

UN MILIÓ DE PERSONES OFEREIX A MILÀ EL SEU TESTIMONI D'ESGLÉSIA DOMÈSTICA

Gran festa de la família amb el Papa

Testimoni de les famílies catalanes a Milà

P 4

Entrevista al P. Jesús Díaz, superior general de la Congregació dels Fills de la Sagrada Família

P 5

Del 30 de maig al 3 de juny es va celebrar a Milà la VII Trobada Mundial de les Famílies, amb el lema «La família: el treball i la festa», amb la presència de Benet XVI. El Papa va demanar a les famílies que recordin que l'amor «és l'única força que pot veritablement transformar el món». Un moment destacat d'aquesta trobada va ser la Festa dels Testimonis, que va alternar música, intervencions i les respostes de Benet XVI a preguntes formulades per diverses famílies. P 3

Premi d'Honor de les Lletres Catalanes per al P. Massot

Agustí Codinach

El director de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, P. Josep Massot i Muntaner, rebrà el 13 de juny proper el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes 2012. Òmnium Cultural li ha concedit el guardó en reconeixement de la tasca que ha fet en favor de la llengua i la cultura catalanes a través de la seva extensa obra i de l'editorial montserratina.

P 20-21

L'Església respon a la polèmica sobre l'IBI

«Cíclicament hi ha moviments de descrèdit a l'Església. En part per desconeixement i en part per amagar altres problemes o situacions més greus. Alguns parlen de la tàctica del calamar, que quan no vol que el vegin empastifa de tinta. Al nostre país hi ha una llarga tradició d'anticlericalisme, que tendeix a donar la culpa de moltes coses als capellans. Ara, en lloc de cremar esglésies cremen la reputació.» Amb aquestes paraules respon Mn. Antoni Matabosch, delegat d'Economia de l'arquebisbat de Barcelona, als qui han definit de «privilegiada» l'Església catòlica pel fet de no pagar l'IBI (Impost de Béns Immobles). P 22

Sumari

P 8 Es publiquen documents reservats del Vaticà

P 23 Entrevista amb Mons. Josep Àngel Saiz

P 28 ADECO, ajudant els més necessitats

P 29 La Fundació Rosa Oriol i la solidaritat

P 33 Mil números de «Documents d'Església»

Editorial

Un sí per a tothom

Dit en positiu, aquest és el lema de Càritas d'enguany «Un no per a ningú» que coincideix amb el diumenge del Corpus. La campanya de Càritas ens recorda, amb realisme dramàtic, que la fractura social ha començat. Que l'atur, sumat a la pèrdua d'habitatge, deriva en una greu emergència: el deteriorament personal i social. Benet XVI, tot reflexionant en aquesta greu problemàtica diu que: «El fet d'estar sense feina molt de temps, o la dependència prolongada de l'assistència pública o privada, mina la llibertat i la creativitat de la persona i llurs relacions familiars i socials, amb greus danys en el pla psicològic i espiritual.» Per això l'atenció que es fa i que cal fer cada vegada més des de les parròquies i les comunitats, és una atenció global. Tots sabem que no n'hi ha prou amb donar un lot d'aliments o una peça de roba, que cal escoltar les persones, sovint superar barres idiomàtiques i culturals, que cal intentar comprendre'n la problemàtica personal, que cal més que mai posar en pràctica l'enginy de la caritat. Com a exemple, ja des de l'any passat, Càritas Barcelona va posar en marxa, el Servei de Mediació en l'Habitatge, amb l'objectiu d'assessorar i buscar respostes als problemes de persones i famílies afectades per deutes hipotecaris i impagament de lloguers. L'àmbit territorial abasta també les diòcesis de Terrassa i Sant Feliu de Llobregat. Catalunya Cristiana ja ha informat àmpliament de la posada en marxa del projecte «Joves a l'atur», amb la col·laboració de dos clubs esportius i l'original campanya «Marca un gol a l'atur» que forma part del programa de Formació i Inserció laboral i està adreçat als joves que es troben en risc d'exclusió social perquè comptin amb més recursos per trobar feina. Càritas de diocesana de Girona té

un Programa Pisos d'Acol·liment Temporal per a la Inclusió – PATI, les destinatàries del qual són dones nacionals o estrangeres, amb càrregues familiars o sense, que es troben en situació de precarietat socioeconòmica extrema i que han esgotat tots els seus recursos, tant econòmics com socials. El mes passat es va inaugurar oficialment el Centre de Distribució d'Aliments de Càritas Parroquial del Vendrell. Les persones que hi acudeixen disposen d'uns punts que, donats prèviament pels Serveis Socials, es reparteixen segons els membres de les famílies i de la quantitat d'ingressos que sumen. Recentment el bisbe de Tortosa ha beneït un nou local per a Càritas, gràcies a la iniciativa de l'Ajuntament de la Sènia. Altres iniciatives de caritat creativa sorgeixen directament de les parròquies, per exemple, la de Sant Eugeni i Papa a l'Eixample barceloní, celebra el proper 15 de juny el primer aniversari del Menjador Social Emmaús, amb una eucaristia i un sopar espectacle al Palau de Congressos de Barcelona que ha estat possible gràcies a la col·laboració de diversos grups hotelers i restaurants. La campanya de Càritas ens recorda també que «el temps s'ha exhaurit i que és l'economia la que ha d'estar al servei de les persones». Amb aquest esperit, a Lleida es va celebrar la festa del comerç just i la banca ètica, amb una taula rodona sobre cooperativisme i economia social on es van presentar projectes com la Cooperativa l'Olivera de Vallbona de les Monges i les empreses d'inserció sociolaboral. Com recorda el missatge de la comissió episcopal de Pastoral Social: «Jesús, en donar-nos el seu Cos i la seva Sang en l'Eucaristia, no solament ens ensenya a compartir el pa, sinó a fer de les nostres vides una mediació d'amor als més desposseïts.»

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: J.M. Alimbau, Xavier Baró, Vanesa Batista, Pilarín Bayés, Xavier Bisbal, Ferran Blasi, Agustí Codinach, Montserrat Esteve, Enric Frigola, Jaume Gabarró, Francesc Gamissans, Joan Godayol, Joan Guiteras, Eduard Ibáñez, Justo Lacunza, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Griselda Oliver, Joan Pallarés-Personat, Josep Rius-Camps, Peio Sánchez, Lluís Serra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou llinar

Cultura i espiritualitat

Podem definir-nos per una espiritualitat profundament cristiana que compta amb una mística arrelada en la vida perquè creu en Jesucrist, Déu encarnat, i amb un Evangeli que és proposta plena de confiança i de risc per informar des del cor la nostra cultura. Dic «plena de confiança» perquè comptem amb l'acció de l'Esperit Sant que ens acompanya sempre, però també «plena de risc» perquè ens ho ha confiat a nosaltres com el tresor més preuat col·locat en vasos fràgils d'argila. Tanmateix ningú no ens podrà treure la convicció que, tot i ésser així, estem en bones mans.

Tot i que ens pot ajudar, no és l'esplendor estètica de les manifestacions religioses el que de forma prioritària canviarà els cors dels homes i dones, es-

pecialment dels joves d'avui, i els encaminarà cap a Déu, sinó la proposta valenta de la persona de Jesús, «coneguda» a través de la Paraula de Déu i del pensament cristià, «celebrada» mitjançant una litúrgia que és vertadera trobada sacramental amb Ell expressada amb mitjans i llenguatge d'avui, «viscuda» en el compromís de cada dia per a la transformació de les persones i la societat segons Ell, i «testimoniada» des de la pregària individual i comunitària pel contacte amb Déu que ens defineix, i des de l'encarnació senzilla, fidel, feta tota ella servei i amor fins a donar la vida, com Jesús.

I amb tot això, el valor de la raó humana que explica la fe perquè aquesta l'ha cercada per donar-se a entendre. Com deia Joan Pau II, «la fe i la raó:

les dues ales amb les quals l'esperit humà s'eleva vers la contemplació de la veritat. Déu ha posat al cor de l'home el desig de conèixer la veritat i, en definitiva, de conèixer-lo a Ell perquè, coneixent-lo i estimant-lo, pugui assolir també la plena veritat sobre si mateix».

La raó és un do de Déu, com la fe, i ambdues fan possible l'accés a Déu i acompanyen aquell estil de vida original, aquella espiritualitat que ens pot mantenir sempre oberts a un major coneixement del Misteri i fidels en la resposta d'adhesió creient que podem donar. Per això, en l'exercici de la nova evangelització i en tota ocasió de diàleg amb no creients, hem d'esforçar-nos per donar raó de la nostra esperança.

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

«L'amor, l'única força que pot transformar el món»

Benet XVI presideix la Trobada Mundial de les Famílies a Milà

ACI
Milà

Del 30 de maig al 3 de juny va tenir lloc a Milà la VII Trobada Mundial de les Famílies, amb el lema «La família: el treball i la festa».

El Papa va demanar a les famílies que recordin que, malgrat les dificultats que assetgen la vocació matrimonial en aquests temps, l'amor «és l'única força que pot veritablement transformar el món». En la seva homilia durant l'eucaristia de cloenda de la VII Trobada Mundial de les Famílies, al parc Bresso de Milà davant d'un milió de fidels, Benet XVI va assenyalar als esposos que «vivint el matrimoni no us doneu qualsevol cosa o activitat, sinó tota la vida». El Papa va remarcar que l'amor que es viu en el matrimoni «és fecund, en primer lloc, per a vosaltres mateixos (...); és fecund també en la procreació (...) i (...) és fecund per a la societat».

El Pontífex va precisar que «davant vostre teniu el testimoni de tantes famílies que assenyalen els camins per créixer en l'amor: mantenir una relació constant amb Déu i participar en la vida eclesial, crear el diàleg, respectar el punt de vista de l'altre, estar disposat a servir, tenir paciència amb els defectes dels altres, saber perdonar i demanar perdó, superar amb intel·ligència i humilitat els possibles conflictes, decidir les orientacions educatives, restar oberts a les altres famílies, atents amb els pobres, responsables en la societat civil». Benet XVI va subratllar que «tots aquests elements construeixen la família. Viviu-los amb coratge, amb la seguretat que en la mesura que visqueu

l'amor recíproc i cap als altres, amb l'ajuda de la gràcia divina, esdevindreu un Evangeli vivent, una veritable Església domèstica». El bisbe de Roma va demanar als esposos que tinguin cura dels seus fills i els transmetin «raons per viure, la força de la fe, plantejant-los fites altes i donant-los suport en les febleses». «Però també vosaltres, fills, procureu mantenir sempre una relació d'afecte profund i de cura diligent pels vostres pares i també que les relacions entre germans i germanes siguin una oportunitat per créixer en l'amor.»

En la seva homilia, Benet XVI es va adreçar a aquells fidels que, tot i

«En la mesura que visqueu l'amor recíproc i cap a tothom esdevindreu un Evangeli vivent»

compartir i viure els ensenyaments de l'Església sobre la família «es troben marcats per les experiències doloroses del fracàs i la separació. Sabeu que el Papa i l'Església us sosté en la vostra dificultat». «Us animo a restar units a les vostres comunitats, al mateix temps que desitjo que les diòcesis posin en marxa iniciatives d'acollida i proximitat adients.» El Papa va recordar a les famílies que, «per a nosaltres, els cristians, el dia de festa és el diumenge, dia del Senyor, Pasqua setmanal». «Benvolgudes famílies, no perdeu el sentit del dia del Senyor. És com l'oasi en el qual ens aturem per assaborir la joia de la trobada i calmar la nostra set de Déu.» El Papa va destacar que família, treball i festa són «tres dons de Déu, tres dimensions de la nostra existència que han de trobar un equilibri harmònic». «Harmonitzar el temps de treball i les exigències de la família, la professió i la maternitat, el treball i la festa, és important per construir una societat de rostre humà.»

Benet XVI va afirmar que «cal aprendre, abans que res en família, a creure en l'amor autèntic, el que ve de Déu i ens hi uneix i, precisament, per això ens transforma en un "nosaltres", que supera les nostres divisions i ens converteix en una sola cosa, fins que al final Déu sigui "tot per a tots"».

Al final de l'eucaristia, es va anunciar la solidaritat del Papa amb els damnificats dels terratrèmols a Itàlia, que els dedicava 500.000 euros dels donatius rebuts de la diòcesi de Milà. Igualment es va anunciar que Filadèlfia (EUA) serà la pròxima seu de la VIII Trobada Mundial de les Famílies l'any 2015.

Cinc famílies en diàleg amb el Papa

VIS / Milà

Gairebé mig milió de persones van participar en la Festa dels Testimonis de la VII Trobada Mundial de les Famílies, que va tenir lloc al parc Bresso de Milà. El Papa va assistir a aquesta celebració en què es va alternar música, intervencions i les respostes de Benet XVI a les preguntes formulades per diverses famílies. La crisi econòmica, la situació dels divorciats a l'Església i la indissolubilitat del matrimoni van ser alguns dels temes tractats. Benet XVI va recordar també la seva infantesa en família.

Una parella de nuvis de Madagascar que estudia a Itàlia va manifestar la seva por davant del «per sempre» que implica el matrimoni. El Papa va assenyalar que l'enamorament, com a sentiment que és, no resta per sempre: «L'enamorament ha de transformar-se en veritable amor per mitjà de la voluntat i la raó, al llarg d'un camí.»

Una família del Brasil va plantejar el

problema de les parelles de divorciats que s'han tornat a casar i que, tot i que ho desitgen, no poden apropar-se als sagraments. Benet XVI va afirmar que «és molt important la prevenció, és a dir, el fet d'aprofundir des de l'inici de l'enamorament en una decisió profunda, madura. A més (...), és fonamental que les famílies no es trobin mai soles, sinó realment acompanyades en el seu camí. (...) Les parròquies i altres comunitats catòliques han de fer realment el possible perquè se sentin estimades, acceptades, que no sentin que es troben fora malgrat que no puguin rebre l'absolució ni l'Eucaristia. Han de veure que fins i tot així viuen plenament en l'Església. (...) Es participa en l'Eucaristia si realment s'entra en comunió amb el Cos de Crist. També sense la recepció del sagrament podem estar plenament units a Crist. (...) És important que trobin la possibilitat de viure una vida de fe (...) i puguin veure que el seu patiment és un do per a l'Església perquè serveix per defensar l'estabilitat de

l'amor i del matrimoni».

Una família grega va preguntar al Papa què poden fer les famílies a les quals la crisi econòmica ha deixat sense perspectives per no perdre l'esperança: «Crec que hauria de créixer el sentit de la responsabilitat de tots els partits polítics. (...) A més, cadascú ha de fer el que es troba al seu abast, amb gran sentit de responsabilitat i sabent que per tirar endavant calen sacrificis.» El Papa també va proposar que les famílies que puguin n'ajudin una altra, i que les parròquies i les ciutats facin el mateix, donant-se suport les unes a les altres de manera concreta.

Cat Tien, una nena de set anys d'origen vietnamita, va demanar al Pontífex que expliqués alguna cosa sobre la seva família i la seva infància. Benet XVI va recordar que, per a la seva família, el diumenge era essencial: «Eren temps molt difícils, perquè era l'època de la dictadura, després va venir la guerra, després la pobresa. Però l'amor recíproc que hi havia entre nosaltres, l'alegria

fins i tot per coses senzilles, eren forts i així podíem superar i suportar aquestes situacions. (...) I hem crescut amb la certesa que és bo ser persona humana, perquè veiem que la bondat de Déu es reflectia en els pares i en els germans. (...) Així, en aquest context de confiança, alegria i amor, érem feliços i penso que el Paradís ha de ser semblant als temps de la meua joventut. En aquest sentit, espero anar "a casa" quan vagi a "l'altra part del món".»

El Papa va tenir també temps per reunir-se a l'estadi de San Siro amb els joves que han rebut el sagrament de la Confirmació o que s'hi preparen. Davant d'unes 80.000 persones, el Bisbe de Roma va animar els joves a tenir grans ideals: «Us dic amb força: Tingueu ideals alts, (...) sigueu sants! És possible ser sants a la vostra edat? És clar que sí. (...) Ho demostra el testimoni de tants sants coetanis vostres. La santedat és la via normal del cristià: no està reservada a uns pocs escollits, sinó que és oberta a tothom.»

Famílies catalanes a Milà

«Cal donar el testimoni de família cristiana i de fe»

Vanessa Batista

Enviada especial a Milà

A la Trobada Mundial de les Famílies de Milà van poder-hi participar unes quaranta persones procedents de Catalunya, presidides pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés, que és també el delegat de la Conferència Episcopal Tarraconense per a la Pastoral Familiar. Tots ells van coincidir en una missa celebrada a l'església de Sant Ambrós, al bell mig de Milà, on es van reunir molts pelegrins espanyols.

Covadonga és la responsable del grup que va venir de Solsona, juntament amb el seu marit i els seus fills, el més petit dels quals és menor de 2 anys.

Van sortir de Solsona el dijous dia 31 en autocar i van fer diverses parades a diferents llocs de Catalunya, com per exemple Manresa, abans d'iniciar el viatge cap a Milà. Es van allotjar en un hotel a tocar de l'aeroport de Bresso, per tal de no haver de caminar gaire, ja que anaven amb criatures molt petites, no només ells, sinó també moltes altres famílies.

«L'experiència ha estat molt bona i molt gratificant —deien—. Cal donar el testimoni de família cristiana i de fe a d'altres famílies que no creuen. La família cristiana és possible. Veure que són moltes les famílies que pensen, viuen i senten el mateix que nosaltres és increïble i et dóna ànims per continuar.»

Un testimoni de família, viscut des de la fe, que està disposat a donar un

Una representació dels catalans que van ser presents a Milà, de les diòcesis de Lleida, Tortosa, Sant Feliu, Terrassa i Barcelona.

«Des de Milà volem donar un missatge d'esperança i de comunió fraterna a aquells que estan allunyats de l'Església»

missatge d'esperança a aquelles famílies que els manca la unitat, el pare o la mare, que estan desestructurades o que pateixen problemes econòmics per culpa de la crisi o la falta de feina.

Aquest va ser el clam general que la majoria de les famílies va voler escenificar fent-se presents al congrés teològic-pastoral, en la rebuda al Sant Pare a la plaça del Duomo, a la trobada festiva i testimonial i a la missa que Benet XVI va presidir el diumenge al parc Nord de l'aeroport de Bresso.

«Des de Milà —manifestaven les famílies catalanes—, volem donar un missatge d'esperança i de comunió fraterna a aquells que estan allunyats de l'Església, ja sigui per motius de fe, perquè no se senten escoltats o recolzats, a aquelles famílies trencades que viuen amb desesperació i dolor la seva nova situació, a aquelles famílies a les quals els manca una vivenda perquè no han pogut fer front a la hipoteca, o bé s'han quedat sense feina i els falta el més imprescindible, que és el menjar.»

Alguns van mostrar també el seu reconeixement per la bona predisposició dels cristians i de les organitzacions com Càritas. Gràcies a ells els ha estat retornada la dignitat que havien perdut, perquè els han ofert no només menjar o roba, sinó una mà amiga, una mà que perdona, que anima, que mai no els deixarà.

També es podien sentir testimonis de persones que s'havien allunyat voluntàriament de l'Església però que a causa de la situació precària han hagut de tornar per demanar alguna cosa. El sentiment de vergonya és molt present, però també agraeixen la comprensió i l'estimació que han trobat, sobretot perquè no se senten jutjats, sinó que han trobat un llindar d'esperança que, possiblement, els acosti una mica més a Déu.

Van destacar la gran quantitat de persones que, voluntàriament, els han ajudat sense demanar res a canvi, i això és el sentiment cristià: servir els altres, oferir als altres, estimar els altres com a un mateix. De ben segur que moltes d'aquestes persones trobaran el camí cap a una nova evangelització: evangelitzar els allunyats de l'Església, obrir-los les portes i ensenyar-los la bondat de Déu. Què més es pot demanar?

La festa dels testimonis

V. B. / Milà

Durant la celebració de la festa dels testimonis, el dissabte 2 de juny, hi havia gent de molts països, com la Benedetta, de 30 anys, que viu a prop de Roma amb la seva família.

Era la primera vegada que assistia a una Trobada Mundial de les Famílies. «Som cristians, però no practiquem gaire», reconeixien, si bé la trobada els va sorprendre gratament. I explicaven com els van colpir els testimonis que van poder escoltar, especialment el d'una família que venia de Grècia i el de les famílies que van patir el terrible terratrèmol, a la població de l'Emília. En connexió en directe amb elles, el Sant Pare els va dir que no estaven soles, que tots els presents estaven al seu costat i que entitats com Càritas i la mateixa organització de la VII Trobada Mundial de les Famílies havien fet una col·lecta.

De fet, l'organització de la trobada ja havia donat més de mig milió d'euros per als damnificats del terratrèmol, però esperaven encara recollir més diners per cobrir les necessitats bàsiques de les famílies afectades.

Un altre testimoni va ser el d'unes

amigues franceses: Claudette, Marie i Ely. Procedents del centre de França, a prop de Clarmont-Ferrand, aquesta també era la seva primera Trobada Mundial de les Famílies. Tot i ser grans, (la més jove té 60 anys) elles també són família: «Nosaltres som mares, germanes, àvies i tietes. Som el que en diuen família extensiva, però som, també, un pilar fonamental. Ajudem els fills en l'educació dels néts. Sobretot perquè portem els nens a casa mentre els pares treballen, els ajudem a fer els deures, i sovint els donem també el sopar. Avui falten polítiques laborals que ajudin a conciliar la vida familiar i la laboral.»

Claudia, Hans i el petit Peter procedien de Munic. Un matrimoni que viu la seva espiritualitat en família. «Els cristians —deia la Claudia— som una gran família, i de famílies cristianes en surten fills cristians. Ara bé, ser cristià no és fàcil i implica una sèrie de compromisos que cal seguir per tal d'esdevenir una autèntica comunitat de vida i amor, tal com ha dit el Papa en diferents ocasions.»

A la pregunta de com és conviure amb altres confessions religioses a Alemanya, la resposta també va ser molt clara: «Els valors de la família són vàlids per a totes les confessions. La família és la cèl·lula de la societat i sense família la

societat està submergida en un autèntic problema. Qui, si no, ens rellevarà en el futur si no tenim fills? Qui ens cuidarà a nosaltres quan siguem grans? Tenir fills és una benedicció, però també comporta molts sacrificis. Ara per ara crec que és la decisió més ben presa. Tenim una altra filla, la Ingrid, que està jugant amb unes nenes. No parlen la mateixa llengua, però comparteixen la mateixa fe. Què hi ha més bonic que compartir la fe en Jesucrist? Tan sols esperem que puguem continuar gaudint, malgrat les influències externes, d'una vida en família, plena de joia, en l'esperit del Crist ressuscitat.»

«Jesús ens redimeix també a través del treball»

P. Jesús Díaz, superior general de la Congregació dels Fills de la Sagrada Família

Vanessa Batista
Enviada especial a Milà

Jesús Díaz és el pare general de la Congregació de Fills de la Sagrada Família. Viu a Roma i ha assistit al congrés teològic-pastoral i a la trobada amb el Sant Pare amb motiu de la VII Trobada Mundial de les Famílies a Milà. El P. Díaz s'ha afegit al grup de les delegacions de les diòcesis amb seu a Catalunya, encapçalades pel delegat de pastoral familiar de Barcelona, Mn. Manuel Claret, i que ha comptat amb la presència el cap de setmana del cardenal de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, amb el bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés, membre delegat de Família de la Conferència Episcopal Tarraconense, i amb la resta de membres de les diòcesis de Lleida, Solsona, Seu d'Urgell, Tortosa, Terrassa, Sant Feliu i Barcelona.

Durant els tres dies que ha durat el congrés teològic-pastoral de la VII Trobada Mundial de les Famílies s'ha parlat de la família en tots els àmbits. Amb quin aspecte es quedaria?

Ha estat un congrés d'una gran altura i profunditat a l'hora d'abordar els temes relacionats amb la família, particularment en les orientacions que donava el lema del mateix congrés: el treball i la festa. Són dues dimensions estretament lligades a la vida familiar. Per tant, les comunicacions m'han semblat teològicament molt fonamentades, profundes i d'una gran riquesa, tenint en compte que després s'han d'aplicar pastoralment a la vida de les famílies. Com a Fill de la Sagrada Família em quedaria, en primer lloc, amb l'alegria de veure la icona de la Sagrada Família que el papa Benet XVI ha regalat a la VII Trobada Mundial de les Famílies de Milà, una icona preciosa que representa d'una manera extraordinària la serenitat, la pau i la confiança en Déu que es vivia a la llar de Natzaret. També valoro la segona part de l'extraordinària conferència del cardenal emèrit de Milà, Dionigi Tettamanzi, que va fer una reflexió sobre l'*Ethos* del treball humà vist i analitzat des de l'experiència que Jesús va viure amb Maria i Josep a Natzaret. És a dir, ha estat una reflexió teològica profunda basada en el misteri de Natzaret i en l'ensenyament que la família de Natzaret ens dona encara avui, i que va més enllà d'aquelles referències purament devocionals que sovint es fan envers la Sagrada Família.

Una cosa que sí que hem pogut comentar durant aquests dies a Milà, i que a vostè li va cridar molt l'atenció, és que Josep ensenya a treballar Jesús, que després es converteix en el seu company de treball. És aquest l'esperit dels Fills de la Sagrada Família? Ha de ser l'esperit de tots?

És o hauria de ser l'esperit de tots. Jesús es va encarnar a Natzaret, en el si d'una família i, vivint en família, ens acompanya en les nostres experiències quotidianes en l'àmbit de les nostres famílies i de la nostra història. Per això a mi aquella reflexió em va semblar realment extraordinària. Jesús ens ensenya el valor i la dignitat del treball, fins i tot del treball humil realitzat a Natzaret. Ens ensenya la relació extraordinària del treball amb la família, amb Maria i Josep, de qui no només va aprendre l'ofici de fuster, sinó

«Crear un món més just i més solidari passa per donar les condicions necessàries perquè totes les persones puguin disposar d'una feina digna, que les realitzi com a persones i que al mateix temps contribueixi al bé social»

de qui es va convertir —com el cardenal Tettamanzi va dir— en un company de treball. I també ens ensenya la relació del treball amb el poble, amb Natzaret, amb la societat com a element creatiu per a la mateixa societat. I en aquest sentit també ens recorda alguna cosa que és molt del Natzaret: Jesús ens redimeix també a través del treball i, per tant, el treball és també una via de santificació per a tots i cadascun de nosaltres. La pena i la desgràcia és que avui, en els nostres dies, tantes persones no puguin tenir feina i que no puguin expressar-se i realitzar-se i contribuir al desenvolupament social. Aquest és el gran dolor que ens queda. Però l'ensenyament de Natzaret és, en aquest tema, realment actual per a la societat d'avui.

Una de les coses de les quals

s'ha parlat molt durant el congrés és del dret al treball i a la dignitat humana. Què diria a tots aquells polítics que defensen un món més plural, més obert, però que no donen l'oportunitat ni de crear llocs de treball, ni de donar una feina digna als milers d'aturats que hi ha a casa nostra?

Efectivament, crear un món més just i més solidari com tots volem, en el fons, passa per donar les condicions necessàries perquè totes les persones puguin disposar d'una feina digna, que les realitzi com a persones i que al mateix temps contribueixi al bé social. Per tant, tot el que siguin mesures socials i polítiques per afavorir el treball, per posar al centre de la vida econòmica la persona i no el capital econòmic, com ens recorda la Doctrina Social de l'Església, és fonamental i, per tant, hi hem de donar suport.

Una de les conferències més impactants ha estat la dels testimonis dels separats i divorciats que se senten apartats de l'Església, que no se senten recolzats pels cristians. Què és el que diu la Doctrina de l'Església i què hi hauríem de fer els cristians?

Aquest és un tema molt delicat, i de fet, jo també vaig voler participar en les experiències de les persones separades i divorciades dins la comunitat cristiana. Vaig voler participar-hi perquè em va semblar que era una conferència que donava una nota de realisme molt gran a totes les bones idees que hem escoltat en les conferències del congrés. Perquè la realitat és que tant a Itàlia com a Europa en general una gran part —i en molts països pràcticament la meitat de les parelles i de les famílies— viuen experiències de trencament i de separació. Per tant, aquesta és una dada que no podem, de cap manera, ignorar. La postura de l'Església és fonamental perquè l'Església és

Mare. Per tant, la primera postura és d'acolliment, d'escolta i de misericòrdia. La misericòrdia en la veritat del que Jesús ens ha ensenyat, però sempre en la misericòrdia per acollir, ajudar, acompanyar, orientar i oferir tots els mitjans que honestament puguem donar, perquè aquestes persones no se sentin rebutjades, no se sentin allunyades de la comunió de l'Església. I fins i tot faig un pas més enllà en el sentit que no se sentin tampoc excloses de la comunió eucarística, perquè això és el que realment fa patir tantes persones que han estat —sense haver fet absolutament res per merèixer-s'ho— abandonades en la seva vida familiar.

És una bogeria portar nens tan petits a un esdeveniment com la Trobada Mundial de les Famílies? Recordem que alguns són menors d'1 any.

És un ambient realment extraordinari, alegre, festiu, famílies amb els nens, amb molta gent jove, això és la vida de l'Església, és la vida de la família. I si com va dir el papa Benet XVI en la salutació a la ciutat de Milà i als milers de pelegrins i als assistents al congrés, a la plaça del Duomo, «la família és un patrimoni de la humanitat», no hi ha cap dubte que si hem de mirar vers el futur de la humanitat hem de mirar, en primer lloc, la família. I la família són els pares, els fills, els avis, els néts, els nadons. Són dies intensos que estan reflectint aquesta emoció tremenda d'escoltar paraules d'alè, paraules d'esperança i paraules que reforcin el vincle familiar i ens facin mirar sempre cap al futur.

*** RàdioEstel
DE
MATINADA**

**Nits de dissabte a
diumenge
de 00.00 h a 1 h**

Redifusió del programa les nits de
diumenge a dilluns d'1 a 2 h.

**Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia**

amb
ESTHER NOSÀS

**NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623
www.dematinada.es**

Programació 2012

Club *amics*
Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 17 al 24 d'agost
Del 30 novembre al
7 de desembre

Pelegrinatges solidaris a Lourdes

NOVETAT

En avió:

Del 30 de juny
al 3 de juliol.

En autocar:

Del 28 juny
al 2 de juliol

Del 20 al
24 de setembre

Units al pelegrinatge de
l'Hospitalitat de la Mare
de Déu de Lourdes

Organització tècnica

relitur viatges GC 1045 D

Expedicions culturals

MESOPOTÀMIA Ruta bíblica per terres aramees

Del 20 al 29 d'agost

Les terres entre l'Eufrates i el Tigris pertanyen a la cultura universal d'un món transcendent i determinant. Viatjant per les terres del Creixent Fèril ens acostarem allà on la tradició ens recorda per on van passar els patriarques bíblics i també per on van passar tants d'altres pelegrins il·lustres, com Egèria en el s. IV, donant també testimoni d'unes terres d'antiga tradició cristiana. Antioquia, Gaziantep, Urfa (l'antiga Edessa), són alguns dels llocs amb nom destacat. Tindrem ocasió de navegar per l'Eufrates, arribar a la vora del Tigris a Hasankeyf i descobrir llocs arqueològics excepcionals com Nemrut o Perre. A Istanbul visitarem part del barri jueu i per descomptat els grans llocs de la tradició cristiana.

Un viatge per les terres aramees de Mesopotàmia.

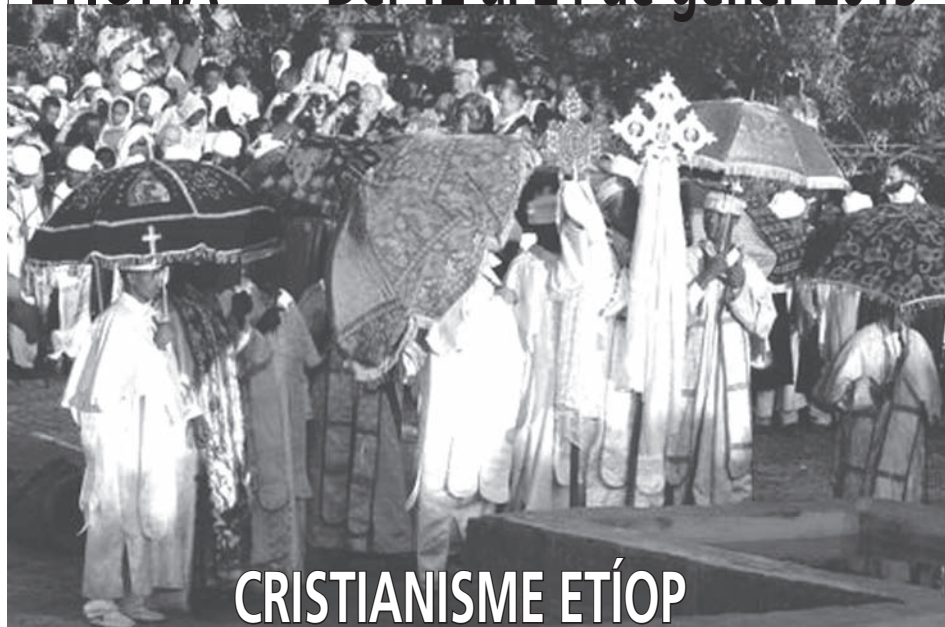
SRI LANKA: De l'1 al l'esperit de l'antiga Ceilan 9 de novembre

la ruta colonial de les
espècies al cor de l'Índia

L'actual **SRI LANKA** és l'antiga CEILAN, una illa al sud del continent indi que ens ofereix l'oportunitat d'endinsar-nos en una magnífica ruta a través de plantacions d'espècies, parcs nacionals on gaudirem d'un safari entre elefants, meravellosos paisatges de muntanya entre plantacions de te, les antigues capitals del regnes singalesos, etc. Tot envoltat d'un dels paisatges més impressionants d'Àsia on la selva més verda i una atractiva costa tropical són la llar d'un poble amable i hospitalari on actualment regna la pau i l'harmonia entre cristians, budistes, hindús i musulmans.

ETIÒPIA Del 12 al 24 de gener 2013

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració de l'Epifania-TIMKAT- a
la Jerusalem africana-LALIBELA

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Sant Joan d'Àvila i santa Hildegarda de Bingen, doctors de l'Església

El Papa anuncia la data per al 7 d'octubre

ACI
Ciutat del Vaticà

El Papa ha manifestat una gran alegria perquè el 7 d'octubre, a l'inici del Sínode dels Bisbes sobre la Nova Evangelització, declararà dos nous doctors de l'Església: l'espanyol sant Joan d'Àvila i l'alemanya santa Hildegarda de Bingen. Benet XVI ja havia anunciat el seu desig de proclamar doctor de l'Església sant Joan d'Àvila durant la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid, però havia deixat pendent la data per a aquesta declaració. Abans del rés del *Regina Caeli* el diumenge de Pentecosta, el Pontífex va explicar que si bé tots dos testimonis de la fe van viure en períodes històrics molt diferents, «la santedat de la seva vida i la profunditat de la seva doctrina els fan perennement actuals». En efecte, va continuar, «la gràcia de l'Esperit Sant, els va projectar cap a aquella experiència de comprensió penetrant de la revelació divina i de diàleg intel·ligent amb el món que constitueix l'horitzó permanent de la vida i de l'acció de l'Església».

Sobre la santa, el Bisbe de Roma va recordar que «Hildegarda va ser monja beneta en plena edat mitjana alemanya, autèntica mestra de teologia i estudiosa profunda de les ciències naturals i de la música». Joan d'Àvila, va continuar, va ser un «sacerdot diocesà en els anys del renaixement espanyol, va participar en l'anhel de la renovació cultural i religiosa de l'Església i de la coordinació a l'albada de la modernitat».

Prèviament al rés del *Regina Caeli*, el Papa va concelebrar l'eucaristia, en què va dir que

«La santedat de vida i la profunditat de la doctrina de tots dos testimonis els fan perennement actuals»

«l'Esperit Sant ens guia cap a les altures de Déu, per tal que puguem viure ja en aquesta terra el germen de la vida divina que és en nosaltres». En l'homília es va referir al «misteri» d'aquesta solemnitat, que constitueix, va dir, el «baptisme de l'Església», «la forma inicial», «l'impuls per a la missió». El Pontífex va assenyalar que davant la divisió entre els impulsos que provenen de la carn i els que provenen de l'Esperit, hem d'escollir quin seguir «i ho podem fer de debò només amb l'ajuda de l'Esperit de Crist». Benet XVI va recordar que sant Pau es refereix a les obres de la carn en referència als pecats d'egoisme i de violència «com a enemistat, discòrdia, rivalitat, desacords. Són pensaments i accions que no ens fan viure de manera veritablement humana i cristiana en l'amor. És una direcció que condueix a perdre la pròpia vida».

El Papa va criticar que amb el progrés científic «pregar a Déu sembla una cosa superada, inútil, perquè nosaltres mateixos podem construir i realitzar tot allò que vulguem». «Però no ens adonem que estem revivint la mateixa experiència de Babel. Hem multiplicat les possibilitats de comunicar, d'obtenir informacions, de transmetre notícies, però podem dir que hagi crescut la capacitat de comprendre'ns o, tal vegada, paradoxalment, ens compremem menys?», va qüestionar. Davant d'aquest fet, va indicar que «l'Esperit Sant, Esperit d'unitat i de veritat, pot continuar ressonant en el cor i en la ment dels homes i impulsar-los a trobar-se i acollir-se reciprocament».

«L'Esperit, justament pel fet que actua així, ens introdueix en tota la veritat, que és Jesús, ens guia a aprofundir-la, a comprendre-la. Nosaltres no creixem en coneixement tancant-nos en el nostre jo, sinó solament sent capaços d'escoltar i de compartir, solament en el "nosaltres" de l'Església, amb una actitud de profunda humilitat interior.» Benet XVI va assenyalar que, «quan els homes volen fer-se Déu, poden només posar-se l'un contra l'altre. Quan, en canvi, es col·loquen en la veritat del Senyor, s'obren a l'acció del seu Esperit que els sosté i els uneix».

Publicades les normes sobre aparicions i revelacions privades

ACI / Ciutat del Vaticà

La Congregació per a la Doctrina de la Fe ha publicat les normes per al discerniment dels casos en què es parla d'aparicions i revelacions privades. Aquestes normes es van crear per a l'ús intern l'any 1978 sota el pontificat de Pau VI i, fins ara, no s'havien publicat oficialment ni traduït del llatí. La decisió de publicar aquestes orientacions és resultat dels treballs de la comissió instituïda fa tres anys per la Congregació per a la Doctrina de la Fe per investigar les suposades aparicions de la Mare de Déu de Medjugorje.

Les normes estableixen un procés de tres fases que una autoritat legítima de l'Església ha de seguir per arribar a una decisió referent a al·legats sobre aparicions o revelacions privades. En primer lloc, la probable existència d'una aparició o revelació ha de jutjar-se «d'acord amb criteris positius i negatius». Aquesta investigació pot incloure una avaluació de les «qualitats personals» dels possibles vidents, així com del seu «equilibri psicològic, honestat i rectitud en la vida moral, sinceritat i docilitat habitual cap a l'autoritat eclesiàstica, la capacitat de tornar a un règim normal d'una vida de fe,

etc.». Qualsevol possible revelació autèntica també ha de ser «d'una veritat teològica, d'acord amb la doctrina espiritual i immune a l'error» i ha de generar «una devoció saludable amb constant i abundant fruit» com «l'esperit d'oració, conversió, testimonis de caritat, etc.». En segon lloc, si les autoritats eclesiàstiques locals arriben a una primera conclusió favorable, poden permetre certa devoció pública mentre continuen «observant amb gran prudència». Finalment, ha d'arribar-se a un judici definitiu «a la llum del temps transcorregut i l'experiència» considerant particularment «la fecunditat del fruit espiritual generat per aquesta nova devoció».

A diferència de les revelacions públiques, els catòlics no estan obligats a acceptar la veracitat o contingut de les revelacions privades, ni tan sols aquelles que han estat aprovades per l'autoritat eclesial competent. L'aprovació eclesiàstica «essencialment significa que el seu missatge no conté res contrari a la fe i la moral». Malgrat tot, aquestes revelacions privades poden tenir «cert caràcter profètic» i poden «introduir nous èmfasis, alenar noves formes de pietat o aprofundir en algunes de ja existents».

Ressons de la Ciutat Eterna

La Madonna del Divino Amore

Xavier
Bisbal
Prevere

A Roma, a la Via Adreatina passada la zona de les catacumbes hi ha el santuari de la Madonna del Divino Amore, visitat cada cap de setmana per milers de pelegrins però poc conegut pels no italians. La imatge és un quadre de la Verge, del segle XIII, amb el Nen Jesús als braços i un colom que baixa, l'Esperit Sant, «el Diví Amor». Estava en una torre d'un castell. En la primavera del 1740 un vianant va ser atacat per una torba de gossos i estava per ser trossejat; el vianant va alçar els ulls, va veure la Sagrada Verge i va demanar ajuda a la Mare de Déu: els gossos es van dispersar improvisadament fugint pel camp. És considerat el primer miracle. Cinc anys després es construeix l'antic santuari, que encara es manté en l'actualitat i que apareix a la pel·lícula *Las noches de Cabiria*, de Federico Fellini, protagonitzada per la seva esposa Giulietta Massina.

Des del 1930, Umberto Terenzi —rector del santuari, ara en procés de beatificació— dona a l'indret una vitalitat extraordinària. L'any 1944, mentre Roma corre el perill de ser destruïda per la guerra, el 24 de gener el quadre de la Verge és transferit a la ciutat en diverses esglésies, i acaba a Sant Ignasi, on el 4 de juny del 1944 el poble romà, per obtenir l'alliberament de la ciutat, fa un vot a la Verge de renovar la pròpia vida, de construir un nou santuari i de realitzar una obra de caritat en honor seu. La Verge compleix el miracle i Roma és alliberada. El papa Pius XII, l'11 de juny del 1944 prega amb els romans i dona a la Madonna del Divino Amore el títol de «Salvadora de l'Urbs». El nou santuari fou consagrat per Joan Pau II el 4 de juliol del 1999.

Els diumenges el santuari presenta un aspecte joiós, s'hi succeeixen les eucaristies. La devoció dels romans vers la Verge impressiona, així com la gran quantitat d'activitats populars que congrega. A la sala dels exvots s'hi troben moltes restes de favors privats durant la II Guerra Mundial. De Pasqua a octubre, un pelegrinatge nocturn surt cada dissabte del centre fins al santuari, i acaba amb la missa de les 5 del matí. Un indret poc conegut per visitar a la Ciutat Eterna.

Tristesa del Papa davant de la publicació de documents reservats

Benet XVI renova la seva confiança en el seus col·laboradors més estrets

Redacció

Ciutat del Vaticà

Benet XVI ha expressat la seva certesa que davant de les proves i dificultats l'Esperit Sant sosté sempre l'Església. El Papa s'ha referit així als últims esdeveniments que involucren el seu majordom, Paolo Gabriele, acusat de filtrar documents reservats a la premsa, raó per la qual és objecte actualment d'investigació.

Sobre aquest tema el Papa ha dit que «els esdeveniments d'aquests dies, referits a la Cúria i als meus col·laboradors, m'han entristit el cor; però no s'ha ofuscat pas la certesa ferma que, malgrat les febleses de l'home, les dificultats i les proves, l'Esperit Sant guia l'Església i el Senyor l'ajudarà sempre amb el seu sosteniment al llarg del camí». «Això no obstant —ha assegurat— s'han multiplicat les conjectures, amplificades per alguns mitjans de comunicació, del tot arbitràries, i que han anat molt més enllà dels fets, i han ofert una imatge de la Santa Seu que no es correspon amb la realitat.»

Per això, el Bisbe de Roma ha renovat «la seva confiança als seus col·laboradors més estrets, així com a tots aquells que m'ajuden en el compliment del meu ministeri quotidianament, amb fidelitat, esperit de sacrifici i en el silenci».

Per la seva banda, el director de l'oficina de premsa vaticana, el P. Federico Lombardi, ha expressat la seva convicció que «aquest és precisament el moment adient per demostrar afecte, aplegi pel Sant Pare, pel servei que realitza; per mostrar plena solidaritat amb ell i, per tant, demostrar unió, unitat i coherència en la manera d'afrontar aquesta situació». Ho ha subratllat en una trobada amb els periodistes per respondre les preguntes sobre la publicació de documents vaticans reservats, per la qual va ser arrestat l'ajudant de cambra del Papa. Pel que fa a les preguntes sobre una possible dimissió del Papa, el pare Lombardi ha afirmat que es tracta d'elucubracions d'alguns periodistes sense base en la realitat.

La Cúria també ha mostrat la seva solidaritat al Pontífex i continua treballant en plena comunió amb el Successor de Pere. El pare Lombardi ha subratllat que és important que la comunicació sobre aquest fet dolorós per al Papa i l'Església estigui inspirada en criteris de veritat rigorosa. «Em sembla —ha indicat— que hi ha una línia de voluntat de veritat, de claredat, de voluntat de transparència que, tot i que necessita temps, avança. Intentem gestionar una situació nova. Cerquem la veritat, intentem entendre què ha passat objectivament. Però abans de parlar cal haver-ho entès amb seguretat, per respecte a la persones i a la veritat.»

El director de l'oficina de premsa ha desmentit alguns detalls publicats per

la premsa, com ara el fet que a casa de Gabriele s'hagin trobat lligalls de documents preparats per ser enviats a destinataris específics. El material trobat a mans de l'ajudant de cambra, ha dit el pare Lombardi, s'està estudiant i catalogant.

Federico Lombardi ha precisat que, de moment, no hi ha altres persones investigades i que l'imputat ha fet saber la voluntat de voler col·laborar, mentre que el Vaticà «no té intenció de fer-se condicionar per la pressió mediàtica». Sobre nous possibles arrestos, el portaveu vaticà ha desmentit que «hi hagi un cardenal, ja sigui italià o no italià, que sigui sospitós de manera especial» per als investigadors que indaguin sobre les fugites de notícies de documents reservats. Igualment ha dit: «Desmenteixo que hi hagi cap dona investigada.»

Pel que fa a articles de premsa que assenyalaven la fuga de documents com a part de la lluita de poder que tindria lloc dins de la Cúria vaticana, el pare Lombardi ha afirmat: «No tinc cap motiu per donar explicacions d'aquesta mena, més aviat és exagerada i no fonamentada la manera de llegir aquests fets.» En aquest sentit ha confirmat que «no hi ha cap relació» entre l'arrest del majordom del Papa i la dimissió del president de l'Institut de les Obres de Religió (IOR), Ettore Gotti Tedeschi.

Al Vaticà totes les persones que coneixien Paolo Gabriele estan decebudes. Una persona senzilla, que va començar a treballar al Vaticà fent la neteja a la Secretaria d'Estat. Gabriele va entrar a formar part de la «família» del Papa l'any 2006, després d'estar al servei del prefecte de la Casa pontificia,

plement algunes cartes al Papa, s'ha violentat la consciència de qui s'ha adreçat a ell com a Vicari de Crist, i s'ha atemptat contra el ministeri del Successor de l'apòstol Pere», afegeix. Per a l'arquebisbe, no es pot intentar justificar la publicació de les cartes amb una «pretensió de transparència i reforma de l'Església», ja que no és lícit robar ni acceptar el que altres han robat. «No pot haver-hi renovació que trepitgi la llei moral, potser basant-se en la impressió que el fi justifica els mitjans, un principi que, a més, no és cristià», sosté.

El prelat explica que ha vist el Papa «dolgut, perquè, pel que s'ha pogut veure fins ara, algú proper a ell sembla responsable de comportaments injustificables des de qualsevol punt de vista. Certament, en el Papa es manté ferma la pietat per la persona implicada. Però queda el fet que ha patit una acció brutal.» «Benet XVI ha vist publicades cartes robades de casa seva, cartes que no són simplement correspondència privada, sinó informacions, reflexions, manifestacions de consciència, fins i tot desfogaments que ha rebut únicament en raó del seu ministeri. També per això el Pontífex es troba particularment dolgut, per la violència que han patit els

autors de les cartes o els escrits adreçats a ell.»

Una part dels articles publicats per la premsa aquests dies insisteix que les cartes robades revelen un món tènol dins dels murs vaticans. Mons. Angelo Becciu observa en aquest sentit que «d'una banda, acusen l'Església de governar de manera absolutista; de l'altra, s'escandalitzen que alguns, escrivint al Papa, expressin idees o queixes sobre l'organització del govern mateix». «Els documents publicats no revelen lluites o venjances, sinó aquesta llibertat de pensament que, en canvi, es diu que l'Església no permet. (...) Els diversos punts de vista, fins i tot les valoracions contrastants,

són més aviat normals. Si algú se sent incomprès, té tot el dret a adreçar-se al Pontífex. On hi ha l'escàndol?» Els substituït de la Secretaria d'Estat del Vaticà ressalta que «obediència no significa renunciar a tenir un judici propi, sinó manifestar amb sinceritat i fins al fons l'opinió pròpia, per després acceptar al decisió del superior. I no per càlcul, sinó per adhesió a l'Església volguda per Crist».

Pel que fa a la imatge del Vaticà que es transmet, l'arquebisbe afirma que li sap greu que estigui tan deformada, però que «això ens ha de fer reflexionar i encoratjar-nos a tots nosaltres a esforçar-nos a fons per fer que es vegi una vida més d'acord amb l'Evangeli». Per acabar, el prelat diu que «en el Papa no ha minvat la serenitat que el du a governar l'Església amb determinació i clarividència. (...) Fem nostra la paràbola evangèlica que el Papa ha recordat fa pocs dies: el vent s'abat sobre la casa, però aquesta no s'esfondrarà. El Senyor la sosté i no hi haurà tempestes que puguin abatre-la».

«En el Papa no ha minvat la serenitat que el du a governar l'Església amb determinació i clarividència»

Mons. James Harvey.

Mentrestant, Benet XVI, que en un primer moment s'havia declarat impressionat, dolgut i sorprès, ha manifestat la seva voluntat ferma de tirar endavant amb coratge.

Acte immoral

El substituït de la Secretaria d'Estat del Vaticà, l'arquebisbe Angelo Becciu, ha assenyalat que la publicació dels documents reservats del Vaticà, constitueix «un acte immoral de gravetat inaudita». Així ho va manifestar en una entrevista concedida a *L'Osservatore Romano*.

L'arquebisbe explica que la publicació de les cartes robades és especialment greu «sobretot perquè no es tracta només d'una violació, ja gravíssima en ella mateixa, de la reserva a la que qualsevol té dret, sinó també d'un ultratge vil a la relació de confiança entre Benet XVI i qui s'adreça a ell, també per expressar en consciència una protesta». «No s'han robat sim-

La comissió cardenalícia creada *ad hoc* pel Pontífex, presidida pel cardenal Julián Herranz i formada pels cardenals Jozef Tomko i Salvatore De Giorgi, està escoltant «diverses persones, entre elles cardenals responsables de les diverses oficines de la Cúria».

Opinió

La crisi, el pou i santa Magdalena Sofia

Xavier Baró i Queralt
Vicedegà Facultat Humanitats UIC

«Per sortir del pou, primer s'ha de deixar de cavar.» Una amiga em va dir aquesta frase, que circula per les xarxes socials a internet. Sàvies paraules. Però com dur-les a la pràctica? La situació actual és certament complexa, i a estones sembla que és impossible, ara com ara, sortir del pou. Facin un exercici ben simple: tractin de passar un sol dia sense sentir la paraula «crisi» relacionada amb la situació econòmica actual. Gairebé impossible. Però els historiadors sabem que de crisis n'hi ha hagut moltes, i certament encara més greus que l'actual. I es van superar.

Acabem de celebrar, el 25 de maig passat, la festivitat de santa Magdalena Sofia (1779-1865), i crida l'atenció un dels darrers textos d'aquesta religiosa francesa, que no ha perdut en absolut vigència, ans sembla escrit en els nostres dies: «En quins temps vivim! Tenim dos extrems davant dels ulls: la visió d'un luxe irrefrenable que s'empassa les riqueses i que només proporciona un plaer efímer, i, al costat d'aquesta bogeria malbaratadora, milers, diria milions, de persones, de tota edat i condició, que es moren de fam. Com poden els pocs cristians generosos que queden encara sortir al pas de

Santa Magdalena Sofia.

tanta necessitat i misèria? No en va, gairebé totes les calamitats i necessitats del món recauen en aquest petit grup de persones perquè els procuri el necessari sense que mai no sigui suficient: a Amèrica, Polònia, les missions a l'Orient. Però fins i tot entre nosaltres, quanta desgràcia, fins i tot entre les classes més altes de la societat, que es troben en la necessitat més urgent! (...) Ens ofeguen les sol·licituds, no sabria dir-li les persones que ens criden de tot arreu! (1865)».

«Des de l'humanisme cristià tenim la certesa que no ens hem de deixar vèncer pel pessimisme i la frustració»

Deia abans que els historiadors saben de les crisis que ens han precedit. Però des de l'humanisme cristià tenim la certesa que no ens hem de deixar vèncer pel pessimisme i la frustració, i la mateixa santa francesa ens en dona algunes pistes. En primer lloc, la confiança en Déu, que tot ho pot: «Què passarà? No ho sé, però la veritat és que cada vegada m'inquieta menys. Podem sentir tot allò dolent que ens passa, però atabalar-nos... mai! El Mestre ho condueix tot per al nostre bé; abandonem-nos sense reserves a Ell i conservem la pau per estimar-lo cada cop més (1811)». Si ens mantenim fidels a la seva paraula, tot i ser conscients de la nostra petitesa i de les nostres misèries («Tu saps que Déu es val d'instruments petits»), no tindrem més por que la necessària per mantenir-nos atents, sobretot per copsar les necessitats dels altres i saber, en primer lloc, que seguir instal·lats en el pessimisme no ens durà enlloc, i que cal treure profit de la rapidesa i immediatesa de la nostra època. Capgirem els neguits i les presses estèrils (l'estrès) per la urgència en fer el bé als qui més ho necessiten. La nostra santa, tan actual ens diu: «El món actual s'assembla al moviment dels trens, tot va depressa i es precipita. No tenim temps ni per respirar, i fixeu-vos que hi ha la mateixa velocitat per fer les bones obres. Sens dubte és un bé, no ens hi podem resistir. Estem obligats a seguir el torrent (1855).» Seguim, doncs, la força del torrent per deixar de cavar i començar a sortir del pou.

Filipines

Mor assassinat un periodista catòlic filipí

X. B. / Manila

El 8 de maig passat el periodista filipí Néstor Libaton, de 40 anys, va ser tirotejat a la població de Mati, quan tornava de realitzar una sèrie d'entrevistes a la ciutat de Tarragona, a la illa de Mindanao.

Libaton treballava a DXHM Ràdio i s'havia posicionat reiteradament en la defensa de la cultura de la vida. Malauradament Libaton és el tercer periodista assassinat a les Filipines en dues setmanes. El nombre d'assassinats entre els professionals dels mitjans de comunicació puja a 55 en els darrers deu anys, i a 151 des del 1986.

L'Església catòlica filipina se sent pertorbada davant aquest clima d'intimidació, al qual s'hi suma l'assassinat recent del missioner italià Fausto Tentorio. Mons. José Palma, president de la Conferència Episcopal

de Filipines, ha condemnat l'incident, tot instant les autoritats a resoldre el cas amb la major urgència. El succés també ha rebut la condemna per part de Reporters Sense Fronteres.

El pare Francis Lucas, secretari executiu de la Comissió per a les Comunicacions Socials de la Conferència Episcopal, ha declarat: «Estem commocionats i entristits per l'assassinat de Libaton. Han assassinat una persona honesta, un home innocent, casat i pare de quatre fills. Condemnem la violència i exigim justícia. La DXHM Ràdio de Mati, també anomenada "Ràdio de la Veritat", forma part del circuit de les ràdios patrocinades per l'Església. És una emissora al servei de la gent, molt atenta a la cultura de la vida i a les qüestions referides al desenvolupament de Mindanao. En les últimes setmanes Libaton havia parlat molt d'aquests valors. Recentment, una altra estació

de ràdio catòlica al nord de Manila va ser destruïda per uns vándals. Aquests gestos tenen la intenció d'intimidat i silenciar les veus que defensen valors

com la veritat, la justícia, els drets humans. Però l'Església a les Filipines continuarà anunciant l'Evangeli i no serà reduïda al silenci.»

radioestel.cat

Espai de trobada, participació i diàleg

Actualitat

Cultura

Blogs

Ràdio

en directe

a la carta

«La trobada amb l'altre és font d'alegria»

P. Jean-Marie Laurent Mazas, director executiu de l'Atri dels Gentils

Samuel Gutiérrez
 Barcelona

El P. Laurent Mazas, de la Comunitat de Sant Joan, és un dels homes de confiança del cardenal Gianfranco Ravasi al Pontifici Consell per a la Cultura. No en va exerceix com a director executiu d'una de les iniciatives més ambiciosos del dicasteri vaticà, l'Atri dels Gentils, constituït ja com a estructura permanent per oferir un espai de diàleg entre creients i no creients sobre el tema de la fe i de les grans qüestions de l'existència. La trobada recent de Barcelona, on l'Atri dels Gentils acaba de viure un dels seus moments culminants, ha estat valorat amb gran satisfacció des del Pontifici Consell. «Sobre el tema de l'art i de la bellesa —ha afirmat Mazas— Barcelona és incomparable.»

Després de la celebració a Barcelona d'una nova sessió de l'Atri dels Gentils, quina valoració fan des del Pontifici Consell per a la Cultura?

Ha estat una trobada molt bonica! Ens hem reunit gent de conviccions i sensibilitats diferents i s'ha produït, veritablement, un diàleg. Uns i altres hem compartit tranquil·lament les nostres experiències, diria fins i tot amb benevolença, sobre un tema tan profund com el de l'art, la bellesa i l'espiritualitat. Des del Pontifici Consell per a la Cultura estem molt feliços.

A la Sagrada Família es va viure un moment únic...

Va ser, sens dubte, el cim de la trobada. Va ser un moment de gràcia, de gran emoció, tot i que també de contingut, però sobretot d'emoció. La mateixa obra d'art de Gaudí ja és tot un missatge! El fet d'habitar aquest espai amb la poesia, la música, aquest llenguatge de l'home que ens ajuda a obrir les finestres a la transcendència, no només ha fet possible una gran experiència de qualitat artística, sinó també de felicitat.

Barcelona ha estat una etapa més en una iniciativa que ja ha visitat París, Tirana, Palerm... Quin ha estat el fil conductor de tots aquests atris?

Les trobades celebrades fins ara han estat totalment diferents. A Albània, per exemple, l'accent es va posar en el diàleg interreligiós i es va produir una fraternitat humana veritable. A Palerm, en canvi, on la màfia i la criminalitat són un problema greu, el tema tractat va ser el de la cultura de la legalitat. Tots dos són exemple de la gran diversitat d'aquestes trobades, cadascuna ben diferent de l'altra, però sempre subratllant l'alegria de la trobada. Heus aquí la clau. Per això, juntament amb els moments de reflexió i diàleg en un àmbit més acadèmic i intel·lectual, hem volgut proposar sempre un espai final més popular. La trobada, en realitat, és font d'alegria i de festa. És una gran felicitat trobar-se amb l'altre sobretot en la seva diversitat.

Entre els «gentils» que han participat en les diferents sessions, no han estat pocs els que agraïen a l'Església la seva obertura i la voluntat

Agustí Codinach

Per què en el seu dia es va triar Barcelona per celebrar-hi una d'aquestes trobades?

Sobre el tema de l'art i de la bellesa, Barcelona és incomparable. D'una banda, Picasso i Miró, com a referents del que podríem anomenar l'art laic, i de l'altra, Gaudí, gran exponent de l'art cristià. Al mateix temps, no hem d'oblidar que Barcelona és una ciutat en la qual la secularització està molt avançada. Les crisis avui són de tanta envergadura que no tenim temps d'entrar en conflicte. Siguem germans, agafem-nos les mans i avancem junts pel camí de la vida.

L'Atri dels Gentils és un pas previ a la nova evangelització?

L'Atri neix d'una actitud una mica diferent de la de l'evangelització. És una actitud també evangèlica, però l'accent es posa en l'obertura i l'acollida de l'altre tal com és, des de la convicció que la trobada amb l'altre, diferent de mi, em pot enriquir i ajudar a expressar el meu propi pensament, com li va passar, per exemple, a sant Justí. El primer teòleg va prendre el pensament pagà i

el va confrontar amb la Bíblia. Així va néixer la teologia. Per això creiem que aquest camí és necessari per a l'Església. No es tracta de canviar la teologia, sinó de prendre elements, fins i tot de l'art modern, per aprofundir en la nostra relació amb Déu i descobrir què és el que Déu vol dir avui al món. Abans de parlar sobre Jesucrist, l'Atri dels Gentils posa sobre la taula la qüestió sobre Déu a partir de temes que interessin a la societat i que tenen valor universal.

Vostè és membre de la Comunitat de Sant Joan, el carisma de la qual és precisament el diàleg amb el món modern.

El nostre fundador era professor de filosofia i ens deia que per parlar amb la gent d'avui calia aprendre'n el llenguatge. D'aquí la importància que atorgava a l'estudi de la filosofia. No n'hi ha prou de dir simplement el que afirma l'Església, sinó que cal entrar en diàleg, cal posar en joc la intel·ligència, el *logos* que hi ha darrere de tot el pensament de l'Església.

La presència al Vaticà de les noves comunitats, és un signe de l'Esperit?

Tant de bo que ho sigui. Tot i que he de dir que no n'hi ha prou de ser membre d'una comunitat nova, sinó que el que és essencial és viure de l'Esperit. Aquest és el repte que tenim tots: la santedat.

Què opina el Papa d'aquests atris dels gentils?

No m'atreveiria a parlar en nom del Sant Pare, però crec que és feliç amb aquesta iniciativa que hem iniciat a la llum de les seves paraules. Em consta que s'interessa molt per tot el que fem i nosaltres intentem sempre respondre a la seva visió que, en aquest cas, és veritablement profètica.

Col·labora amb nosaltres i aconsegueix la teva butlleta o talonari trucant al telèfon 93 409 28 10

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
SORTEIG TRADICIONAL 2012
 Campanya d'aportacions populars al setmanari CatalunyaCristiana

1,50€

de contribució al setmanari
 CatalunyaCristiana
 i de participació al sorteig

Club⁺amics
 Sorteig Tradicional 2012

Butlleta número: 000000

1r premi: 2 places per a un pelegrinatge a Terra Santa (viatge a realitzar durant l'any 2012 o 2013)

2n premi: una estada de 5 dies (de dilluns a divendres) per a 2 persones al Balneari de Rocallaura

3r premi: una subscripció gratuïta al setmanari durant un any per al guanyador i una altra per a una persona que ell triï.

Premi Especial: un cap de setmana a Món Sant Benet per a 2 persones entre tots aquells que hagin adquirit un talonari sencer.

El sorteig es farà, si Déu vol, el dimarts 3 de juliol de 2012 a les 16h, davant notari, a les nostres instal·lacions. Si voleu podeu assistir-hi. Qualsevol taló estripat o esmenat serà nul. Caduca als 3 mesos.

Butlleta número:

Punt de vista

Ferran Blasi Birbe
Sacerdot i escriptor

Crisi econòmica i natalitat

No penso ara en el que podria ser una conseqüència lògica d'una crisi que comporta dificultats econòmiques: que aquestes facin disminuir els naixements. Em plantejo seguir la via inversa: i considerar que la baixa natalitat hagi pogut provocar unes repercussions negatives en allò que ha de portar a crear riquesa i de repartir-la segons les necessitats.

El tema de la crisi econòmica ens fa sentir impotents amb vista a presentar solucions que puguin contribuir a resoldre-la. I, sovint, hom concep la idea que algunes de les intuïcions que es tenen, no com a especialistes, sinó com a observadors de la realitat, no van desencaminades.

Una d'elles és aquesta: que una causa que ha pogut ajudar a produir la crisi és la poca estima de la vida humana que s'ha manifestat, entre altres punts, en la baixa —baixíssima— natalitat en molts països, la qual cosa comporta un envelliment de la població.

I això fa perdre il·lusió i provoca conseqüències per falta d'optimisme: no sentir-se moguts a la recerca científica o tècnica, ni a la creació de riquesa per a les generacions que haurien de venir, i es redueix el nombre de compradors als mercats i a les botigues, i de turistes, i es provoquen dificultats en les mutualitats o en la tresoreria de la Seguretat Social, sense descartar un concurs de creditors o suspensió de pagaments o una fallida.

Per això, tinc un sentiment de satisfacció, de tendresa, quan em trobo els infants pel carrer, acompanyats dels seus pares, i encara més quan actuen com a educadors dels fills. Una tasca que dura les vint-i-quatre hores de la jornada i que és el millor

treball que, en servei de la societat, poden realitzar les persones.

I se m'acut una altra relació entre l'obertura a la vida i les coses bones que se'n derivaran. Pot venir del fet que tots els vicis —i també totes les virtuts— i els valors, en la teoria i en la pràctica, van units. I quan no es posen obstacles voluntaris i no raonables a la vinguda de noves vides, s'hi exerciten moltes virtuts

—totes— i començant per aquelles que tenen una relació més directa amb la condició racional i afectiva de l'home. Pensem en les virtuts morals anomenades cardinals. Amb la justícia, l'home correspon a la humanitat i dóna als altres el que un n'ha rebut. Amb una natalitat suficient una comunitat humana farà que es mantingui el major valor humà: que són precisament els homes i les dones, creats tots a imatge i semblança de Déu. I requerirà fortalesa el desig de viure la generositat, quan calgui donar-se i donar.

I ja se sap que totes les raons que tenen una dimensió transcendent i les que responen a una mesura o a una motivació humana, coincideixen en el que és essencial, i la caritat —amb Déu, amb els humans i amb un

mateix— es complementen i es potencien. I en aquest tema no podem oblidar que és Déu, el Pare de tots, qui fa l'honor de fer participar de la seva acció creadora els qui acullen una nova vida. Goso dir que les raons que porten a obrir-se a la vida són les mateixes per a tots: creients i no creients, i d'una religió o d'una altra. El que és bo per a la persona, ho és per a la família, i per a la societat, per a una confessió religiosa i per a una altra. I això és bo tenir-ho en compte, a l'hora de fer les lleis.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Mig pa i un llibre

Federico García Lorca, en la inauguració de la biblioteca de Vaqueros, el setembre del 1931, va pronunciar un discurs. El poeta hi exposava el desig que les persones tinguessin accés «al bé suprem de la bellesa que és vida, és bondat, i és serenor i és passió». Experimentava melangia quan assistia a un concert, al teatre o a una festa, per causa de no poder compartir l'alegria que li procurava un d'aquests actes amb persones que li hauria agradat que fossin allí.

Referí que no posseïa cap llibre, perquè regalava els que comprava. Glossà l'expressió «L'home no viu només de pa.» Digué: «Jo, si tingués fam i estigués desvalgut al carrer no demanaria pa; sinó que pidolaria mig panet i un llibre.» Refusa parlar només de reivindicacions econòmiques. Hi ha també reivindicacions culturals; els pobres les demanen cridant. És clar que tots els homes han de menjar, «però també que

tots els homes han de saber. Que gaudeixin de tots els fruits de l'esperit humà, perquè el contrari és convertir-los en màquines al servei de l'Estat, convertir-los en esclaus d'una terrible organització social».

El poeta té molta llàstima d'un home que vol saber i no pot. Li impressiona també el famolenc. Cal, és clar, atendre'l. «Però qui té ànsia de saber i no té mitjans, sofreix una terrible agonia perquè el que necessita són llibres, llibres, molts llibres i on són aquests llibres?»

«Llibres! Llibres! Heus aquí una paraula màgica que equival a dir: "amor, amor", i que els pobles haurien de demanar com demanem pa i com anhelan la pluja per als sembrats.»

Acaba la dissertació amb l'anècdota que Fedor Dostoievsky, quan va estar empresonat a la Sibèria, sol entre quatre parets i rodejat per grans valls nevades, escrivia a la seva família: «Envieu-me llibres, llibres, molts llibres per tal que la meua ànima no mori!» El famós escriptor, en demanar llibres, demanava horitzons, «això és, escales per pujar al cim de l'esperit i del cor... L'agonia de l'ànima insatisfeta dura tota la vida».

Ara la conclusió: «...perquè solament a través de la cultura es poden resoldre els problemes en què es debat el poble ple de fe, però mancat de llum.» Els catòlics solem parlar de fe i cultura. Totes dues han de dialogar. Nosaltres tenim fe. I hem de tenir cultura. Són els requisits per a un diàleg de tu a tu.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

L'amistat es dóna

Tot escrivint sobre l'enveja, el corc de les relacions personals, assenyalava que la virtut oposada és l'amistat, que, si és una virtut, sorgeix d'una necessitat imperiosa de l'home de tractar de comunicar-se, malgrat no aconseguir-ho mai del tot. Sent una tendència per no ser una illa. Quan naixem, de seguida establim uns vincles d'amor amb els pares, i, quan sortim de l'entorn familiar, busquem vincles que ens uneixin. I hom sent els pàrvuls, que ja parlen d'amics. Són assaigs purs. A l'etapa de la maduresa, és freqüent constatar que fugim de l'amistat, i quedem simplement en la companyonia. Allò que ell o ella anomenen amics, només és la colla, units per no sentir el pànic de la seva soledat interior. N'hi ha a qui horroritza l'epidèmia de divorcis, una de les causes és que no ha existit anteriorment amistat autèntica.

Jesús, que va renunciar al matrimoni, va declarar que els apòstols eren amics seus, no ajudants. Ser amic és una manera d'imitar el Senyor. Observeu que la iniciativa parteix d'Ell. Fa més de 40 anys, en les trobades improvisades dels dissabtes, les anomenava comunitat fluctuant, un dia afirmava que tenia dos amics. Una noia, que no tenia més de 16 anys, em va dir: «L'amistat no es té, no és cap possessió, l'amistat es dóna.» Quanta raó que tenia! Vaig aprendre la lliçó. He gaudit i he patit aplicant aquest criteri. Una amistat, masculina o femenina, sempre enriqueix. Però, com a conseqüència, compromet i n'hi ha molts que es volen sentir lliures, malgrat que s'enfonsa en la soledat. També en aquest àmbit existeix el divorci, que sempre dol. O la separació temporal, que passats uns anys es pot reiniciar. Aquesta és una característica que la diferencia de l'amor i del compromís matrimonial.

L'amistat, doncs, ha de ser altruista. Oferta sense segones intencions. Com que és un do, és vehicle de la riquesa de cadascú. Així que, si es té fe, per aquest camí es transmet, o es pot transmetre, depèn de si l'altre l'accepta. Però, de tota manera, arriba un moment que potser no s'aviva la fe en Déu, però que es crea en aquell déu, que ho és de l'amic.

En ocasions, m'he trobat algú que pateix i l'he intentat consolar. En acomiadar-me'n, he afegit: «Encara que no siguis creient, t'asseguro que pregaré per tu, perquè Déu et doni fortalesa a tu i als que pateixes per ells, ja sigui per malaltia, fracàs o presó.» Normalment, m'ho agraeixen, en altres ocasions, m'han afegit: «Ja saps que no sóc creient, però t'ho agraeixo.»

«L'amistat és entre iguals o fa iguals», diu Tomàs d'Aquino. Però no converteix les persones en idèntics. N'hi ha que volen ser amics, a vegades insisteixen embafadorament a ser-ne, per aconseguir que l'altre es converteixi en un igual. Amb això pretenen que t'incorporis al seu grup, associació o confraria, que siguis dels seus i n'adquireixis els costums. Actuar així és manipular i trair l'amistat. Perquè existeixi cal respectar-ne la llibertat.

Quantes coses que s'ensenyen i s'inculquen a les nostres escoles, als grups de lleure i als dedicats a les activitats d'aire lliure! On s'ensenya amistat? Malgrat que és una tendència innata, cal educar-la adequadament. També és instint alimentar-se i s'ensenya a la família i en altres àmbits a fer-ho correctament. Perquè moltes vegades, de qui en diem amic, només és un company, un còmplice o un senzill col·lega. Dos caminants pel desert que cansats s'asseuen a la sorra, i es recolzen l'espatlla mútuament, l'un en l'altre, no ho fan per generositat. És una senzilla simbiosi espiritual.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viui70@yahoo.es

Lluita contra el desencís

Final de l'adolescència, començament de la joventut. Aquella edat que jo recordo plena d'il·lusions, sense gaires responsabilitats superiors a la meua edat. Força, iniciativa, imaginació, creativitat i un món per davant del qual encara no en preveia els problemes.

Però això és completament diferent per al meu amic marroquí. Va arribar a una costa de l'Estat espanyol quan encara no havia fet els tretze anys, amagat sota un camió de transport i de polissó en un ferri. Quan va arribar a terra va ser descobert i repatriat. Ho va provar tres vegades més, fins que va poder burlar la vigilància policial i va començar la seva aventura de nen del carrer, intern de diferents centres d'acollida i aprenent de transgressions a la llei.

En aquests moments intenta rehabilitar-se i fa cursets de preparació laboral. La seva manca de cultura acadèmica la supleix amb una saviesa de la vida que li ha donat el seu itinerari. Està cansat de fer cursets que no li faciliten cap feina remunerada que li doni una certa independència; i sap que els seus somnis d'una vida «normal» estan molt lluny de fer-se realitat en aquesta crisi malaurada de la qual tothom parla sense que se'n vegi el final del túnel.

Una conversa amb ell em va deixar molt entristida perquè era una altra mostra del desencís que cada vegada creix al nostre món i, fins i tot, en el jovent que, o viu d'esquena al problema per evitar angoixes, o se sent superat per una càrrega que no té capacitat d'assolir.

El vaig veure trist i una mica capficat i li vaig preguntar si el curset li havia anat malament o si tenia algun problema. I la seva resposta va ser una descàrrega de pessimisme acumulat: «Etic malament i no veig cap sortida. En el fons estic sol, no he tingut mai família de veritat. Sí que tinc mare, allà al Marroc, però des de ben petit estic fora de casa; i als meus germans, que sé que en tinc, gairebé no els conec. La veritat és que no tinc passat. Bé, no tinc un passat que em faci sentir bé. I, el que és pitjor, no tinc futur. Almenys, jo no el veig. Aquí, al pis, estic acollit i agraeixo molt tot el que em donen, però a vegades penso que no és el meu lloc. Però quin és el meu lloc? No sé si en tinc en aquest món...»

Sentir això d'un jove amb tota la vida per davant és terrible. I he de confessar que, de primer moment, em va deixar sense paraules. Quan li vaig parlar de les seves qualitats i de com podien canviar les coses, vaig fer un gran esforç per animar-lo a lluitar contra el desencís que a poc a poc s'apodera de la gent.

Curiosament va tenir una reacció positiva que va mostrar el seu bon cor i aquesta bonhomia que sovint descobreixo entre els pobres. «Però us estic molt agraït per tot el que feu», em va dir, i va acompanyar les seves paraules amb una abraçada.

Zoom

Eduard Brufau

En les darreres setmanes la desconfiança cap a l'economia espanyola s'ha intensificat. L'Íbex 35 s'ha enfonsat fins als 6.000 punts i la prima de risc continua en màxims històrics, tot plegat ajudat pel desastre majúscul de Bankia. El govern fa mans i mànigues per donar una imatge de solidesa als mercats internacionals, de moment sense resultats.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Dos setmanaris de referència

L'Auditori de la Facultat de Comunicació Blanquerna-URL va acollir a mitjans de maig la presentació del suplement *Vida Nueva Catalunya*, que mensualment acompanya des d'aquesta data la revista que l'auspicia. La coordinació va a càrrec del periodista Jordi Llisterrí. Una bona notícia per motius diferents: la informació religiosa de qualitat, en comptes de replegar-se, afronta reptes nous; es demostra una sensibilitat cap a la realitat religiosa catalana per part de la revista *Vida Nueva* que se sustrau de la voràgine de l'òptica centralista i de les tendències restauracionistes; fuig dels tòpics de considerar Catalunya com un erm d'espiritualitat atrapat per un secularisme galopant; es desmarca de defensar la necessitat d'intervenir en la reconducció de les diòcesis catalanes cap al veritable sender, tesi que interessadament se subscriu des de nuclis d'opinió determinats, que refloten amb més vigor en èpoques de seus episcopals en renovació; s'apunta a una informació religiosa que advoca per compaginar l'amabilitat amb la crítica, l'amor amb la veritat, la sintonia amb la professionalitat; s'obre a l'ús del català, com a obertura cultural sense deixar-se arrossegar per la tendència de demonitzar-lo. Tal com afirma Juan Rubio, el director, es tracta d'«oferir una veu evangèlica, propositiva, eclesial i en la línia del Vaticà II, on va tenir-hi el seu aire fundacional, posa avui un accent més en la seva trajectòria» i manifesta que «som aquí per sumar i aprendre més de la rica i plural realitat de l'Església que peregrina en aquestes terres catalanes». Tant de bo els seus propòsits rebin una acceptació magnífica.

De cap manera, aquesta aposta valenta i dialogant suposa ni ha de suposar minvament o amenaça a un altre setmanari de referència, *Catalunya Cristiana*, fundat el 1979 per dos sacerdots, Joan E. Jarque i Francesc Malgosa. El bisbe Joan Carrera el va impulsar i hi va donar suport. Des dels seus inicis s'ha publicat tant en català com en castellà. Els seus gairebé 33 anys d'existència tracen una història d'alts i baixos. No obstant això, ha aconseguit fins ara, no sense notables esforços ni sacrificis, salvar les dificultats econòmiques, malgrat que les seves col·laboracions són sobretot benèvols. Setmanalment, manté la seva cita amb els lectors amb informació d'actualitat i articles d'opinió. En els darrers anys, sota la direcció del seu director, Mn. Jaume Aymar, responsable també de Ràdio Estel, s'han produït uns canvis importants per l'increment de plomes reconegudes, que n'han ampliat la línia de pensament i reflexió. Una de les darreres incorporacions ha estat Mons. Sebastià Taltavull amb una nova secció titulada *Un nou llinar*. Compta amb uns professionals de qualitat que saben treballar en equip, que es lliuren de cor a la seva tasca i que s'identifiquen amb el projecte. Fa dotze anys que escriu la columna *Signes d'avui*, experiència que em referma en aquesta valoració. Si desaparegués, la cultura i la premsa religiosa patirien una pèrdua inqüestionable. Es requereix complicitat i suport per part de parròquies, famílies cristianes, comunitats religioses, persones que es vulguin aproximar als seus continguts. El portal www.catalunyareligio i l'informatiu Horeb, entre altres, seleccionen els seus articles pel tractament dels seus temes o la diversitat de les seves entrevistes. Catalunya no pot prescindir de la seva pròpia reflexió religiosa i aquest setmanari hi contribueix poderosament. Tant de bo que augmentin els mecenes i els lectors compromesos amb aquesta tasca, perquè es puguin afrontar reptes nous.

GESMOR
DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**TRAMITACIÓ
D'ENTERRAMENTS**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

*Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses*

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

El Corpus i l'IEC

Els efectes de la globalització, quan menys t'ho esperes, demanen un plus d'humor i resignació. No parlaré pas del Corpus Literari Digital de l'Institut d'Estudis Catalans, sinó de la festa del Corpus Christi del 10 de juny, quan comença a Dublín el 50 International Eucharistic Congress, que té per lema: «L'Eucaristia: Comunió amb Crist i entre nosaltres»; és a dir —amb paraules d'un ponent—: la dimensió salvífica de l'Eucaristia al servei de l'home i de la societat. Aturem-nos. Això d'entendre l'Eucaristia és tan important com a vegades difícil, començant per la mateixa celebració en si, tot i que sigui un fet sociològic de cada diumenge i de cada dia, conegut amb el nom de missa. Cal agrair, doncs, l'aparició de textos que la valorin i expliquin amb llenguat-

ge clar, com el recent llibre de F. Grané *Aliment per al desig infinit*. Sí, l'Eucaristia, per als deixebles de Crist, membres de l'Església, és en primer lloc la trobada i el menjar que sustenta la relació personal amb Déu. I aleshores ens descobrim interiorment habitats per «una Presència que està més enllà de tot el que puguem pensar i sentir». Però el qui no creu, o el qui vacil·la, què copsarà del mateix àpat sagrat (la Cena del Senyor) i, no cal dir, davant altres manifestacions públiques de devoció al Cos i la Sang de Crist en l'Eucaristia, fins a arribar als congressos eucarístics? Déu ho sap. Ara bé, ens trobem davant d'un greu problema de comunicació. No es tracta de «deslegitimant qualsevol manifestació pública de la fe» i

de religiositat popular, com s'ha fet en les últimes dècades, però sí de ser conscients de la manca de «requisits previs» per a la comprensió, per part de molts, i del perill que hi ha de simplement «provocar perplexitat». Tot el que puguem fer per arreglar-ho serà poc.

Malgrat la inevitable ambigüitat de tot el que és humà, tanmateix alguna cosa de pes deuen aportar els congressos eucarístics internacionals, quan han arribat a 50, després d'un llunyà 1r congrés a Lilla (França) el 1881, en temps de Lleó XIII. No podem deixar de recordar el 35è de 1952 a Barcelona, durant el pontificat de Pius XII. Ni podré personalment oblidar el 37è de Munic, l'any 1960 (*Pro mundi vita*: «Per a la vida del món»), essent papa Joan XXIII.

Jaume Gabarró
Monjo de Solius

La sal de la terra

Nenes i nens, els nous pobres

Per primer cop els nens i nenes són el col·lectiu més pobre i perjudicat per la crisi econòmica. A Espanya la teranyina de la pobresa infantil s'ha estès a 2.200.000 menors (325.000 a Catalunya). No és amable parlar de xifres, però cal fer-ho perquè la pobresa, encara que sembli invisible, existeix i camina a passos de gegant. Del 2008 al 2010, en el conjunt de l'Estat, 205.000 menors es van convertir en «nous pobres». I en 3 anys la pobresa crònica de la infància ha crescut un 53%. Són dades d'Unicef que posen els pèls de punta. La Fedaia, que aplega 41 entitats que treballen amb menors amb risc d'exclusió social, també alerta de l'empitjorament de la situació dels nens i nenes pobres que se'n van al llit sense sopar, no tenen roba de temporada ni material escolar. Tampoc poden fer classes de reforç ni anar d'excursió i alguns viuen en condicions lamentables. Els pares, en no tenir feina, no poden pagar la hipoteca o el lloguer ni alimentar bé els seus fills. A Catalunya diàriament 21 famílies han d'abandonar la llar per desnonament. Càritas diocesana de Barcelona, juntament amb

altres entitats, engegaran un projecte contra la pobresa infantil hereditària destinat a criatures de 0 a 6 anys. Un treball lloable, perquè viure sota el llindar de la pobresa és inadmissible, però sobretot insostenible. Les mancances que pateixen els més menuts es tradueixen en problemes que els afecten la salut física i mental. Ara bé, les polítiques de protecció de la infància són responsabilitat dels governs. No s'hi valen retallades amb l'excusa que no hi ha diners. Els nens no tenen cap culpa de la crisi i no n'han de pagar les conseqüències.

La cara bruta de la crisi està empastifada per l'avarícia, la mentida, la corrupció, el frau fiscal i els escàndols financers amb Bankia a la deriva. Els 24.000.000 d'euros que el govern del PP destinarà a rescatar Bankia equivalen quasi a dos cops i mig les últimes retallades en sanitat i educació. Aconseguir aquests diners vol dir obstinar-se en un deute maratonian que s'haurà de retornar amb uns interessos d'infart. L'erari públic pagarà i els ciutadans en patirem l'asfíxia, però si ningú no hi posa remei Bankia no ens tornarà els diners. I

també, si ningú no ho evita, un dels exdirectius d'aquesta entitat tindrà dret a cobrar una indemnització de prop de 14 milions d'euros en pensions i compromisos de prejubilació.

Com és possible tanta cara dura? No és estrany que l'economia estigui en estat de xoc i en risc de ser intervinguda. Si creixen les desigualtats es fractura la societat, es perd cohesió social, augmenta el drama de la misèria i es creen conflictes. Els governs han de reaccionar, deixar de tenir miraments amb els que han destruït l'economia i fer un pla potent per combatre la pobresa, que també té rostre d'infant.

Tornant a la incomoditat de les xifres, a Espanya segons Càritas 11.600.000 persones són víctimes de la pobresa, 30.000 viuen al carrer i unes 600.000 famílies no tenen ingressos. Els governs han de fer els deures corresponents a l'assignatura de Protecció Social. És a dir, posar urgentment els menors i les seves famílies al centre de les polítiques d'ajuda i protecció integral. El futur de la societat depèn del present dels infants, també de les nenes i els nens que avui passen fam.

Montserrat Esteve
Periodista /
emmontserrat@hotmail.com

Mirada al món

Egipte: el clam ferit dels pobres

Han passat gairebé dos anys d'ençà que, a la ciutat d'Alexandria, un jove enginyer va ser apallissat i matat per la policia en ple carrer, a les portes d'un Cafè Internet. Es deia Khaled Said. Tenia passió per la tecnologia i havia estudiat als Estats Units. A partir d'aquell moment a la ciutat cosmopolita, fundada pel montenegrin Alexandre Magne, va començar l'onada revolucionària que posaria fi a l'era Mubarak. A partir d'aleshores l'arena política ha canviat substancialment. Els islamistes de diferents faccions s'enfronten, debaten i monopolitzen les aliances partidistes i la redacció de la nova Constitució. Els militars continuen controlant el país mentre treuen partit de les inversions en supermercats, benzineres i bancs.

Com si fos una multinacional amb els tentacles omnipresents al llarg de la geografia del país. A dos anys de distància se celebren les eleccions presidencials amb un ventall de candidats que presenten les promeses florides de l'anomenada primavera àrab. Tots diuen que cerquen construir un futur millor. Si abans la majoria de la població no creia en l'elit dictatorial sota la gaiata militar de Mubarak, avui dia els desheretats i els pobres no mostren confiança en els líders actuals. Els veuen massa distants de les dures realitats de la vida diària en les quals cal barallar-se per un tros de pa, un grapat d'arròs o un paquet de te. Perquè el problema més urgent d'Egipte, encara que sembli una bogeria, no és l'islamisme radical,

sinó la fam i la misèria. El 40% de la població viu sota el llindar de la pobresa. Això vol dir que 30 milions d'egipcis, dels 84 que té el país, pateixen les horribles conseqüències de la penúria, l'atur i la indigència. Per no parlar dels milers que vegeten alimentant-se de les deixalles de contenidors i abocadors.

La terra dels faraons, com als líders a Egipte els agrada referir-s'hi, es troba davant del repte ineludible d'una democràcia que resolgui els veritables problemes de la gent. Perquè el perill és que els debats intel·lectuals ocupin tota l'atenció, com en tants estats, mentre homes i dones, avis i infants corren el risc greu d'acabar denigrats i silenciats al barranc d'un oblit atroç i culpable.

Justo Lacunza Balda
Pare blanc, arabista-islamòleg,
des de Madrid

Tasca humanitària

Amb aquesta crisi que assota Europa, i Espanya en particular, s'està demostrant diàriament que les inestimables ajudes de l'Església i de les famílies són els puntals més importants per fer, amb la seva col·laboració, multitud de drames més suportables. La consigna del PSOE és, des de fa uns dies, que l'Església ha de pagar l'IBI. Sindicats, ambaixades, hospitals, Creu Roja, presons, col·legis... n'estan exempts. Per què precisament l'Església ha de pagar? Per què continuen atacant-la malgrat tota la beneficència que fa?

M. TERESA DELÁS
Barcelona

L'IBI dels nens pobres

Sense cap mena de dubte, si a l'Església se l'obliga a pagar l'IBI, del qual estan exempts altres col·lectius socials, la mesura repercutirà sobre els nens pobres, tan nombrosos al nostre país. Càritas, de l'Església catòlica, dona menjar a quatre milions d'espanyols, directament o indirectament, i d'ells una part important està constituïda per nens i adolescents. Els menjadors, les visites a domicili, que tants drames posen al descobert, tenen un cost dinerari molt important. Si l'Església es veu obligada a pagar d'una banda, no podrà allargar tant la mà de l'altra. La funció social i assistencial de l'Església funciona a tot gas. Si us plau, no ho espatlleu.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

L'església més alta d'Espanya

Entre les notícies més insòlites i agradables que he llegit aquests dies, voldria destacar la iniciativa d'un grup de professionals de la Torre Espai de Madrid, que van aconseguir fa gairebé tres anys que a la planta 33 de l'edifici, a 135 metres del terra, s'instal·lés una capella-oratori on se celebren actes litúrgics.

Resulta sorprenent pel fet de ser un fenomen inusual a Espanya, no així a d'altres països. Com a exemple, esmentaré la preciosa capella catòlica que està oberta pràcticament les vint-i-quatre hores del dia a l'estació Termini de Roma o les d'alguns aeroports internacionals.

És de desitjar que empreses i organitzacions s'espolsin complexos i que l'exemple cundeixi.

FINA MILLÁN-HITA
Barcelona

Inspiració a la crida de Déu

Per amor a Déu, estimo la vida i, per amor a la vida, estimo Déu. Estimant Déu, estimes tot el que hi ha hagut i tot el que pot haver-hi, perquè Déu és el creador de totes les coses.

Per què renunciem a la llibertat?

Van sortint noves estadístiques en relació amb les addiccions. Probablement fa anys les anomenaven «manies» i es quedaven tan amples. Addicció és qualsevol activitat que l'individu no és capaç de controlar, que el porta a conductes compulsives i en perjudica la qualitat de vida. Per exemple: l'addicció al joc (ludopatia), a la pornografia, a la televisió, a les noves tecnologies (tecnofília), als menjars ràpids, etc.

L'Organització Mundial de la Salut ens aclareix que una addicció és una malaltia física i psicoemocional. Això de «mania» queda lluny. Llegeixo les últimes enquestes sobre els «mobiladdictes». Són sobretot adolescents que no poden estar sense mòbil; abans perdrien un avió, l'autobús o fins i tot un amic. Han passat de l'osset a una màquina. No han madurat. Hi estan enganxats i ho reconeixen.

Són aquests els pregoners de la llibertat? La llibertat comença pel control d'un mateix. Ningú no els ho ha explicat?

M. LLUÏSA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

Nosaltres, els humans, som membres de la seva obra meravellosa. Dins de l'obra de Déu tenim la responsabilitat del nostre comportament. Ell ens demana amor amb tot allò que ens envolta, sense pronunciar injúries que puguin afectar cap ésser humà. Espera la universalització de la seva Paraula, que és amor per a tothom, sense distinció de classes.

La societat humana ha d'aprendre a conviure en una vida solidària com a veritables germans, perquè tots som fills de la creació. Hem de fer honor a aquesta obra incommensurable que el Creador ha posat a les nostres mans perquè en puguem gaudir amb afecte i devoció.

Per això, la humanitat ha de tenir constància d'honorar la vida, en què tot ésser humà està immers; no hem de repudiar-la ni profanar-la, ja que som fills de les seves entranyes. Hem de respectar-la perquè s'hi troba el nostre passat, present i futur. I és que tots som fills de Déu.

Pau, amor i solidaritat per a tothom. Visca la humanitat!

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

Vigència de la «Pacem in terris»

Enguany es compleixen els cinquanta anys de la publicació de l'encíclica *Pacem in terris*. Fa mig segle que Joan XXIII va escriure una carta oberta al món que era una crida urgent per promoure en tots els àmbits la causa de la pau i

la justícia.

La *Pacem in terris* ens recorda, entre moltes altres coses, que la pau no pot donar-se en la societat si primer no es dóna a l'interior de cada home, és a dir, si primer no guarda cadascun en si mateix l'ordre que Déu ha establert. És per això que la suprema aspiració de la pau ha de fonamentar-se en la veritat, la justícia, l'amor i la llibertat. Per això diu el Papa actual que, cinquanta anys després, aquest missatge continua tenint absoluta vigència.

SUSO DO MADRID
A Coruña

Ancians per la vida

És probable que hi hagi molta gent que, en arribar l'edat de jubilació i deixar de tenir les obligacions diàries que ocupen el temps de cada jornada, es pugui sentir inútil i pensi que la seva vida ja no val per a res. Aquesta gent ha de saber que és tot al contrari. N'hi ha prou de saber com omplir aquest temps lliure del qual es disposa.

Una manera molt útil d'ocupar els dies, arribada l'etapa de la jubilació o de l'ancianitat, és acudir als centres de planificació familiar i d'interrupció voluntària de l'embaràs per informar totes les dones que s'hi acostin de la realitat de l'avortament: un assassinat d'un nadó innocent o indefens. En fer-ho, han de pensar que estan ajudant moltes persones.

Estan ajudant el nadó que ha de néixer i la mare. També s'estan ajudant a si mateixos. Si no neixen nadons, no hi ha treballadors que mantinguin ni la sanitat pública ni el sistema públic de pensions en el futur, i l'Estat decidirà retallar despeses i no pagar les pensions als jubilats.

Tant des del punt de vista altruista com des del punt de vista egoista, convé sempre defensar la vida naixent. Voldria veure sorgir des d'avui una generació d'ancians compromesos amb la vida. Ànims, ancians per la vida!

GONZALO GARCÍA CAMPS
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Evangelització o màrqueting?

Tinc els meus dubtes sobre si certes iniciatives (lectures públiques de l'evangeli al Palau...) són realment evangelització o més aviat campanyes de màrqueting a l'estil de certs grups protestants amb els seus telepredicadors.

Sé que per Sant Jordi es va fer una lectura continuada en públic del *Tirant lo Blanc* o en molts indrets del *Quixot*, per què no de l'evangeli segons sant Marc? La seva lectura al Palau de la Música, feta per persones rellevants del món cultural, crec que va ser un encert. No li sembla que acceptar aquesta lectura ja implica una certa professió de fe en públic? I estic convençut que d'això precisament es tracta: de fer-nos presents com a creients en l'àmbit públic i testimoniar i anunciar la nostra fe. Que amb això ja està solucionada la nova evangelització? Evidentment que no. Però tot hi ajuda. Si sant Pau, per posar un exemple, hagués pogut disposar a la seva època de la ràdio, la televisió o internet, no dubti que els hauria emprat amb intel·ligència i eficàcia. La seva pregunta ens fa plantejar una qüestió important en aquesta tasca de la nova evangelització a la qual tots els cristians estem cridats. Es tracta de la recta comprensió de la relació entre subjectes, perspectives i mètode. Els mitjans són importants, però, en definitiva, només són mitjans, instruments. Darrere de tot i condicionant-ne l'eficàcia, trobem el subjecte creient, la persona sincerament convertida a Déu, que se sap agraciada i procura comunicar, moguda per l'Esperit Sant, aquesta alegria que porta al cor. Per això el Papa, en nombroses reflexions sobre la nova evangelització, ens parla de la seva base insubstituïble: una conversió autèntica i sincera a Déu. Aleshores els mitjans se situen en la justa perspectiva. Per evangelitzar cal en primer lloc homes i dones creients, que pregunten i es nodreixen de la paraula de Déu i dels sacraments. El missatge és l'Evangeli. I els mitjans estan al servei del missatge i la seva transmissió. Res no pot substituir mai la càlida presència del creient i del testimoni de la seva vida de fe i caritat. Crec que en molts casos cal superar la temptació de reduir la nostra experiència de fe a l'àrea de la vida íntima i privada. Malauradament, una cultura secularista ens repeteix aquesta consigna fins a la sacietat i molts acaben creient que la fe és una qüestió privada. Cal vèncer la temptació de romandre «a casa, amb les portes tancades, per por», com ens deia fa poc l'Evangeli i, fidels a l'Esperit rebut, sortir a l'«àgora» i proclamar la nostra fe. Per això, el gran protagonista de la nova evangelització serà, sens dubte, l'Esperit Sant que animarà la vida dels fidels.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 -
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

IV Jornada «Testimonis entre els pobres»

Victòria Molins, s.t.j.
Barcelona

El 5 de maig ens vam aplegar en aquesta trobada anual organitzada pel Secretariat de Marginació per presentar nous «testimonis entre els pobres», a càrrec de germans que ens han precedit en aquesta tasca, han lliurat les seves vides i ara ja gaudeixen de la plenitud del Regne. La diada va tenir lloc al col·legi de les Teresianes del carrer Ganduxer, obra d'Antoni Gaudí. A les 10.30 vam obrir l'acte amb una pregària i la lectura d'un text de l'Evangeli.

La conferència *Espiritualitat en temps de crisi*, de Mn. Gaspar Mora, va engrescar tots els presents a viure la fe des de l'estimació i el lliurament als altres. Aquest reconegut teòleg va fer uns comentaris molt adients sobre la crisi actual i la manera de viure-la des de la nostra espiritualitat cristiana, que comporta un canvi personal si volem que també canviïn les estructures. Les seves paraules van ser un bon començament, que van tenir continuació en les del cardenal Lluís Martínez Sistach, que va voler fer-se present en la trobada durant una estona per agrair-nos les diferents tasques realitzades per tots els qui formem part del Secretariat de Marginació.

En el descans vam aprofitar per visitar les parades de les diferents associacions que s'havien col·locat a la galeria que envolta el col·legi. La segona part de l'acte va ser d'allò més emocionant. Es tractava de retre homenatge als dos testimonis que es presentaven enguany, protagonistes del quart llibret de la col·lecció Testimonis entre els Pobres: Rosa

Navarro i el pare Paco. Tot seguit hi va haver una taula rodona amb les experiències de quatre persones que representaven diferents associacions en favor dels desfavorits.

En primer lloc, vam tenir el privilegi de sentir l'experiència que ens va regalar Mercè Riera, cofundadora del centre d'acollida El Xiprer, de Granollers. Durant un quart d'hora, la Mercè va tenir tot el saló d'actes en un silenci esglaïador, pendent de les seves paraules. I és que no es tractava d'una narració de fets, sinó de la comunicació d'una experiència de Déu que ella va anomenar «presència». Malgrat que pugui semblar que parlar d'experiències místiques no tingui avui sentit, potser és perquè no hem assolit bé aquesta paraula: el gran misteri de la presència de Déu en nosaltres, amb una manifestació més

conscient, pot fer canviar completament, i en un moment determinat, les nostres vides. Això és el que ens va deixar entreveure la ponent amb la seva comunicació.

Conchi Plaza va ser la següent participant a la taula rodona i també ho va fer des de la seva experiència al costat d'un dels homenatjats: el pare Paco. Va explicar tot el que per a ella havia significat viure molt a prop seu i el que havia après; ens va mostrar allò que una persona, des de la seva petitesa i senzillesa, pot fer a favor dels altres. L'obra Dit i Fet, de la qual fou fundador, prenia un relleu especial com a resposta a una altra crida del Senyor: estar al costat dels pobres fent-se com un d'ells i compartint-lo tot fins al final de la seva vida. I és que el pare Paco va fer una cosa molt evangèlica: acollir en un espai de la

parròquia homes que vivien al carrer i crear amb ells una família. Van aconseguir plegats el que era impossible per separat. Les paraules de Conchi van ser ratificades amb la participació emocionant d'un dels homes de Dit i Fet, que va estar al seu costat durant molts anys i que tots coneixem pel nom de Juanito.

Per homenatjar Rosa Navarro, la primera mare d'Aldees SOS de Catalunya, va parlar el seu antic director, Josep Peña. Després de llegir una petita història d'aquesta associació, es va referir als seus començaments a Catalunya, i concretament a la llar de Rosa Navarro i els seus nou fills a Sant Feliu de Codines. Ens va admirar, a tots els presents, la tasca d'aquestes dones generoses, mares d'infants que estan en situació de risc per diferents motius i que els acullen en un ambient d'autèntica llar.

La taula rodona va tenir un altre moment emocionant amb la participació, des del pati de butaques, d'un dels fills de Rosa Navarro. En nom de tots els germans, va mostrar l'agraïment per la mare que, amb dedicació completa, va fer d'ells unes dones i uns homes. Va agrair també a les Aldees SOS i a tots els qui havíem fet possible aquest homenatge a la seva mare.

Una bona part dels presents ens vam quedar a dinar i vam compartir les experiències viscudes a l'acte. Abans de començar la sessió de la tarda, vam fer una visita turística a l'edifici de Gaudí i la seva simbologia teresiana de *Castillo interior* o *Las Moradas*, en què es va fixar el gran arquitecte català, amic de sant Enric d'Ossó, fundador de la Companyia de Santa Teresa.

El dia va acabar amb la projecció de la pel·lícula *El niño de la bicicleta*, dirigida per Jean-Pierre Dardenne i Luc Dardenne, i el posterior cinefòrum.

Centenari de la Cooperativa de Sant Isidre

Josep Domènech
Les Borges Blanques

La parròquia de l'Assumpció de Maria de les Borges Blanques va rebre la Junta directiva i una part dels socis de la Cooperativa de Sant Isidre. El motiu era una missa recordatòria pels socis difunts durant l'any, una tradició ja iniciada a mitjans del segle passat. Aquesta vegada, però, fou més significativa i emotiva, atès que es complien cent anys de la fundació de la cooperativa. Així, a més dels socis traspassats durant l'any, es van rememorar també els quinze socis que durant aquest segle de vida foren fundadors, i presidents en funció, continuadors de la gesta centenària. La santa missa va ser celebrada pel rector, Mn. Daniel Gómez, qui, en donar la benvinguda, va agrair la presència dels socis en un acte de solidaritat i respecte als difunts. En l'homilia, Mn. Daniel va fer un paral·lelisme entre la societat jueva que va trobar Jesús en la seva època i la societat actual, ja que totes dues són personalistes, és a dir, que posen els interessos

personals per davant del bé comunitari. També va afirmar que associacions i cooperatives són cada dia més necessàries per lluitar contra aquest personalisme i arribar a un treball i cooperació, tant en equip com en comunitat. Un bon exemple és la Cooperativa de Sant Isidre, com ho ha demostrat durant aquests cent anys.

En les pregàries dels fidels es va demanar a Déu la protecció pel futur cooperativista i es va donar gràcies pels anys transcorreguts en bé de la comunitat civil.

Celebració del Jubileu Somasc

P. Luis López Castelo
Badalona

El 27 de setembre del 2011, l'orde dels Pares Somascos iniciava la celebració del Jubileu Somasc pels 500 anys des de l'alliberament de sant Jeroni Emiliani de la presó del castell de Castelnuevo de Quero (Itàlia). Un alliberament que sant Jeroni va atribuir a la intervenció de la Mare de Déu a qui ell implorava.

Per celebrar el cinquè centenari d'aquest alliberament, l'Església va concedir a la Família Somasca un jubileu que comporta indulgència plenària determinats dies de l'any. Benet XVI va enviar, a més, un missatge afectuós al prepòsit general, P. Franco Moscone.

La Mare de Déu el va ajudar a escapar i el va acompanyar, ja lliure, fins a Treviso. Al seu santuari, als seus peus, dipositaria les cadenes del seu captiveri i la bola de marbre, en prova de gratitud i testimoni.

L'urna amb aquestes cadenes visita totes les nostres cases de les comunitats d'Espanya. Pel que fa a la nostra parròquia de la Mare de Déu del Roser de Badalona, es podran contemplar els propers 16 i 17 de juny (dissabte i diumenge), dies en què tots els qui ho vulguin podran guanyar el Jubileu.

Paraula i vida

Eucaristia i solidaritat

En aquest diumenge de la solemnitat de Corpus Christi s'inicia a Dublín (Irlanda) el 50è Congrés Eucarístic Internacional, que es clourà el proper diumenge 17 de juny. Serà un esdeveniment una mica especial, ja que és la cinquantesima edició —la nostra arxidiòcesi de Barcelona, l'any 1952, acollí l'edició número 35— i a més a més coincideix també amb el 50è aniversari de l'inici del Concili Vaticà II, que s'escaurà el proper 11 d'octubre.

El lema escollit per aquest congrés de Dublín està inspirat en la Constitució sobre l'Església del Concili Vaticà II, i diu així: «L'eucaristia: comunió amb Crist i entre nosaltres.» Per això, tenint en compte la situació de crisi perllongada i greu que estem vivint i que coincidint amb la festa de Corpus se celebra el Dia de la Caritat, voldria recordar l'actualitat i la urgència del tercer dels objectius del nostre Pla Pastoral Diocesà, que s'ha formulat així: «La solidaritat, expressió del nostre amor i de la nostra fe.» Un objectiu de l'anterior Pla Pastoral era créixer en la solidaritat davant la crisi econòmica. Creiem que aquest objectiu es va aconseguir molt, però malgrat haver augmentat les iniciatives d'ajut als qui

pateixen més greument les conseqüències de la crisi econòmica, aquesta dissortadament encara persisteix. Per això hi va haver unanimitat a considerar que aquest objectiu calia que continués en el nou Pla Pastoral, que actualment estem aplicant.

Com vaig dir en la carta pastoral *Nova evangelització i solidaritat*, em plau agrair l'augment de la solidaritat per part de les parròquies, de Càritas i d'altres institucions eclesials i de moltíssimes persones que, com a voluntaris i donants, han fet i fan més suau el patiment de moltes persones i famílies. La xifra de més de cinc milions d'aturats del nostre país és una dada esfereïdora i posa en relleu la gravetat de la situació. De manera especial és alarmant l'atur juvenil, que ha assolit entre nosaltres el 50%. Som conscients de la complexitat de la situació actual i que es fan necessàries reformes estructurals. Cal aprendre la lliçó de la crisi per tal de mirar de superar-la i evitar que es repeteixi.

Mentrestant, però, els cristians no podem quedar-nos inactius i hem de procurar treballar en els nostres ambients per crear xarxes de solidaritat i

sensibilitzar les persones que formen part de l'Església perquè donem exemple evangèlic d'austeritat, de germanor i d'amor fratern. Es pot dir que aquestes xarxes de solidaritat no resolten les causes i els problemes de fons que han provocat la crisi. Tanmateix, és cert que aquestes iniciatives de la societat civil —i entre aquestes les de Càritas i altres institucions de l'Església— ajuden unes persones concretes. I això ja és una realitat i un factor positiu. Sempre serà veritat allò que diu el seny popular: «Qui fa el que pot, no està obligat a més.» No deixem de fer tot allò que estigui a la nostra mà. Aquesta voluntat és la que mou Càritas, els seus treballadors, els seus donants, els seus voluntaris. Els cristians estem cridats a repetir els mateixos gestos d'amor i de servei que Jesús feia quan passava pel món fent el bé. Des dels primers temps de l'Església, com ens va recordar el Concili Provincial Tarraconense, la celebració de l'Eucaristia ha anat unida a la sol·licitud per ajudar els més pobres i exclosos. La situació social en aquest *Corpus Christi* de 2012 ens invita a unir estretament la celebració de l'eucaristia amb els gestos de solidaritat.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

És Jesús de Natzaret que passa

A l'Església hi ha festivitats que han tingut un origen concret i que després han estat esteses al conjunt de la cristiandat. És el que va passar amb la festa del Corpus Christi, instituïda per primera vegada a la diòcesi belga de Lieja i estesa pel papa Urbà IV el 1264 a l'Església universal.

L'Eucaristia era el centre d'atenció del Dijous Sant, que és quan rememorem la seva institució per Jesucrist en l'Últim Sopar. Però se sentia la necessitat d'una altra festivitat que recordés la presència real de Crist sota les espècies de pa i vi. Convenia retre adoració al «Jesús amagat», guardat en els sagraris i disposat per a servir d'aliment espiritual per als fidels.

És costum, en molts llocs, que la festa inclogui una processó de l'Eucaristia en la seva custòdia pels carrers de les poblacions. I és en aquest aspecte que em voldria fixar avui. És un costum molt bonic,

antic entre nosaltres. Potser molts deuen recordar aquella fotografia antiga d'Antoni Gaudí, amb un ciri a la mà, durant una processó de Corpus per Barcelona. Com ell, són molts els cristians que han participat i que acudeixen també avui a aquest acompanyament del Senyor sacramentat pels nostres carrers i places.

Són més encara els qui contemplen el pas del Senyor, alguns amb profunda reverència interior, altres potser com una cerimònia més o menys curiosa només. Per a tots Jesús els surt a l'encontre, com quan recorria els camins de Palestina.

En l'Evangeli de sant Lluc es relata la guarició del cec de Jericó d'aquesta manera: «Quan Jesús arribava prop de Jericó, hi havia un cec assegut a la vora del camí, demanant caritat. En sentir passar la gent, va preguntar què era tot allò. Li feren saber

que passava Jesús de Natzaret.»

També avui és possible que per a alguns, per un defecte de visió sobrenatural, Jesús sigui una incògnita. Els cristians estem cridats a donar testimoni a la gent: és Jesús de Natzaret el qui passa pel vostre costat, aquell que ens va ensenyar que cal estimar els altres com a un mateix, que premia l'humil i rebutja el presumptuós, que beneeix els pobres i alerta els rics, que és capaç de donar la seva vida per tots i demana al seu Pare del cel: «Perdona'ls», en el moment suprem del seu sacrifici.

Que en aquesta festa de Corpus Christi estiguem atents al pas de Jesús per reconèixer el seu pas cada dia per la nostra vida. L'Església ho celebra un dia, però en el cor dels cristians cada dia és motiu d'acció de gràcies per aquesta proximitat d'un Déu que és amor.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA 2)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 2)

JUNY

10. DIUMENGE
El Cos i la Sang de Crist (S), Blanc.
Lectures: Èxode 24,3-8 / Salm 115 / Hebreus 9,11-15 / Marc 14,12-16.22-26
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maurici, ab.; Asteri, b.

11. DILLUNS
Sant Bernabé (MO), Vermell. Lectures: Fets 11,21b-26;13,1-3 / Salm 97 / Mateu 5,1-12. Tortosa: **Santa Maria Rosa Molas Vallbé (MO), Blanc.**
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lleó III, p.; Santes, Adelaida, rel.

12. DIMARTS
Fèria, Verd. Lectures: 1 Romans 17,7-16 / Salm 4,2-3.4-5.7-8 / Mateu 5,13-16
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Sahagún, prev.; Onofre, anac.; Santes, beata Violant, rel.

13. DIMECRES
Sant Antoni de Pàdua (MO), Blanc.
Lectures: 1 Romans 18,20-39 / Salm 15 / Mateu 5,17-19
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fandila, prev.; Aventí, mr.; Santes, Aquil·lina, vg.

14. DIJOUS
Fèria, Verd. Lectures: 1 Romans 18,41-46 / Salm 64 / Mateu 5,20-26
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eliseu, prof.; Santes, Digna, vg. i mr.

15. DIVENDRES
Sagrat Cor de Jesús (S), Blanc. Lectures: Osees 11,1.3-4.8c-9 / Salm Isaïes 12,2-6 / Efesis 3,8-12.14-19 / Joan 19,31-37
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bernat d'Aosta, prev.; Santes, Maria-Miquela del Santíssim Sagrament, rel. i fund.; Benilde, mr.; Germana Cousin, vg.

16. DISSABTE
El Cor Immaculat de Maria (MO), Blanc. Lectures: 1 Romans 19,19-21 / Salm 15 / Lluç 2,41-51
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Quirze i Julita, mr.; Ferriol, prev. i mr.; Ilpidi, mr.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista

On vols que et preparem la Pasqua?

Avui, diada de Corpus, llegim dos fragments de Marc, separats per l'anunci del traïdor. En el primer (14,12-16) hi ha una variant que en capgira el sentit: «El primer dia dels Àzims, quan se sacrificava l'anyell pasqual, li diuen *els* deixebles: "On vols que ens n'anem a preparar *per a tu* perquè mengis la pasqua?"», donant-li a entendre clarament els Dotze que ells no pensaven en absolut a participar-hi. No s'explicita el motiu, però del context es dedueix que eren ben conscients del perill que corrien també ells si l'enxampaven a Jerusalem. Jesús no s'immuta. «Llavors envia dos *d'entre els* seus deixebles *dient*: "Aneu a la ciutat, i us sortirà a l'encontre un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo! I allà on entri, digueu al cap de casa: "El Mestre pregunta: "On és la meva estança on, *amb els meus deixebles, haig de menjar la pasqua?"*"» La comunitat on vol celebrar la darrera pasqua, precisament amb els Dotze, és una comunitat compromesa amb la seva causa, un model que els Dotze haurien d'haver seguit, però no ho han fet fins ara («Seguiu-lo!»). No era normal que un home portés una gerra d'aigua: són les senyes que els permetrà reconèixe'l. Els Dotze desconeixen aquesta «estança», que Jesús ha qualificat com «la meva», i que, el còdex Beza, en anticipar, d'una banda, «amb els seus deixebles», els engloba tots ells, mentre que, de l'altra, amb el verb en la veu mitjana, «haig de menjar», revela que és el seu compromís personal. El segon fragment (14,22-26) narra la institució de l'eucaristia. Pel que fa a la copa, notem que primer «en beuen tots» i tot seguit «els digué: "Aquesta és la meva sang, *la* de l'aliança, que *per molts* es vessa.» Modernament s'interpreta «per molts» com un semitisme equivalent a «per tots». En anticipar-ho, però, el còdex Beza, subratlla més aviat que no tots es comprometran amb la seva dissort, però sí «molts». El veritable deixeble s'identifica plenament amb la sort del seu Mestre.

Lectures bíbliques

Corpus Christi

Lectura primera Ex 24,3-8

Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres

Lectura del llibre de l'Èxode:

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor.» Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigi un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolassin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot.» Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí.»

Glòria Monés

Ah, Senyor, sóc el vostre servent, ho sóc des del dia que vaig néixer. Vós em trencàreu les cadenes. **R.**

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, invocant el vostre nom, compliré les meves prometes, ho faré davant del poble. **R.**

Salm responsorial 115

Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?
Invocant el seu nom, alçaré el calze per celebrar la salvació.

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

Al Senyor li doldria la mort dels qui l'estimen.

Lectura segona He 9,11-15

La sang de Crist ens purifica interiorment

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs

i del vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

Al·leluia Jn 6,51

Jo sóc el pa viu, baixat del cel, diu el Senyor; qui menja aquest pa, viurà per sempre.

Evangelí Mc 14,12-16.22-26

Això és el meu cos. Això és la meva sang

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar.» Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual.

I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos.» Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el regne de Déu.» Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

La invocació de l'Esperit Sant en la Pregària Eucarística

Pere Tena
Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

L'Esperit Sant en el Misteri de Crist

El Nou Testament és abundant en referències a l'Esperit Sant, quan parla dels grans moments de la vida de Crist. La seva encarnació en el sí virginal de Maria és obra de l'Esperit Sant; en el baptisme del Jordà hi ha una manifestació de la unció de l'Esperit que rep en la seva humanitat; en el temps del desert, es destaca la presència de l'Esperit al costat de Jesús; anuncia i promet el do de l'Esperit als deixebles; s'ofereix en la creu al Pare mogut per l'Esperit Sant; per l'Esperit Sant ressuscita d'entre els morts; infon en els deixebles l'Esperit Sant quan els confia la missió; des del si del Pare envia l'Esperit Sant als deixebles per impulsar-los a predicar l'Evangeli i reunir l'Església. Amb tot això es manifesta que les obres de Crist són veritablement obres de Déu. És coherent, per tant, que l'actualització sacramental del misteri de Crist, el sagrament de l'Eucaristia, abundi també en referències a l'acció de l'Esperit. També aquí hi ha en acció l'obra de Déu. Des dels primers textos testimonis de la pregària eucarística, hi consta la invocació de l'Esperit Sant: «Us demanem que envieu el vostre Sant Esperit sobre l'oblació de l'Església, congregant-la en la unitat. Doneu a tots els qui participen en els vostres sants misteris la plenitud de l'Esperit Sant, perquè siguin confirmats en la seva fe per la veritat» (La Tradició Apostòlica, segle III, vers l'any 210). Les litúrgies orientals han mantingut textos semblants en les seves pregàries eucarísti-

ques, i també en les litúrgies occidentals, com la romana, hi ha referències equivalents. Ha estat a partir de la reforma litúrgica conciliar, amb les pregàries eucarístiques aprovades per Pau VI, que la invocació de l'Esperit Sant es va fer més explícita en la litúrgia romana. Limitaré el comentari als textos romans.

Dos moments d'una mateixa invocació

La invocació de l'Esperit Sant en les pregàries eucarístiques té una doble vessant: la consagració i la comunió. De fet, no és només en la pregària eucarística que la litúrgia romana es refereix a l'acció de l'Esperit Sant. A la missa, podem trobar la menció de l'Esperit en les col·lectes, en les oracions sobre les ofrenes i en les postcomunions. En cada cas, el que es demana està en relació amb el moment litúrgic corresponent. Així, per exemple, en aquesta oració sobre les ofrenes de la fèria abans de Nadal, 19 de desembre: «Mireu, Senyor, les ofrenes que presentem al vostre altar, i consagreu, amb la força de l'Esperit, els nostres pobres dons.» És evident el paral·lisme, gairebé l'anticipació, del que es demana en la invocació de la Pregària II: «Santifiqueu, doncs, aquestes ofrenes, fent que hi davalli el vostre Esperit, com la rosada, perquè es converteixin per a nosaltres en el Cos i en la Sang de Jesucrist, nostre Senyor.» El que es demana a l'Esperit és ben bé una acció

divina. Només Déu pot fer allò que li demanem a l'Esperit: canviar el ser de les coses, com ho va fer Jesucrist en la mateixa institució de l'Eucaristia. Per això tant en les litúrgies orientals com en les occidentals, el memorial del Senyor comporta, abans o després de les paraules de la institució, la invocació perquè Déu «faci d'aquest pa el cos preciós del vostre Fill, i d'això que hi ha dins del calze, la sang preciosa del vostre Fill, canviant-los pel vostre Esperit Sant» (Litúrgia de sant Joan Crisòstom). El sacerdot actua personificant Jesucrist, però les seves paraules serien una simple narració si no fos per la força de l'Esperit de Jesucrist.

Els Pares de l'Església han comparat l'acció de l'Esperit en la consagració dels dons a l'acció de l'Esperit en l'encarnació del Fill de Déu, en les entranyes virginals de Maria. Algun text litúrgic fa referència a aquest tema. És cert que la conversió dels dons en la persona de Crist gloriós, el qui fou mort i viu per sempre a la dreta del Pare, intercedint per nosaltres, fa de l'Eucaristia el memorial del sacrifici de Crist, com deia Teodor de Mopsuèstia, i per tant, institueix la «contemporaneïtat» del misteri pasqual amb l'avui de l'Església. La Missa és el sacrifici de Crist no pas perquè es faci una altra cosa diferent del que Crist ha fet oferint-se lliurement a la passió, sinó precisament perquè, «sota uns signes visibles, el mateix i únic sacrifici de Crist és ofert per l'Església, pel ministeri dels sacerdots» (Concili de Trento), i Crist és sempre l'actor principal.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sants Quirze i Julita

- ✓ Van viure probablement als segles III i IV a l'Àsia Menor, avui Turquia
- ✓ Mare i fill perseguits per la seva fe en Crist
- ✓ Van morir màrtirs l'any 304 a Tars

La devoció a sant Quirze i santa Julita és molt antiga i es troba tant a l'Església d'Orient com d'Occident. Això no obstant, a diferència d'altres màrtirs de l'època no hi ha documentació històrica fiable de la seva vida.

Segons la tradició, Julita i el seu fill de tres anys, Quirze, vivien a Licaònia, una ciutat de l'interior del que avui és Turquia. Durant la persecució de l'emperador romà Dioclecià de l'any 303, mare i fill van fugir cap a Tars, la ciutat de sant Pau, on van trobar refugi durant un temps. Però les autoritats romanes van intensificar la violència i els nostres sants van ser arrestats. Julita va ser comminada a abjurar de la fe cristiana, i com que s'hi va negar, va ser torturada davant del seu fill. La tradició diu que sant Quirze, tot i ser tan petit, va saber defensar en un discurs la veritat del cristianisme. Tots dos van ser sotmesos a tortura i finalment executats. Les relíquies van ser trobades per l'emperador Constantí, que les va portar a Constantinoble, a Antioquia i a Jerusalem. Poc després en van arribar a la diòcesi francesa d'Auxerre, des d'on se'n va escampar la devoció per tota l'Europa occidental.

EL P. JOSEP MASSOT REP EL PREMI D'HONOR DE LES LLETRES CATALANES

«L'especialització acadèmica no dóna una visió complerta de la realitat»

Eduard Brufau

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

El 13 de juny proper el P. Josep Massot i Muntaner, monjo benedictí i des de fa quaranta anys director de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, rebrà al Palau de la Música Catalana el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Amb aquest guardó, concedit per Òmnium Cultural, es vol reconèixer la tasca del P. Massot en l'estudi de la llengua i la cultura catalanes, tant al capdavant de l'editorial montserratina com per la seva extensa obra sobre literatura, llengua i història de l'Església a Catalunya.

A la botiga de Publicacions de l'Abadia de Montserrat aquests dies hi ha tot un apartat dedicat exclusivament a l'extensa, variada i rigorosa obra del P. Josep Massot. És sens dubte el fruit d'un home savi, amb un coneixement profund de les coses. Com a bon monjo, però, és una persona amb el do de la modèstia i la humilitat, i és amb aquesta senzillesa amable que ens rep.

Un monjo savi i humanista

Li preguntem quina impressió li causa saber que ha estat mereixedor d'aquest guardó: «Va ser una veritable sorpresa perquè és un premi de molt de relleu, reconegut socialment, i hi ha tantes persones que mereixen rebre'l... Estic sincerament agraït al jurat del premi.» El P. Massot també confessa que tot plegat el supera una mica, perquè no para de rebre felicitacions, que agraeix de tot cor, i de concedir entrevistes als mitjans de comunicació. La providència ha volgut que la concessió del guardó hagi coincidit amb el seu 70è aniversari i amb els quaranta anys com a director de Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Per commemorar la seva trajectòria la comunitat benedictina i la mateixa editorial montserratina, sense que l'homenatjat ho sabés, han publicat una recopilació de la seva bibliografia, que abasta centenars de títols. Un veritable regal que el P. Massot no s'esperava.

Amb una primera ullada a la bibliografia es fa evident que el monjo i savi

mallorquí ha tractat amb profunditat temes molt diferents, com ara literatura, religió, història, llengua o música i cultura popular. Queda clar, per tant, que té un coneixement global, molt humanístic. «Sóc encara de l'antiga escola, on estudiàvem una mica de tot i on amb aquesta bona base cadascú llavors s'especialitzava en temes més concrets. Vaig estudiar Filologia Catalana, que llavors volia dir començar uns estudis comuns d'història, art i altres matèries. Després venia la part més extensa, de llengua i literatura romàniques, sobretot català, castellà i francès. També vaig aprofundir en la llengua i literatura catalana de manera clandestina als Estudis Universitaris Catalans, perquè a la universitat no se'n feia prou. En entrar a Montserrat vaig seguir els estudis d'humanitats, és a dir filosofia, teologia i història eclesiàstica entre d'altres. Avui, en canvi, en l'ambient acadèmic predomina l'especialització,

que no dóna una visió complerta de la realitat. Per exemple, des del punt de vista estrictament literari no es pot conèixer realment l'obra de Mn. Antoni M. Alcover, perquè cal conèixer-ne la trajectòria i el pensament religiosos. Ens cal una mirada amb més perspectiva, que és el que permet posar en relació un munt d'elements.»

Aquesta saviesa humanística el va ajudar molt a l'hora de posar-se al capdavant de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, quan amb prou feines tenia 30 anys. «Després d'acabar els estudis de Montserrat, i de completar-los durant un semestre més a Alemanya, se'm va demanar que tirés endavant una revista d'història monàstica, *Studia Monastica*, que vaig dirigir durant uns anys, i que em va permetre entrar en contacte amb la impremta i aprendre'n tots els processos. Tampoc no és que em vingués del tot de nou el món del llibre perquè ja havia treballat en

la traducció del Missal Ilatí al català i en la Bíblia en quatre volums. Com que *Studia Monastica* va anar bé, llavors em van demanar que m'encarregués de Publicacions, i des d'aleshores que hi sóc!»

Els reptes del llibre al segle XXI

No cal dir que en tot aquest temps l'editorial montserratina ha conegut un creixement i una projecció envejables, amb múltiples col·leccions i milers de títols. «En aquell moment a Montserrat ja es feia *Serra d'Or*, de la qual he acabat sent-ne el director, i revistes infantils, però faltaven molts altres àmbits. Vam anar potenciant tot el que ja s'havia fet i ho vam anar ampliant amb col·leccions noves. Vam agafar alguns projectes que Edicions 62 no havia pogut fer, com unes col·leccions de cultura catalana, i també vam començar a publicar llibre

religiós i música religiosa i infantil, com ara el mètode del P. Ireneu Segarra. Hem seguit aquesta línia i això ens ha portat a convertir-nos en el que en altres països anomenen una editorial universitària, que tracta temes d'estudi, manuals, tesis doctorals i alta divulgació sobre temes especialitzats.»

El P. Massot, amb tot, no amaga una certa preocupació per dues realitats que han coincidit en el temps: la revolució tecnològica en el món editorial i la crisi econòmica: «La revolució tecnològica és un repte que tenim totes les editorials. L'esclat d'internet i el llibre electrònic ho canvia tot, i a un ritme molt ràpid que no és fàcil d'assumir. Nosaltres de moment hem fet algun e-book però té poca sortida i des d'un punt de vista econòmic no és viable. D'altra banda els lectors més joves no tenen tant l'hàbit de la lectura, tot i que els que s'hi acostumen acaben pensant, com molts de nosaltres, que un llibre imprès es llegeix d'una manera molt diferent que un llibre electrònic, que els llibres, continua sent interessant imprimir-los.» El P. Massot es mostra escèptic amb la velocitat del canvi tecnològic perquè fa obsoletes les innovacions tecnològiques anteriors, i sovint la informació i els documents ja no es poden consultar d'una manera tan fàcil. És del parer que aquesta fragilitat de la informació també afecta les pàgines web, perquè «quan se'n tanca una a vegades passa que s'esborra tot i sovint es perd per sempre. Aquesta és la por que em fa, que de la mateixa manera que tinc un munt de cd d'enciclopèdies i mètodes de llengües que ja no es poden fer servir, passi el mateix amb tots els avenços actuals.»

A tot això s'hi ha afegit la crisi econòmica general, que entre altres efectes ha fet caure dràsticament les ajudes

de la Generalitat i d'altres administracions. El P. Massot lamenta que a causa d'aquesta reducció fa pocs mesos Publicacions de l'Abadia de Montserrat es va veure obligada a tancar la revista infantil *Tretzevents*, tot un referent amb més de quaranta anys d'història.

Però malgrat les dificultats, l'editorial continua tan dinàmica com sempre. N'és una bona mostra la publicació de l'*Obra del Cançoner Popular de Catalunya*, el darrer volum del qual va sortir l'any passat. Es tracta d'un projecte cultural que, sota els auspicis de l'Orfeó Català i el mecenatge de Rafael Patxot, als anys vint i trenta del segle passat va recollir, mitjançant treballs de camp, la música i els cants tradicionals de totes les terres de parla catalana. «És una obra immensa», afirma el P. Massot. «Primer es van haver de fer tot un munt de gestions per recuperar el material, que es trobava dispers entre Catalunya i Suïssa. Amb els anys hem aconseguit que els originals es conservin al monestir de Montserrat, però està tot microfilm i és consultable a diverses biblioteques i centres culturals del Principat. Publicar-ho ha estat una feina! Els primers lligalls es van rebre el 1991, al cap de dos anys sortia el primer volum i l'any passat l'últim.» El director de Publicacions es mostra satisfet de la feina feta amb aquesta obra, i es dona la casualitat que el seu avi ja havia recollit cançons populars a Mallorca. «El Cançoner Popular de Catalunya és una obra important perquè no només recull tot un patrimoni musical popular que altrament s'hauria perdut, sinó perquè va acompanyat de memòries que expliquen com era la vida dels llocs que es visitaven i, sovint es prenen fotografies de les persones que s'entrevistava i a vegades de monuments i edificis que ara ja no

«Malgrat els "e-books", continua sent interessant imprimir llibres»

«Les famílies ja no viuen l'ambient cristià i les conseqüències són evidents en les vocacions»

existeixen. Té un gran valor, musical, històric i antropològic.»

Com a guardonat amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i fill de Mallorca no ens podem estar de comentar la controvèrsia lingüística a les Illes. Per al P. Massot «el govern actual de les Illes per primera vegada

ha trencat un pacte lingüístic que hi havia des de la Transició —entre tots els partits sense excepció— de no fer de la llengua un problema. Ara, amb la decisió de crear dues línies lingüístiques a l'escola, s'han trobat amb una gran oposició al carrer i als pobles, començant per la seva mateixa gent, inclosos antics presidents de les Illes. D'altra banda les famílies que han demanat l'educació en castellà han estat moltes menys de les que el govern s'esperava. Per tant espero que es torni aviat a la situació tranquil·la d'abans».

El futur de les vocacions

El P. Massot rebrà el guardó pocs dies després de la Jornada Pro Orantibus en favor de les vocacions a la vida contemplativa, que va tenir lloc el 3 de juny passat, festa de la Santíssima Trinitat. Preguntat sobre l'estat actual de les vocacions religioses, el monjo de Montserrat afirma que «vivim un procés de secularització molt fort, que va començar a l'Europa central i del nord i que s'ha estès fins al sud. Lògicament ha afectat molt les vocacions. Recordo que anys enrere a Mallorca, per exemple, l'ambient general era catòlic, es vivia d'una manera natural i no s'estranyava ningú que els joves entressin al seminari o en un convent d'un orde religiós. Però ara, en canvi, les famílies ja no viuen aquest ambient cristià i les conseqüències són ben evidents en les vocacions. També es dona el cas que les vocacions que hi ha ara són més tardanes, a vegades de més de 30 anys. A Montserrat, per sort, continuem tenint vocacions, però no amb la quantitat que aniria bé per al monestir. Preguem i confiem que tard o d'hora augmentin les crides a la vida religiosa!».

Barcelona

L'Església respon a la polèmica sobre l'IBI

«Ara, en lloc de cremar esglésies cremen la reputació», afirma Mn. Antoni Matabosch

Redacció
Barcelona

«Cíclicament hi ha moviments de descrèdit a l'Església. En part per desconeixement i en part per amagar altres problemes o situacions més greus. Alguns parlen de la tàctica del calamar, que quan no vol que el vegin empastifa de tinta. Al nostre país hi ha una llarga tradició d'anticlericalisme, que tendeix a donar la culpa de moltes coses als capellans. Ara, en lloc de cremar esglésies cremen la reputació.» Amb aquestes paraules respon Mn. Antoni Matabosch, delegat d'Economia de l'arquebisbat de Barcelona, als qui han definit de «privilegiada» l'Església catòlica pel fet de no pagar l'IBI (Impost de Béns Immobles).

«Privilegi és una situació o realitat econòmica que no hauria de tenir ningú o que s'hauria d'estendre a altres col·lectius», explica Mn. Matabosch, «si tothom ha de pagar l'IBI, també hauria de pagar-lo l'Església. Si no l'han de pagar les entitats sense fins lucratiu i que tenen una funció social, tampoc les de l'Església que tinguin aquestes finalitats, i aquest és el cas actual. No podem parlar de privilegi en cap cas».

Les lleis espanyoles del 2002 i del 2004 consideren que tot allò que tingui una funció directament social, sense fins lucratiu, no ha de pagar l'IBI. N'estan exemptes les propietats de l'Estat, de les comunitats autònomes i dels ajuntaments; els edificis històrics; els locals de la policia, de serveis educatius, penitenciaris i de l'exèrcit; els béns comuns i forests veïnals; els de la Creu Roja; la SGAE; les ambaixades i les estacions de tren.

Prèvia sol·licitud n'estan exemptes els monuments històrics, els jaciments arqueològics, les zones de repoblacions forestals; els béns de les altres confessions o religions que han subscrit el 1992 Acords amb l'Estat (jueus, musulmans, protestants i ortodoxos), etc.

També ho estan les entitats sense fins lucratiu (fundacions o associacions) que ho comuniquin a l'Ajuntament, les explotacions econòmiques de les quals (si en tenen) estiguin exemptes de l'impost de societat (aquí s'inclouen totes les prestacions de serveis socials). «Alguns partits polítics i sindicats», afirma Mn. Matabosch, «solen tenir els immobles en fundacions, que no paguen IBI».

L'exempció de l'IBI a l'Església es basa en l'acord internacional sobre Afers Econòmics entre la Santa Seu i l'Estat espanyol (1979), que en l'Article IV ho determina respecte dels temples i les capelles, edificis i locals destinats a la pastoral, les residències de bisbes i preveres, oficines diocesanes i parroquials, seminaris, universitats eclesials i cases o convents religiosos.

L'Article V fa extensiva aquesta exempció a les activitats religioses, benèfiques, mèdiques, hospitalàries

La polèmica ha permès posar sobre la taula la gran tasca social de l'Església.

o d'assistència social d'acord amb allò que es legisli sobre les entitats sense ànim de lucre i, en qualsevol cas, les entitats benèfiques privades.

La Conferència Episcopal Espanyola calcula que els centenars d'escoles concertades cristianes (amb gairebé 4,5 milions d'alumnes), amb uns costos econòmics que amb prou feines cobreixen el 80% dels pressupostos, estalvien a l'Estat 3.000 milions d'euros l'any.

D'altra banda, afegeix Mn. Matabosch, «la immensa acció social de l'Església catòlica cobreix grans necessitats socials a les quals l'Estat no pot o no vol arribar». Per posar un exemple concret, el delegat d'Economia de Barcelona recorda que Càritas de la Província Eclesiàstica de Barcelona (que inclou Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat) té un pressupost per al 2012 de 25 milions d'euros, amb un total de 350 projectes. Caldria afegir-hi la tasca dels religiosos. D'acord amb l'estudi fet fa quatre anys *Al servei de servir*, els ordes religiosos a Catalunya gestionen 776 serveis a favor dels més pobres.

«El tercer gran àmbit de l'acció social de l'Església catòlica són les parròquies, on cada dia coneixem més iniciatives socials», expressa Mn. Matabosch, «les parròquies estan molt integrades als barris i pobles i en coneixen de primera mà les necessitats. L'atur ha afegit als pobres "tradicionals" un nou tipus de pobres vergonyants a causa de les hipoteques impagades i la manca de feina. A les 200 parròquies de

«Al nostre país hi ha una llarga tradició d'anticlericalisme, que tendeix a donar la culpa de moltes coses als capellans»

«Alguns partits polítics i sindicats solen tenir els immobles en fundacions, que no paguen IBI»

«A les 200 parròquies de l'arquebisbat de Barcelona s'ajuda regularment amb lots de menjar i roba unes 150.000 persones»

«Aquesta polèmica pot servir per posar a l'abast de l'opinió pública la gran tasca al servei de la societat de l'Església catòlica»

l'arquebisbat de Barcelona s'ajuda regularment amb lots de menjar i roba unes 150.000 persones. Si hi incloem les altres dues diòcesis de la Província Eclesiàstica arriben a les 300.000».

Aquesta polèmica sobre el pagament de l'IBI s'emmarca en plena campanya de la renda, però Mn. Matabosch creu que no tindrà conseqüències negatives a l'hora de marcar la casella corresponent a l'Església.

Al contrari, «aquesta polèmica pot servir per posar a l'abast de l'opinió pública la gran tasca al servei de la societat de l'Església catòlica. Si sabem les dades objectives, fins i tot pot incrementar-se. A la Província Eclesiàstica de Barcelona recomanem marcar les dues caselles, per a l'Església catòlica i per a altres finalitats socials. La Taula del Tercer Sector Social ens agraeix que així ho recomanem i nosaltres lamentem que ells no facin el mateix a causa del veto d'algunes entitats que, ara, també han contribuït a la campanya sobre el tema de l'IBI».

Sobre si espera que hi hagi un augment a Catalunya de les persones que marquen la casella corresponent a l'Església catòlica, el delegat d'Economia de Barcelona espera que sí. «Cada any s'ha anat incrementant, tot i que ara no es reflecteixi en un augment de la quantitat recaptada, perquè la crisi econòmica ha fet rebaixar tots els impostos. Però l'important és que augmenti el nombre de declarants que marquen la casella de l'Església, perquè després de la crisi incrementaran la recaptació.»

Terrassa

«Per a les vocacions és molt important oferir un testimoni de l'alegria i la plenitud de la vida sacerdotal»

Mons. Josep Àngel Saiz ha participat en una trobada europea sobre Pastoral Vocacional

Eduard Brufau

A principis de maig va tenir lloc a Zagreb, Croàcia, una reunió de responsables de Pastoral Vocacional a Europa. Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, va participar com a president de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola. El prelat egarenc ens explica quins temes es van abordar a la trobada i com veu la situació de les vocacions sacerdotals.

Quina és la funció específica d'aquestes trobades?

Ha estat una trobada de preparació d'un document per presentar a l'Assemblea Plenària del Consell de Conferències Episcopals d'Europa. Ja hi ha un servei europeu per a les vocacions que depèn d'aquest Consell, que des de fa temps desenvolupa un treball important. Però s'ha considerat que s'havia de respondre a la necessitat urgent de vocacions sacerdotals així com també d'una clara consciència de la importància de la vocació al ministeri ordenat. Per reflexionar sobre això el secretari general del Consell de Conferències Episcopals d'Europa ha convocat cinc bisbes que als seus països s'encarreguen d'aquest àmbit de les vocacions i cinc directors dels centres nacionals de Pastoral Vocacional per reflexionar, compartir experiències i preparar el document abans esmentat.

Quins temes es van debatre a Zagreb?

Van ser dos dies de treball molt intens i penso que fructífer. Hem tractat amb més o menys profunditat els temes següents: la situació de les vocacions sacerdotals a Europa; la valoració del ministeri sacerdotal i la identitat del sacerdot; l'específic de la crida al sacerdoci, el seu discerniment, i la manera de promoure les vocacions sacerdotals; les vocacions que neixen en l'àmbit dels nous moviments i les noves comunitats; la integració en un mateix seminari per a persones les vocacions de les quals han nascut en àmbits molt diferents; l'acompanyament dels joves com a lloc de descobriment vocacional: la confessió, la direcció espiritual, els grups de fe; la relació amb altres àmbits de la pastoral: juvenil, universitària, familiar, en l'escola, etc.; relació amb la parròquia, l'escola, els grups i moviments en la Pastoral Vocacional; promoure la pregària per les vocacions sacerdotals; el tema dels mitjans de comunicació i les noves tecnologies en la promoció vocacional; les principals dificultats dels joves que senten la crida.

Es va arribar a conclusions sobre com fer créixer les vocacions?

S'ha preparat un document que es presentarà a l'Assemblea Plenària del Consell de Conferències Episcopals d'Europa que tindrà lloc a Sant Gall (Suïssa) del 27 al 30 del proper mes de setembre.

Quin futur té Europa si es continua pel camí de la secularització? I quin futur tindria l'Església catòlica si el cristianisme europeu arribés a ser purament residual?

En primer lloc, seguint l'esperit de la *Gaudium et spes*, cal recordar que l'Església comparteix les dificultats i les esperances de la humanitat, de la qual forma part i procura donar a la vida i a l'activitat humana un sentit més profund. Per això en tot temps, però més encara en aquesta època, hem d'ajudar els nostres coetanis a aixecar la mirada i elevar el nivell dels seus horitzons vitals. Del missatge que l'Església ofereix a la societat, jo en subratllaria tres aspectes: en primer lloc, aportar sentit, espiritualitat i transcendència, essent testimonis de Déu i procurant ser mestres de la fe; en segon lloc, recordar que el centre de la vida i el centre de la humanitat és Nostre Senyor Jesucrist, ell és la culminació de la història humana; finalment, hem d'aportar uns principis morals fonamentals, en especial el respecte a la persona i a la vida des de la seva concepció fins al final, i actualment, insistim sobretot en el deure de l'Església de donar una resposta a la crisi econòmica des de la solidaritat entre les persones i els pobles.

D'altra banda, crec que el cristianisme a Europa mai no serà residual. Com a mínim sempre hi haurà una «minoría creativa», és a dir, sal, llum, ferment enmig de la massa. Però la meua esperança en Déu, en la presència del Crist ressuscitat enmig de la seva Església, en la força de l'Esperit Sant que omple el

cor dels deixebles i els empeny a donar testimoni de Crist enmig del món, em porta a confiar en la nova evangelització d'Europa.

Com veu personalment les vocacions sacerdotals a l'Estat espanyol, Catalunya i Terrassa dins del conjunt d'Europa?

Malgrat l'escassetat de vocacions,

penso que tenen lloc alguns signes per a l'esperança. Aquest curs comptem amb 1.278 seminaristes majors a Espanya. El nombre de seminaristes majors ha crescut un 4,2% pel que fa al curs anterior. Després de nou anys seguits de caiguda en el nombre total de seminaristes majors, en el curs 2009-2010 ja va haver-hi un augment, i en aquest curs 2011-2012, es dona un altre cop una recuperació, aquest cop de 51 seminaristes pel que fa al curs anterior. No són xifres espectaculars, certament, i hem de ser prudents, però podem parlar d'una certa estabilització en general. Tots els bisbes posem molt d'interès en el seminari i cerquem el millor per a la formació dels futurs sacerdots. Jo resumiria la nostra actitud en relació amb les vocacions en quatre punts: el principal és la pregària, pregar incessantment, demanar a l'Amo del sembrat que no manquin treballadors per als seus camps; en segon lloc, hem de ser pacients i constants en el treball de la Pastoral Vocacional, amb imaginació i creativitat, fent servir tots els mitjans, i ara, també les noves tecnologies; en tercer lloc, és molt important oferir un testimoni de l'alegria i la plenitud de la vida sacerdotal; finalment, confiança, molta confiança en el Senyor.

Pelegrinatges solidaris a Lourdes

NOVETAT

En avió:

Del 30 de juny al 3 de juliol.

En autocar:

Del 28 de juny al 2 de juliol i
del 20 al 24 de setembre.

Més informació al telèfon: 934 092 810

Organització tècnica:

relitur viatges GC 1045 D

Terrassa

Primera trobada diocesana de l'Apostolat Seglar

S'anuncia una nova iniciativa formativa i de pensament: les Jornades Transmet

Redacció / Terrassa

El diumenge dia 27 de maig Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va convocar a través de la Delegació Episcopal d'Apostolat Seglar la primera trobada diocesana amb motiu del dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar.

A les sis de la tarda a la Sala Capitular de la catedral va tenir lloc una conferència a càrrec de Mons. Antonio Cartagena, director del Secretariat de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal Espanyola. Va presidir l'acte el bisbe de Terrassa acompanyat del delegat d'Apostolat Seglar, Mn. Josep Monfort, i els delegats amb més relació amb aquest àmbit: Família, Cultura, Pobles i Comarques, Joventut i Obrera.

Van assistir-hi més de 200 membres representants dels moviments d'Acció Catòlica, nous moviments i altres realitats i grups laicals amb presència a la diòcesi. Mons. Antonio Cartagena centrà les seves paraules a presentar la identitat i missió del laic a partir dels documents magisterials i de la seva pròpia experiència, i va tractar sobre els camins de comunió i treball a les diòcesis.

Seguidament a les vuit del vespre Mons. Saiz Meneses va presidir la missa a la catedral, que celebrava la seva festa titular. Va concelebrar Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar; Mons. Antonio Cartagena, i una vintena de preveres entre delegats episcopals i consiliaris de moviments. En la seva homilia Mons. Saiz Meneses va recordar el fonament teològic de l'enviament del Senyor al món, el contingut de l'apostolat que és la Bona Nova de l'Evangeli, la centrali-

Antonio Cartagena, Josep Àngel Saiz i Josep Monfort, d'esquerra a dreta.

tat de Jesucrist i els principis bàsics de respecte a la vida i a la justícia social i finalment les actituds de l'apòstol en el moment actual.

Al final de la celebració es va anunciar una nova iniciativa formativa i de pensament, les Jornades anuals Transmet, que es realitzaran cada any organitzades pel bisbat de Terrassa. La primera edició, *Cultura, Universitat i Nova Evangelització*, coordinada per la Delegació d'Apostolat Seglar i la Delegació de Pastoral Universitària i Món de la cultura, tindrà lloc del 12 al

«La trobada ha estat tot un regal de Pentecosta»

14 d'octubre de 2012 a Sant Cugat i Terrassa.

Com a cloenda, el bisbe va lliurar un regal elaborat pels cristians de Terra Santa als presidents i responsables dels més dels 30 moviments i associacions presents. En declaracions a *Catalunya Cristiana*, el bisbe Josep Àngel Saiz va valorar la trobada com «un regal de Pentecosta de Nostre Senyor, de l'Esperit Sant i de tot el laicat i l'apostolat seglar». La Delegació d'Apostolat Seglar de Terrassa va ser erigida l'1 de setembre passat i, precisament per això, per la joventut d'aquesta delegació i perquè les previsions han estat àmpliament superades, el bisbe de Terrassa va valorar la trobada molt positivament.

De la seva banda, Mons. Antonio Cartagena, també en declaracions al nostre setmanari, va agrair l'acollida

que li havia estat brindada durant la seva estada a Terrassa i va valorar molt positivament la nombrosa assistència a la trobada, «gent de totes les edats i moltíssima joventut, cosa que indica que l'àmbit de l'apostolat seglar desvetlla un gran interès».

Tal com havia dit ja en la seva conferència, Mons. Cartagena va destacar que des de la Conferència Episcopal Espanyola s'insisteix en l'itinerari de Formació Cristiana per a Adults, «que està tenint molta acceptació per part de les diòcesis espanyoles».

Vic

Descoberta una placa en honor del P. Coll a Folgueroles

Redacció / Folgueroles

Sota la presidència del bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova; del rector, Mn. Francesc Basora, així com d'altres sacerdots i diaques i pràcticament un centenar de Germanes Dominiques de l'Anunciata, el 12 de maig es va descobrir a Sant Jordi de Puigseslloses una placa dedicada al pare Francesc Coll.

El bisbe Romà va glossar la seva figura, en uns temps difícils, de persecució, d'espoli i d'incomprensió. En uns temps en què florien les vocacions i les fundacions als bisbats de Catalunya, a Vic en particular, quan s'exportaven missioners i treballadors de l'evangeli arreu del món. El P. Francesc Coll i Guitart, nascut a Gombrèn, va entrar a l'orde dels dominics a Girona. En aquells anys d'amortitzacions, molts religiosos i religioses van veure com les seves propietats, els

convents i monestirs eren expropiats sense compensació possible.

El P. Coll va haver d'anar a Solsona per ser ordenat de capellà. Des d'aquell moment es dedicà a la fundació d'un nou orde religiós: la Congregació de les Dominiques de l'Anunciata, que es va especialitzar a obrir les escoles per a la formació i educació, primer de les nenes, després dels nens, i sempre en els ambients més desfavorits, pobres i allunyats dels grans centres urbans.

El P. Coll va celebrar la primera missa a la capella de Sant Jordi de Folgueroles el 1836. Després de la seva mort, la seva congregació va treballar perquè arribés als altars de la santedat. Per això, el 29 d'abril de 1979 el papa Joan Pau II el va beatificar a Roma. I també a Roma, ja fou Benet XVI qui el va canonitzar, l'11 d'octubre del 2009.

La seva congregació tenia pendent

un homenatge i una missa solemnement celebrada a Sant Jordi de Puigseslloses. S'escau, de fet, el 200 aniversari del naixement del sant, 1812-2012 i

per això, les dues províncies religioses de la congregació —de Sant Ramon de Penyafort i de la Mare de Déu del Roser— van decidir que fos així.

Urgell

La força guaridora de la fe

Malalts i acompanyants celebren a Viella la Pasqua del Malalt

Patricia Navas
Viella

El poder curatiu de la fe es va fer sentir entre les prop de 400 persones —entre malalts, gent gran, familiars i altres acompanyants— que van participar, el 12 de maig, al santuari de la Mare de Déu de Mijaran de Viella, a la Pasqua del Malalt de la diòcesi d'Urgell.

Des de diverses localitats van anar sortint a primera hora del matí les persones que participarien a la trobada. «Amb joia esperava celebrar el dia de la Pasqua del Malalt, i aquest dia ha arribat, i la natura ens saluda amb un matí lluminós pel sol de primavera que ens dóna el bon dia», destacava la religiosa de la residència de la Sagrada Família d'Urgell de la Seu Leonor Gallart. I el sol va il·luminar tot el dia el meravellós paisatge de la Vall d'Aran. A mesura que anaven arribant les persones des de diversos punts d'Urgell, els voluntaris els van anar acollint i acompanyant fins al santuari de la Mare de Déu de Mijaran. Entre els assistents es trobaven representants de la Delegació diocesana de Pastoral de la Salut, de l'Hospitalitat de Lourdes i de diverses residències i centres de salut, així com diverses autoritats civils, entre elles el síndic general d'Aran, Carles Barrera.

La delegada diocesana de Pastoral de la Salut, Montse Font, va adreçar unes paraules de benvinguda als assistents tenint present el tema proposat pel consell pontifici per a la pastoral de la salut per a la campanya del malalt de l'any 2012: *La força guaridora de la fe*. «Aixeca't, vés; la teva fe t'ha salvat» Lc 17,19. «Sento molt real el poder curatiu de la fe i la seva influència positiva per al malalt i per als qui estem al seu voltant», confessava la religiosa després de la trobada. «Ajudem els malalts i ells també ens ajuden, es produeix un doble benefici: ells reben ajut, companyia, confort... i nosaltres goig profund i reconeixement de la vulnerabilitat humana, entre d'altres coses; estar al costat i a favor del malalt ens fa sentir en constant sintonia amb allò que feia Jesús, que va passar fent el bé i va dedicar molt de temps als malalts del seu entorn», afegia.

I recordava unes paraules del bisbe Sebastià Taltavull a la darrera jornada catalana de pastoral de la salut, en què assenyalà que les persones que tenen contacte amb l'Evangeli i amb el germà poden tenir experiències molt gratifi-

L'arquebisbe va mostrar la seva especial proximitat envers els malalts.

cants, sentir com la fe en la presència de Jesús dóna força al malalt i l'ajuda a no sentir-se sol, i que saber que algú és al seu costat estimant-lo li fa superar la por, li dóna confiança i afavoreix el guariment.

Creure i servir: un goig

Tot seguit, l'arquebisbe d'Urgell, Joan Enric Vives, va pronunciar una conferència sobre la força guaridora de la fe en la joia pasqual. Va destacar la vivència sacramental de la Pasqua. Explicà que Crist vivent és present enmig del Poble de Déu, tot ell cridat a portar la salut i la vida de Crist a tothom. Va desenvolupar dos textos evangèlics de referència en l'àmbit de la salut: l'encontre del paralític (baixat pel sostre per quatre voluntaris i amics del malalt) amb Jesús, que li diu «Aixeca't, pren la teva llitera i camina», i el text que narra l'acció dels apòstols Pere i Joan aplicant la força guaridora de Crist envers un invàlid des del seu naixement a qui manen: «Mira'ns... En nom de Jesucrist, el Natzarè, camina!».

El prelat també parlà de l'enamorament del Senyor com a vivència radical de la fe (que és més amor i experiència viscuda que raonament, va dir), i de la gràcia del sacrament guaridor de la Unció dels malalts. I es va referir al

«Sento molt real el poder curatiu de la fe i la seva influència positiva per al malalt i per als qui estem al seu voltant»

goig de creure i de servir els necessitats: Jesús sempre es troba a prop nostre, recordà monsenyor Vives, només cal que nosaltres el reconeguem i el veiem en l'Eucaristia i en el germà, i així podrem viure l'experiència del goig de creure i de servir els qui ens necessiten. Finalment, l'arquebisbe va convidar els familiars i cuidadors de malalts a manifestar la pròpia fe amb convicció, entusiasme i atenció sol·lícita vers els que pateixen i a tot l'entorn familiar i social. La membre de l'Hospitalitat de Lourdes Mercè Moliné va destacar la força que va transmetre monsenyor Vives amb la seva conferència, així com l'especial proximitat que sol mostrar vers els malalts.

Pa, vi, oli i flors

Després d'un breu descans, els assistents van celebrar una solemne eucaristia concelebrada. Les ofrenes que van presentar al moment de l'ofertori estaven carregades de simbolisme. Es va posar sobre l'altar pa i vi, «aliments necessaris per a la vida de l'home que Jesús va escollir per a ser portadors de la seva presència i vida per a nosaltres», destacava Montse Font. També es va oferir oli, «que guareix el cor i l'esperit, que ens recorda la unció del nostre Baptisme, de la Confirmació, de la Unció que es dóna als malalts, la dels preveres...», i finalment flors, que simbolitzaven els desitjos i costums dels presents, que «volem que siguin saludables, per conservar la salut i guarir-nos quan estem malalts». En aquest sentit, la delegada de Pastoral de la Salut va destacar la voluntat «que es millorin els nostres costums, que no fem actes que ens facin mal, ni al nostre físic ni al psíquic, a nosaltres ni als altres, com ara menjar o beure en excés, l'egoisme, l'ambició... i que visquem amb harmonia amb nosaltres mateixos, amb els altres i amb Déu».

Un dinar de germanor i una llarga sobretaula amb música de voluntaris va cloure la celebració de la Pasqua del Malalt, que els assistents porten al cor amb agraïment i il·lusió.

«Fills estimats! També avui us convido a la conversió i a la santedat. Déu us vol donar alegria i pau a través de la pregària, però vosaltres, fills meus, encara esteu massa lluny, aferrats a la terra i a les coses terrenals. Per això us convido novament: obriu el vostre cor i la vostra mirada cap a Déu i cap a les coses de Déu, i l'alegria i la pau regnaran al vostre cor. Gràcies per haver respost a la meva crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de maig del 2012

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»
C/ Sant Ignasi, 26 -1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

Barcelona

Primer aniversari del menjador social Emmaús

S'organitza un acte solidari en benefici d'aquesta iniciativa que ja atén 80 persones cada dia

Carme Munté
Barcelona

A l'Eixample Esquerre de Barcelona, concretament als locals parroquials de Sant Eugeni I Papa, funciona des de fa un any el menjador social Emmaús. Va néixer com una resposta concreta de les parròquies Mare de Déu del Pilar i Sant Eugeni I Papa a la realitat d'una crisi econòmica que té dramàtiques conseqüències en els més febles. Als inicis atenien una trentena d'usuaris cada dia, però actualment ja són 80, i 23 amb llista d'espera per a un segon torn que, quan es pugui, es posarà en marxa.

«Al començament l'espai disponible era per a 60 usuaris, però ens hem vist desbordats», reconeix Mn. Nino Rodríguez, rector de Sant Eugeni I Papa. Una altra realitat que ha anat canviant al llarg d'aquest primer any de funcionament és la del perfil dels usuaris.

«En un primer moment», explica Mn. Nino, «el menjador d'Emmaús tenia com a objectiu atendre les persones grans de pobresa extrema, és a dir, amb uns ingressos que amb prou feines arribaven als 400 euros al mes i que havien de servir per pagar aigua, llum, electricitat, etc., a més de sobreviure. Persones que es trobaven soles i que, abans, podien considerar-se de la classe social mitjana-alta. Avui dia, el menjador s'ha convertit també en un lloc de trobada per a famílies amb nens petits sense escolaritzar, i ha esdevingut així un clar referent per al barri i per a l'arxiprestat».

De fet, el menjador social Emmaús és una gran família al voltant de les dues parròquies i un punt de trobada per a creients i no creients, on no només s'hi reparteixen 80 menús diaris, sinó moltes dosis d'afecte i proximitat.

«Ens preocupem per fer el seguiment de cadascuna de les persones conjuntament amb Càritas parroquial i els Serveis Socials, tot fent una acollida integradora i profunda», explica el rector de Sant Eugeni I Papa. «La pobresa ens envolta, les persones pateixen i l'Església —la comunitat dels creients— hem de donar

Agust Codinach

Una de les iniciatives per recaptar diners va ser un tast de cuina ofert per alguns dels millors restaurants.

testimoni de la bondat i l'amor de Déu mitjançant aquesta obra social i d'altres», afegeix Mn. Nino, que no amaga una crítica velada al Govern de Catalunya: «El Govern està desbordat, però crec que caldria prioritzar i recordar en aquest sentit que hi ha famílies, avis, parelles, nens que ja no poden ni menjar. I realment si una persona no pot menjar, ja sigui gran o petita, podem considerar que ens trobem en el pitjor dels sistemes i en el pitjor dels moments del nostre país.»

Per poder mantenir econòmicament el menjador s'ha creat la figura del soci col·laborador que tant es tracta de persones particulars com d'empreses. Al mateix temps, també es duen a terme iniciatives solidàries amb l'objectiu de recaptar diners. Ja es va fer el novembre passat amb un tast de cuina ofert per alguns dels principals restaurants de Barcelona, i es tornarà a fer ara amb motiu del primer aniversari del menjador.

Així, el dia 15 de juny s'ha organitzat un acte solidari que començarà amb una Eucaristia d'acció de gràcies presidida pel

«El menjador s'ha convertit en un lloc de trobada per a famílies amb nens petits sense escolaritzar»

«Si una persona no pot menjar, ja sigui gran o petita, podem considerar que ens trobem en el pitjor dels sistemes»

cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, a les 20 h a l'església de Sant Eugeni I Papa. Seguidament, es farà un sopar espectacle al Palau de Congressos de Barcelona presentat per Agnès Marquès i Bruno Oro, i que comptarà amb les actuacions de Joan Manuel Serrat, The Pinker Tones, Divadams, Joan Pera i Tres Quarts de Tres.

Tots ells participaran en l'acte de forma generosa i solidària, com també ho faran els grups Husa, Endermar, Codorniu, Olivé, Serra, i els restaurants Gaig, Lasarte, Comerç 24, Via Veneto, El Cingle, Àbac, Hofmann, Tickets, Sakuraya i Icho, i Mirror.

Qui vulgui participar en aquest sopar solidari a benefici del menjador social Emmaús pot comprar el seu tiquet solidari (45 euros per persona) a la secretaria de la parròquia de Sant Eugeni (c/ Comte Borrell, 303). La capacitat és de 900 a 1.000 persones. Per a més informació: tel. 933 214 432 (de 18 a 20 de dilluns a divendres / 678 722 838 / "la Caixa" 2100 0822 94 0201037401.

Noces d'or sacerdotals d'Oriol Oliveras, rector del temple del Tibidabo

Redacció / Barcelona

El dia 1 de maig va tenir lloc la celebració de les noccs d'or sacerdotals d'Oriol Oliveras amb una concelebració eucarística d'acció de gràcies a la basílica de Sant Josep Oriol.

Van participar-hi molts celebrants salesians, sacerdots diocesans i diques com també moltíssima gent (familiars, amics, matrimonis, antics alumnes i representants de diferents parròquies). En la celebració va ser llegit un missatge del papa Benet XVI amb el lliurament d'una creu. Al final de la celebració es van fer diversos

parlaments a càrrec del seu germà Lluís Maria (salesià), la comunitat cristiana, el grup de matrimonis, els antics alumnes, representants de les diferents parròquies i el parlament final del pare provincial dels salesians (Àngel Asurmendi). Com a cloenda tots els assistents van ser convidats a un refrigeri. El proper dia 15 de juny, festa del Sagrat Cor de Jesús, el rector presidirà la concelebració eucarística amb motiu d'aquests cinquanta anys de sacerdoci i a continuació es farà la benedicció de la ciutat i de la nova campana Maria Auxiliadora i Sant Joan Bosco.

En record de l'Eduard Soler

Eduard Ibáñez

Director de Justícia i Pau de Barcelona
Publicat al blog de
www.catalunyareligio.cat

De vegades la mort no sembla real. Quan em van comunicar dissabte que acabàvem de perdre l'Eduard, em va costar molt de creure-ho. No! Però si abans d'ahir preniem cafè junts! Dec haver entès malament la notícia? L'endemà al matí creia que potser havia estat un malson. I encara avui penso que l'Eduard apareixerà en qualsevol moment per Justícia i Pau, amb la seva bicicleta plegada sota el braç, o que m'enviarà un correu electrònic per convocar la reunió que teníem prevista per dijous vinent.

En realitat, ell viu ara d'una altra manera que no podem comprendre i des d'aquesta nova vida segur que continua infonent-nos ànims per seguir treballant, que ens continua donant el seu punt de vista, amb aquell realisme, lucidesa i empatia de sempre. No, més ben dit, ell ara té una visió més perfecta que mai del nostre món finit. I somriu amb amor.

Jo he tingut la gran sort de poder aprendre d'ell des que el vaig conèixer, a la Federació Catalana d'ONGD i, sobretot, des que va entrar a la Junta de Justícia i Pau. Però en aquests últims mesos, durant els quals m'ha acompanyat intensament en la revisió de l'estructura de la nostra entitat, tocada per la retallada de subvencions, l'Eduard ha estat per a mi un veritable mestre en la complexa disciplina de la gestió de persones en una organització. Sempre tenia la paraula escaient,

càlida, d'increïble delicadesa; sempre el respecte per la dignitat sagrada de la persona per sobre de tot.

Ens ha deixat un llegat extraordinari. Home de profundes conviccions cristianes, era un exemple de lliurament maratonian a les causes que defensava en favor de les persones.

Recordaré el seu immens i llarg compromís, de pedra picada, amb el dret a la salut i a l'accés als medicaments de les poblacions més pobres del món, abandonades a la seva sort, malgrat l'immens negoci de la indústria farmacèutica i l'abús dels medicaments a la societat de consum. I sabia de què parlava perquè, com a cooperant i farmacèutic, ho coneixia de prop.

Recordaré la seva mirada aguda i pragmàtica de les grandeses i les febleses del món de les ONG i de la cooperació al desenvolupament. Un món que coneixia molt bé i al qual va servir amb gran dedicació des de Farma-Mundi i des de les coordinacions d'ONGD, a Barcelona, Madrid i Brussel·les.

Recordaré la seva senzillesa, la seva discreció, la seva alegria fonda, la seva proximitat a tothom, la seva generositat sobreabundant.

Recordaré la seva fe, ahora raonable i inquieta, una fe que anava aprofundint dia rere dia amb els seus estudis teològics i que va voler testimoniar incansablement als joves en diferents comunitats cristianes.

Eduard: vull agrair-te tot el que ens has donat. Sentirem molt la teva absència, però ahora sabem que el teu compromís continua des d'allà on ets, més fort i més eficaç que mai.

«Recordaré la seva fe, ahora raonable i inquieta, una fe que anava aprofundint dia rere dia amb els seus estudis teològics i que va voler testimoniar incansablement als joves en diferents comunitats cristianes»

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- ☐ **Amèrica i Àfrica:** 237,86 € ☐ **Missioner** ☐ Edició en català
☐ **Àsia i Oceania:** 315,81 € ☐ **Missionera** ☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Veus il·luminades i il·luminadores

J. M. Alimbau

Prevere i escriptor

Qui no ha viscut l'experiència gratificant d'haver acudit, en moments difícils i de gran dolor, a un mestre espiritual, a una persona bona, a un testimoni de l'amor de Jesús que, amb les seves paraules càlides, ens transmetia consol, pau, nous ànims?

Ha mort Mn. Frederic d'Alemanya, de bondat provada i alta espiritualitat. Va dedicar tota la vida de prevere a l'acollida i a la direcció dels qui cercaven en el seu ministeri la bondat, la comprensió, la saviesa, l'amor de Jesús. Malalt de ronyó, va dependre de la màquina de la diàlisi durant anys: tres dies per setmana, quatre hores la sessió, travessat per les llances del dolor.

La seva habitació va esdevenir un lloc molt sovintejat. La seva veu —il·luminada i il·luminadora, clara i aclarament— deixava tots els qui sortien d'aquella trobada amb l'esperit renovat. Eren com petites resurreccions.

Benet XVI afirma: «Ser apòstols amb Crist i com Crist, per ser companys de viatge i servidors dels homes, entre el signe que som i la realitat que volem significar.»

Lacordaire assenyalava: «Aquesta és la teua vida, sacerdot de Jesucrist!» Una vida bella, eficient i útil!

«Hem de ser “al peu de la creu” amb els crucificats d'avui»

El P. Carlos Cano és el president d'ADECO-Catalunya

Miquel Àngel Codina

ADECO (Amistat, Desenvolupament i Cooperació) és una organització no governamental que contribueix al desenvolupament d'aquelles persones més desfavorides socialment, culturalment i econòmicament. Treballa per potenciar processos de transformació social, fomentar la igualtat entre home i dona, i sensibilitzar l'opinió pública sobre les desigualtats entre Nord i Sud. Gràcies a la venda de productes d'artesanía i alimentació de comerç just, ADECO contribueix a la conscienciació de la societat sobre la realitat de les poblacions autòctones i la necessitat de garantir salaris justos o la preservació de l'entorn mediambiental. Fa poc temps s'ha posat en marxa ADECO-Catalunya, de la Família Passionista. Parlem amb el seu president, el P. Carlos Cano, que també és rector del santuari de Santa Gemma de Barcelona

Quins són els objectius principals d'ADECO-Catalunya?

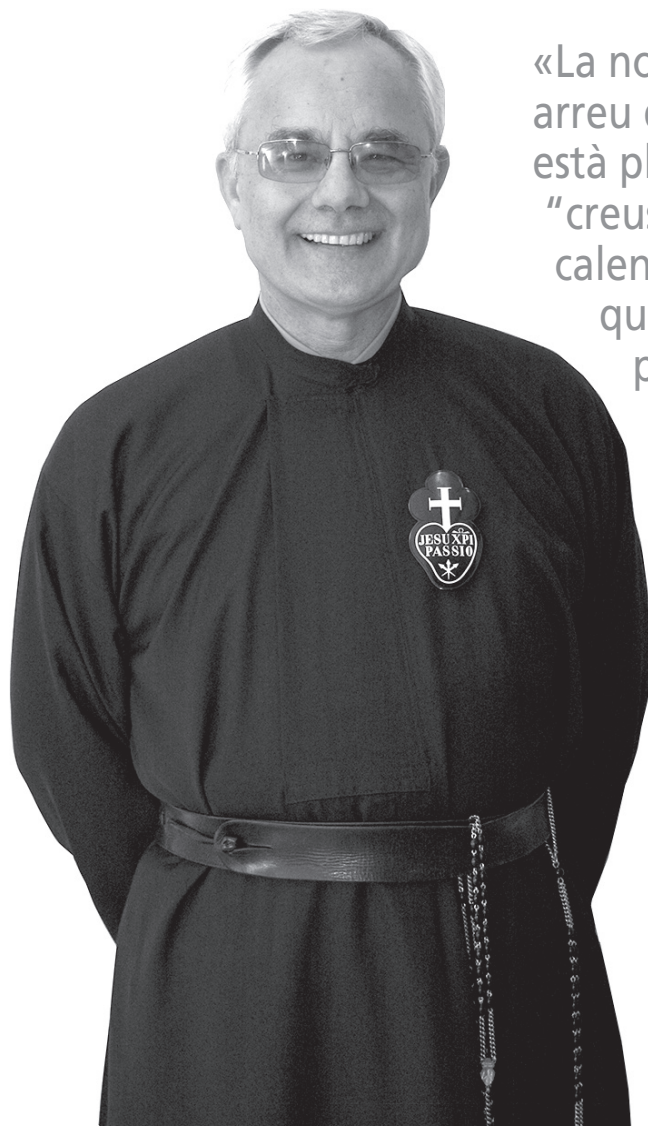
La «passió pels últims». Busquem la unitat de la nostra vida i apostolat a la Passió de Jesucrist, conscients que és la manifestació suprema de l'amor de Déu. Des de la nostra consciència cristiana volem ajudar els més necessitats de «prop» i de «lluny». Està molt present en nosaltres la Paraula de Jesús: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos», «vosaltres heu de fer el mateix. D'això en diem caritat, justícia, solidaritat, acompanyament, proximitat, compromís. Volem estar al costat dels més necessitats en qualsevol àmbit de les seves mancances.

Quines activitats es fan ara?

Tot i que amb prou feines fa tres mesos que funcionem, actualment ja atenem un primer projecte de trenta beques de menjador per a nens del barri barceloní de Roquetes, alumnes dels col·legis Antaviana i Turó de Roquetes. Aquest ha estat el nostre bany de gràcia. Tenim previstos més projectes: a Cuba, quatre menjadors per a gent gran, i al Congo, un centre de promoció de la dona. Les necessitats de «prop» es multipliquen i hem de prioritzar els projectes. Organitzarem un concert de música gospel el 28 de juny proper, a les 21.30, a la nostra església de Santa Gemma en benefici dels menjadors a Cuba. Però l'activitat més urgent és la promoció i consolidació del voluntariat.

És una ONG de la Família Passionista. Quins trets la diferencien d'altres ONG?

Tenim una identitat cristiana, clara i decidida. Jesús, el Senyor, és qui ens mou. Com a passionistes, el nostre carisma és fer memòria continua de la Passió de Jesucrist i això ho volem manifestar estant al costat dels que pateixen la pròpia passió a causa de la injustícia, la malaltia, la gana, la ignorància, etc. Hem de ser «al peu de la creu» amb els crucificats d'avui, que són els rostres de Crist crucificat. És un

«La nostra societat, arreu del planeta, està plena de “creus i calvaris” i calen “cireneus” que ajudin a portar la creu als que més cruament la pateixen»

tret ple de força i motivació perquè la nostra societat, arreu del planeta, està plena de «creus i calvaris» i calen «cireneus» que ajudin a portar la creu als que més cruament la pateixen.

El voluntariat és imprescindible

per dur a terme els vostres objectius?

Sí, és la nineta dels ulls d'ADECO-Catalunya. És el nostre propòsit més urgent. De moment hem començat aquest camí un equip de set

persones, que ens hem mogut per tirar endavant ADECO. Ja tenim els estatuts aprovats per la Generalitat, el NIF i, per tant, la personalitat jurídica. N'hem fet la presentació en societat, tenim un primer projecte d'ajuda en marxa, hi ha gent disposada per formar el voluntariat, etc. Considero, però, que només hem posat la llavor i la primera pedra. Ara la llavor s'ha de convertir en un arbre esportós i la primera pedra s'ha de convertir en una casa àmplia. La formació del voluntariat és clau si volem construir una cosa sòlida.

Quin perfil han de tenir els voluntaris que us ajudin?

Han de ser adults, responsables, lliures, solidaris, despresos, disponibles, constructors de fraternitat, amb professionalitat, etc. Volem que els nostres voluntaris puguin ajudar a escala local i internacional. Això demana molta seriositat, responsabilitat i capacitat.

ADECO-Catalunya forma part d'una gran federació.

Efectivament. ADECO-Catalunya és el germà petit d'ADECO. Nosaltres acabem de néixer, però ADECO existeix des de l'any 1991 i està establerta també a Mèxic, Centreamèrica, Perú, el País Basc, Aragó, València, Navarra, Astúries, La Rioja i Cantàbria. Totes les seues tenim els mateixos objectius i ideals i estem federades per ser més eficaces i arribar a més necessitats.

ADECO-Catalunya

C/ Capitán Arenas, 9

08034 Barcelona

Tel. 932 037 433

adecocatalunya@hotmail.com

www.adeco.org.es

La bona notícia

Present i futur a les presons

Francesc Gamissans

La Pastoral Penitenciària és l'acció evangelitzadora de l'Església que assumeix l'opció preferencial per aquelles persones que estan privades de llibertat. Es tracta de la pastoral que manifesta més i més bé la misericòrdia de Déu Pare.

Fa poc s'han celebrat a Madrid les Jornades Nacionals de Sacerdots de Pastoral Penitenciària. Hi van assistir sacerdots, religiosos i religioses, i laics procedents de tot l'Estat. La trobada és anual i enguany la temàtica s'articulava en tres grans temes o qüestions: la crisi, les presons i la llibertat.

L'Església catòlica té una gran responsabilitat amb les persones privades de llibertat, sobretot amb les que no tenen recursos econòmics. De fet, la manca de diners ha dut molta gent a la presó; la majoria dels qui són a la garjola són gent pobre. No hi són per delictes de màfia, sinó que solen ser morosos que deuen crèdits importants a bancs i caixes d'estalvis. No es tracta de justificar infraccions, però en aquestes situacions, o semblants, els cristians hem d'esbrinar què podem fer per ajudar-los en el seu present i futur.

Els que tenen més experiència en Pastoral Penitenciària són els religiosos de la Mare de Déu de la Mercè, que tenen com a carisma oferir la vida, si cal, per l'alliberament dels presos. El pare José Sesma, mercedari i actual director general de la Pastoral Penitenciària de la Conferència Episcopal Espanyola, advoca per un treball en la formació dels interns amb la finalitat que, quan aconseguixin la llibertat, es puguin integrar perfectament a la societat. «És necessari que el temps de privació de llibertat no sigui un temps perdut», comenta el pare Sesma.

En aquesta època de crisi econòmica, un problema molt greu són les «retallades» als centres penitenciaris, que afecten un dels sectors més febles de la societat. Malgrat tot, encara hi ha gent voluntària que destina part del seu temps a les presons, sense cap ànim de lucre. La Pastoral Penitenciària de l'Església s'inspira en l'Evangeli: «Era a la presó i vinguéreu a veure'm», diu Jesús al sermó del judici final.

Aquests i altres temes van ser exposats i debatuts a les Jornades Nacionals de Sacerdots de Pastoral Penitenciària.

Connectats al món

La Fundació Rosa Oriol organitza una jornada de reflexió sobre la crisi

Carme Munté
Barcelona

Sor Lucía Caram, del convent de Santa Clara de Manresa, sempre diu que el seu claustre és el món. I, de fet, ella s'hi troba a gust en el món, ja sigui amb les persones que cerquen en ella consol espiritual, ja sigui amb els pobres i necessitats que anhelan una vida digna, ja sigui amb els famosos de la societat catalana, com els que el 9 de maig es van aplegar en una jornada a la sala d'actes de la Pedrera.

Ella, amb l'hàbit blanc que la distingeix com a dominica, no entén de barreres físiques quan del que es tracta és de fer front comú contra la pobresa i la desigualtat. El seu dia a dia és un punt d'encontre i de contacte amb gent de múltiples procedències i sensibilitats que, al cap i a la fi, cerquen estar connectats al món, als seus problemes i vicissituds.

Precisament la jornada celebrada a la Pedrera es titulava *Connecta't. Solidaritat i il·lusió pel futur. Entre tots podem!*, i estava organitzada per la Fundació Rosa Oriol. Aquesta fundació compta en el seu patronat amb gent tan variada com els joiers Tous, la periodista Pilar Rahola, Elena Rakosnik, la dona del president Artur Mas, o la mateixa sor Lucía Caram. La Fundació neix a partir de la Plataforma Ciutadana de Solidaritat, impulsada el 2009 per sor Lucía Caram per tal d'oferir ajuda mitjançant el Banc dels Aliments de Manresa a aquells col·lectius més sensibles a l'actual situació de crisi econòmica.

Més enllà de l'ajuda concreta, la Fundació Rosa Oriol, presidida per Rosa Tous, també vol destinar esforços a la reflexió i per això la jornada *Connecta't* va comptar amb la presència de gent molt diversa que va posar el seu

Membres del patronat de la Fundació Rosa Oriol.

«La crisi d'Europa és política, de manca de lideratge, perquè els polítics no han pres les mesures adequades en el moment adequat»

granet de sorra per entendre quin és l'abast de l'actual crisi que vivim.

La jornada va ser presentada per la periodista Pilar Rahola i inaugurada per la conferència de l'economista i escriptor Àlex Rovira, que va destacar que la crisi actual, més que econòmica, és una crisi de consciència.

La taula rodona *Sociologia, economia i noves tendències* va ser protagonitzada per Martín Frías, president de MRW; Gonzalo Bernardos, vicerector d'economia de la UB; Eugènia Bieto, directora general d'ESADE, i Martí Saballs, subdirector d'Expansión.

En les seves intervencions, van parlar de la necessitat de crear benefici

econòmic però sobretot social, d'acompanyar l'economia amb una ètica i de recuperar el lideratge polític. «La crisi d'Europa és política, de manca de lideratge, perquè els polítics no han pres les mesures adequades en el moment adequat», va dir Gonzalo Bernardos.

La següent taula rodona va abordar la temàtica *La responsabilitat dels mitjans de comunicació*, i va comptar amb la participació de les periodistes Sílvia Còppulo, Joana Bonet, Rita Marzoa i Milagros Pérez Oliva. Potser la conclusió més important va ser que la crisi econòmica està debilitant el paper dels periodistes.

Gent de casa

Dionís Renart, escultor i astrònom

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

Sovint quan es parla d'en Renart artista, tothom sol associar el cognom a Joaquim Renart i Garcia, fill del pintor i daurador Dionís Renart i Bosch. Aquest Renart, nascut i mort a Barcelona, visqué entre 1879 i 1961, i fou alhora un bon restaurador de retaules i un excel·lent dibuixant i decorador.

Però nosaltres aquí, dels Renart ens volem centrar en Dionís Renart i Garcia, germà gran de Joaquim, que havia nascut un any abans i també a Barcelona, el 1878.

Dionís Renart assistí amb el seu germà a l'Escola de Llotja i també com el seu germà estigué vinculat al Cercle Artístic de Sant Lluc, però Dionís tirà més cap a l'escultura que no pas cap a la pintura i, influït per Josep Llimona, uns altres germans ben curiosos dels

quals haurem de parlar algun dia en aquesta secció, entrà a treballar al taller d'aquest escultor, on adquirí ràpida experiència fins al punt de ser seleccionat per a les exposicions de Belles Arts de Barcelona, el 1911 i el 1918, participant amb *Eva* i amb *La Raça* respectivament, i a la de Madrid, on el 1912 participà amb dues obres: *Al·legoria* i *Retrat*.

Però potser una de les obres més conegudes en què participà fou la del Rosari Monumental de Montserrat, on amb Antoni Gaudí i Josep Llimona van fer el primer misteri de glòria, amb el conjunt escultòric de Les Tres Maries de la Resurrecció del Senyor.

No és estrany avui trobar-se en alguna subhasta d'obres d'art obres modernistes, d'*art nouveau* de petits esmalts, ceràmiques, joies, gerros,

obra de Dionís Renart.

Però Dionís Renart, un home que treballa també en art sacre i féu equip amb Gaudí i Llimona —segurament els artistes considerats més pregonament cristians d'aquella època—, va ser un home polifacètic, o polièdric com solen dir-ne ara.

L'art no sempre és preuat com per poder-ne viure i mantenir una família, de manera que Dionís Renart fou durant molts anys l'escultor anatòmic de la Facultat de Medicina i, amb els seus models, van formar-se moltes promocions de metges.

Sense tancar la capsa de sorpreses, Renart també era astrònom, una passió que el portà a presidir la secció lunar de la Societat Astronòmica de Barcelona, on va poder mantenir contacte amb científics reputats com

Comas i Solà. L'any 1912 va ser l'organitzador de l'Exposició d'Estudis Lunars i confeccionà un mapa de projecció estereogràfica de la superfície de la Lluna. La seva passió investigadora fou tal que una extensió de la Lluna porta el seu nom.

Moria a Barcelona el 1946 i avui dia, en qualsevol enciclopèdia on se'n parla, apareix classificat amb les paraules escultor i astrònom.

• *Per a saber-ne més: no existeix pròpiament cap biografia de Dionís Renart, per aprofundir en el seu coneixement caldrà resseguir tant obres dedicades al modernisme, com a l'astronomia.*

catalunyacristiana.cat

Espai de trobada, participació i diàleg

Notícies d'Església Cultura Compromís social

Subscripció
Paper

124,80
euros/any

Subscripció
Digital

65,00
euros/any

«El que més li costa al malalt és sentir-se dependent»

Pablo d'Ors, autor de «Sendino se muere» (Fragmenta Editorial)

Samuel Gutiérrez

El darrer llibre de Pablo d'Ors (Madrid, 1963) no és un llibre sobre la mort, sinó escrit a la seva ombra, gairebé podríem dir que en estreta col·laboració amb ella. Potser és això el que el converteix, paradoxalment, en un cant a la vida. Per primer cop en la seva carrera literària ja consolidada, Pablo d'Ors ens ofereix un relat en primera persona, en un to intimista i de gran fondària espiritual, en el qual narra la seva experiència d'acompanyament, com a capellà de l'Hospital Ramón y Cajal, a la doctora África Sendino, morta el 2008. *Sendino se muere* (Fragmenta Editorial) és la història d'una dona que, des d'una profunda fe cristiana, va afrontar la decadència física i la mort com una autèntica peregrinació.

El seu darrer llibre és molt diferent dels publicats fins ara. Per començar, no és una novel·la, com ens hi té acostumats, sinó que se'ns presenta sota un gènere difícil de definir...

Aquest és el meu setè llibre i el primer de no-ficció. Jo l'anomenaria assaig narratiu. Les meves obres anteriors neixen totes de l'impuls de la imaginació, perquè jo sóc fonamentalment un narrador, no un assagista. Aquesta, en canvi, és la primera que neix de la meva experiència pastoral i sacerdotal de manera més directa. També és el llibre més breu dels que he escrit fins ara i tot i que recorro per primer cop al relat de no-ficció, l'estil no és gaire diferent del dels meus altres llibres. En aquest sentit, per a mi és molt important la claredat narrativa i la plasticitat. El lector ha de saber sempre, en tot moment, on és.

Per què el tema de la mort?

Penso que tot escriptor ha d'abordar tres temes, que són els tres temes fonamentals: el sexe, la bogeria i la mort. Són les experiències en les quals l'home té la sensació que es perd ell mateix en la passió, en la raó o en la resurrecció. Després d'haver abordat ja el tema del sexe i de la bogeria en dues de les meves novel·les anteriors, en aquesta abordo el tema de la mort. El llibre, de fet, neix d'un encàrrec. Jo vaig iniciar un procés d'acompanyament i assessorament literari a una malalta que era doctora i que va morir de càncer, África Sendino, que volia escriure un llibre sobre la seva pròpia experiència amb la malaltia des de la barrera del pacient, no del metge. La vida no li va donar temps i poc abans de morir em va demanar que publicués el seu testimoni. A partir de les seves notes, vaig escriure el llibre que ella no va poder escriure.

Es tracta, doncs, d'un llibre d'encàrrec?

Va començar com un llibre d'encàrrec, però a mesura que l'anava escrivint i sobretot després, en deixar-lo reposar almenys un parell d'anys, a poc a poc l'he anat sentint realment meu. No renuncio, però, a tornar a escriure sobre el tema de la malaltia i la mort. Treballo com a capellà hospitalari des de fa sis anys i el món de l'hospital és d'una intensitat emocional extraordinària,

amb moltíssimes històries per explicar.

S'ha sentit còmode amb aquest relat en primera persona?

Confesso que m'ha costat. L'impuls de la imaginació i de la ficció va associat per a mi a l'escriptura. Controlar això, per ser fidel al que África Sendino volia, ha estat un exercici de disciplina interior i d'autocontrol. Alhora penso que per a un escriptor és interessant sotmetre's, tot i que sigui ocasionalment, a unes regles.

Una de les regles, en aquest cas, era evitar la idealització?

Tota biografia ben mirada mereixeria un llibre. Cada persona és un misteri i cadascuna dibuixa una paràbola, més i menys neta o torta, que és interessant per contemplar i reflexionar. En el cas d'África Sendino, la paràbola de la seva vida i de la seva malaltia és molt notable, sobretot a l'hora d'afrontar la mort. Un escriptor no pot no ser sensible a això.

Això vol dir que no l'ha idealitzada?

No crec que hi hagi idealització. Qui ho llegeixi descobrirà, no només per la seva brevetat, sinó pel seu to, que dins de la seva intensitat és força sobri. No m'hi he abonat a nivell emocional, sinó que més aviat està contingut. A més, tot i que pugui semblar sorprenent, no hi havia una afinitat electiva entre África Sendino i Pablo d'Ors. La nostra manera de viure, fins i tot de sentir el cristianisme, era diferent. Vaig haver de fer un exercici de com ella vivia la seva fe, que la vivia diferent de mi. El més bonic d'aquesta relació és que el sacerdot no actua com a teòleg que pren nota, censura i dóna forma a un testimoni cristià excel·lent, sinó que esdevé deixeble. Jo vaig entrar en una escola d'aprenentatge, de com es pot viure la decadència física sense perdre la dignitat personal.

Ha pogut, per primer cop en aquest relat, conjuminar sense tensions la seva faceta com a sacerdot i com a escriptor?

És cert que vaig començar la meva

vida literària amb una gran pressió entre totes dues vocacions. Al principi sentia que tenia dues vocacions, però ara això ja no ho sento així. Ara em sento amb una sola vocació que s'expressa de maneres diferents, sacerdotalment o literàriament. En els meus primers llibres hi havia una gran divergència entre el que escrivia i el que, com a sacerdot, predicava. Gairebé podríem dir que la religió era l'activitat diürna i la literatura la nocturna. A poc a poc he anat aconseguint més integració entre aquestes dues disciplines i penso que en el meu tercer o quart llibre ja no hi ha aquesta esquizofrènia. Potser aquest és el primer llibre, no en el qual s'aconsegueix l'equilibri, sinó el primer en el qual l'arquetip sacerdotal és més fort que l'arquetip de l'escriptor.

Un llibre breu, però de gran fondària espiritual.

El llibre, en realitat, és una col·lecció d'apoteugmes units per un fil narratiu. Els apoteugmes vénen de l'experiència d'África Sendino, i el fil que els uneix i estructura ve de Pablo d'Ors.

Començant per aquest pòrtic introductori tan revelador.

Si hagués de quedar-me amb alguna cosa del llibre em quedaria amb aquesta idea: «He dedicat la meva vida a ajudar els altres, però no he pogut marxar d'aquest món sense deixar-me ajudar per ells. Deixar-se ajudar suposa un nivell molt superior al del simple ajudar. Perquè si ajudar els altres és bo, és millor ser ocasió perquè els altres ens

ajudin. Sí, el més difícil d'aquest món és aprendre a ser necessitat.» Em sembla una lliçó extraordinària i que, a més, convé repetir una vegada i una altra perquè tendim a oblidar-la amb molta facilitat. Des de la meva experiència com a capellà d'hospital, puc corroborar que el que més costa al malalt, molt per sobre del dolor físic o moral de la malaltia, és sentir-se dependent. Aquesta és la principal lliçó d'humanitat que hem d'aprendre al llarg de la vida: no som autosuficients, sinó que som dependents els uns dels altres, perquè no som individus, sinó que som humanitat.

Paradoxalment aquest llibre sobre la mort, o podríem ben dir escrit a la seva ombra, esdevé un cant a la vida.

És cert que l'hospital és la casa del dolor, però no és menys cert que l'hospital també és la casa de l'amor. A l'hospital no només es veu com es pateix, sinó també com s'estima la gent que pateix. Per això aquest llibre, tot i que aborda el dolor, és un cant a l'amor. África Sendino va oferir un testimoni d'ingenuïtat lúcida. Ella sabia descobrir el bé i la bondat que hi havia al món. I un escriptor o un novel·lista no només ha de prendre acta del mal, sinó que ha d'afinar la mirada i les fibres del cor, per captar això que és més difícil de veure, però que no per això deixa d'existir, com és el bé. En darrera instància, África Sendino no viu la malaltia com a càstig, sinó com a camí. És a dir, com a font d'aprenentatge i fins i tot com a bona notícia.

En algun moment fins i tot arriba a parlar de benedicció...

Des de fora de la fe, parlar de la malaltia com a tresor i com a benedicció és una cosa escandalosa, una contradicció. Però no és una contradicció menor dir: «Benaurets els pobres.» I si no entens què significa benaurets els pobres, i no ho entén gairebé ningú, ni els que ho prediquem, difícilment entendrem que la malaltia és una benedicció estranya.

Aconsegueix Pablo d'Ors viure cada trobada amb el malalt com una trobada amb el misteri, amb Crist mateix?

En absolut. Com en la vida en general, el més freqüent és un fracàs. De cada deu trobades amb malalts n'hi ha una que, jo, segons els meus criteris, considero espiritualment aconseguida. En la majoria no s'acaba de contactar, d'empatitzar... El que més abunda en aquesta vida són els errors, però això no és una mala notícia. La nostra és una existència erràtica, anem cercant. Aquesta és la condició humana, i cal acceptar-la sense dramatismes.

És un drama de la nostra societat amagar la mort?

És un drama enorme, però el drama no és el fet de no parlar de la mort, sinó el que això provoca. Si la mort no es viu com s'ha de viure, es perd el valor de la vida. Des que treballo en contacte directe amb la mort la meva vida ha guanyat en qualitat, visc amb més intensitat i amb més plenitud. El drama rau en el fet que ignorant la mort ignorem la vida.

«Des de fora de la fe, parlar de la malaltia com a tresor i com a benedicció és una cosa escandalosa, una contradicció»

Núria Calduch-Benages presenta tres llibres a la Llibreria Paulines

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

El 17 de maig la Llibreria Paulines de Barcelona va ser l'escenari on Núria Calduch, doctora en Sagrada Escripura i professora a la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma, va presentar tres llibres: *Dame Señor tu mirada. Reflexiones bíblicas sobre la vida cristiana* (PPC), *Los profetas, mensajeros de Dios* (CPL) i *Saboreando la Palabra. Sobre la lectura orante o creyente* (Verbo Divino).

Javier Velasco Arias, professor de Bíblia a l'ISCREB i al CEP, va ser l'encarregat de presentar els dos primers llibres. Pel que fa a l'obra *Dame Señor tu mirada*, va assenyalar que es tracta de reflexions aplicades a la vida cristiana, a partir de textos bíblics de l'Antic i del Nou Testament, «parla de temes diversos i molt interessants com l'afectivitat, la felicitat, Maria... que ens submergeixen en el meravellós món de la Paraula de Déu».

Aquest biblista va destacar alguns

capítols amb els quals ha gaudit de manera especial: «Un capítol amb què he gaudit molt és l'afectivitat a la llum de la Paraula de Déu. El cor és la seu emotiva, però també del món intel·lectual i de les decisions serioses que prenem a la vida. Aquest capítol ens parla de com vivia aquest cor Jesús.» Un altre text que li ha agradat és «el que dedica a Miriam, la germana de Moisès i Aaron, i que parla del paper de les dones en el pla de Déu. Dones fidels a la voluntat de Déu es posen al servei del seu pla. Un altre capítol magnífic és el dedicat al Càntic dels Càntics, on parla de la relació de parella com a diàleg...».

Quant al llibre *Los profetas, mensajeros de Dios*, Javier Velasco Arias va comentar que és un text senzill, «que ens introdueix en el món fascinant del profetisme bíblic. Hi ha un capítol dedicat a les profetesses de l'Antic Testament, les grans oblidades». Segons el biblista, Núria Calduch fa un recorregut pels diferents profetes clàssics presentats de manera crono-

lògica. «Ens situa perfectament en el marc del naixement d'aquests textos profètics. És un llibre obligat per als qui vulguin iniciar-se en els textos profètics bíblics.»

Joan Ferrer i Costa, degà de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona, va parlar sobre *Saboreando la Palabra*. Ferrer va començar constatant que Jesús anuncia el Regne de Déu, però no ho explica. «A mi em preocupava explicar què és el Regne, ja des de la meua època d'estudiant. Vaig fracassar. No vaig trobar mai una bona definició per explicar què és el Regne de Déu. I vaig entendre que la meua pregunta estava mal plantejada perquè una definició és una gàbia conceptual i el Regne no es pot definir.»

Ferrer va cridar l'atenció sobre el capítol 15 de l'evangelí de Lluc, on ens mostra què és el Regne de Déu: «A la imatge de Jesús queda clar que el Regne és una festa, un convit. I el llibre de Núria Caldach ens porta en aquesta direcció. Es tracta d'assaborir la Paraula de Déu, que és el que ens planteja Núria en aquest llibre.»

Segons el degà de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona. «tota la vida és una metàfora bíblica. La *lectio divina* és un diàleg etern entre la Paraula de Déu i nosaltres. La Paraula ensenya que Déu ens parla constantment, però hem d'estar disposats a escoltar». I acabava: «Aquest llibre és molt interessant i us agradarà molt.»

Exegesi i hermenèutica

Finalment, va prendre la paraula l'autora, que pertany a la congregació de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret. «Em sento compromesa amb el món de la divulgació i el món científic: exegesi i hermenèutica, text i actualització del missatge», va dir en iniciar la seva intervenció. «Exegesi i hermenèutica van unides, o haurien d'anar unides, però hi ha tensions entre els exegetes i els herme-

«La Paraula
ensenya que Déu
constantment ens
parla, però hem
d'estar disposats
a escoltar»

neutes», va reconèixer Núria Calduch. Va fer referència a l'exhortació apostòlica postsinodal *Verbum Domini*, «on hi ha un capítol sencer i dens dedicat a l'exegesi i a l'hermenèutica. És un tema que amoïna especialment Benet XVI. Jo ho entenc en clau de reciprocitat i dialogant».

Segons Núria Calduch, «una exegesi excessivament tècnica no funciona, però una hermenèutica massa superficial tampoc perquè es corre el risc d'un espiritualisme o fonamentalisme». Com combinar aquests dos pols?, es preguntava l'autora. «Els exegetes s'han de deixar ajudar pels divulgadors i viceversa. Si es vol entrar en el procés hermenèutic de la Bíblia cal preguntar al text.»

I proposava quatre passos: què diu el text?, com ho diu?, té valor històric?, quin missatge em comunica avui? Per a l'autora, «només si contestem les tres primeres preguntes podem arribar a la darrera. No es pot anar directament a la quarta pregunta... I això és el que he intentat fer en aquests tres llibres: publicacions senzilles que volen acostar la Bíblia a la gent que hi té interès.»

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriu-vos-hi

per 124,80 € l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana durant un any (52 números)

☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 124,80€
per any

☐ Dos pagaments semestral
de 62,40€

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària
(ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data (dd/mm/aa)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autorizo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-Llò 67-69, 08014 Barcelona.

La revista montserratina «Documents d'Església» arriba als mil números

Celebrat un acte commemoratiu al Seminari Conciliar de Barcelona

Miquel Àngel Codina
Barcelona

El dimarts 22 de maig es va celebrar a la Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona l'acte commemoratiu dels 1.000 números de la revista *Documents d'Església*, editada per Publicacions de l'Abadia de Montserrat. La sessió va comptar amb la intervenció del P. Bernabé Dalmau, director de la revista des del 1986; del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, i del cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i gran canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya. Entre els nombrosos assistents hi havia Mn. Armand Puig, degà-president de la FTC, i Xavier Puigdollers, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya.

«*Documents d'Església* és una eina de gran profit per als cristians de la nostra terra i per a la normalització de la llengua catalana. Va sorgir en un moment de gran obertura ecumènica. Oberta a la realitat de l'Església, s'emmarca dins d'una línia constructiva per tal de millorar el nivell espiritual i intel·lectual dels fidels catalans», va subratllar el P. Bernabé Dalmau.

Pel que fa als continguts, el director de la publicació va assenyalar que «oferim els textos més significatius que marquen el dia a dia de l'Església universal i de les Esglésies locals». I va afegir: «Tot i que avui dia els textos ràpidament són a l'abast dels lectors, *Documents d'Església* presenta sempre la seva pròpia versió, de manera molt acurada. Proporciona als cristians elements essencials per viure la seva formació doctrinal i vertebrar la comunió eclesial. Té, per tant, un valor educatiu de primer ordre.»

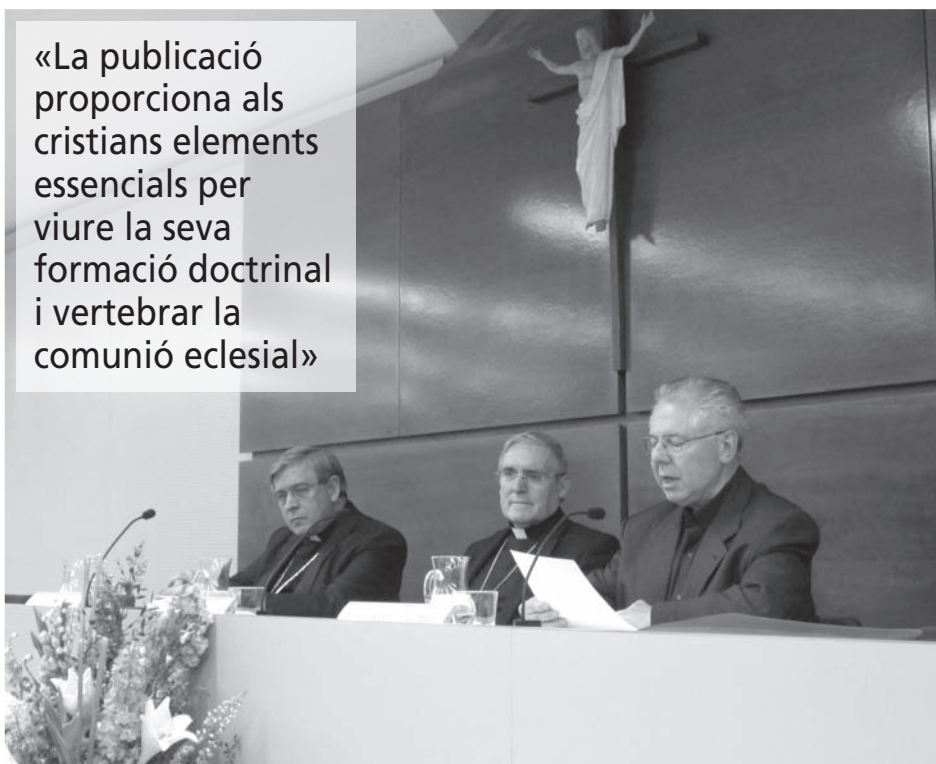
Revista emblemàtica

El P. Josep M. Soler, en la seva intervenció, va dir que *Documents d'Església* és «una de les quatre revistes més emblemàtiques editades per Montserrat». Les altres tres són *Serra d'Or*, *Qüestions de Vida Cristiana* i *Studia Monastica*. I celebrava que aquesta publicació hagi arribat als 1.000 números.

«Crec que tant des de l'Església que viu a Catalunya com des de l'àmbit cultural de país, ens hem de felicitar d'aquesta realitat que posa a l'abast, en català, els principals textos del magisteri pontifici i episcopal, estudis doctrinals, així com documents, articles de reflexió i comentaris, prestant també una atenció particular a les relacions entre l'Església i el món. Així s'ha creat un corpus documental fàcilment consultable per mitjà dels índexs anuals», va explicar l'abat de Montserrat.

El P. Soler va situar la revista dins de l'activitat editorial del monestir, «una activitat que fa que Publicacions de l'Abadia de Montserrat sigui l'entitat editorial en exercici més antiga del món. La història es va iniciar fa més de cinc segles». «L'activitat editorial de Montserrat —va destacar l'abat— mai no ha estat pensada com un negoci, sinó

«La publicació proporciona als cristians elements essencials per viure la seva formació doctrinal i vertebrar la comunió eclesial»

com un servei que econòmicament fos viable. Per això, a més de les publicacions de tipus religiós, s'ha procurat ajudar a tenir veu autors que difícilment en tindrien o ajudar-ne d'altres que potser la tindrien deficient. La conseqüència d'això és que el Catàleg del 2012 conté una cinquantena de col·leccions de llibres i vuit revistes, a més de l'edició de diversos tipus d'estampes i de llibres fora de col·lecció. La mitjana d'aquests darrers temps és d'un centenar de llibres anuals.»

El ponent va mostrar el desig del monestir de continuar oferint «la seva activitat editorial com un servei a l'Església i a la cultura; ajudar, per tant, l'aprofundiment de la fe cristiana i de la pregària, tot afavorint la reflexió sobre el missatge cristià i el coneixement dels textos més importants de la vida eclesial i, alhora, tenir ben present el diàleg entre la fe i el pensament contemporani, tal com ens han recordat aquests dies les activitats de l'Atri dels Gentils que s'han celebrat en aquest ciutat».

Segons el P. Josep M. Soler, *Documents d'Església* va sorgir «perquè els cristians de casa nostra poguessin trobar en la seva llengua els textos oficials que anaven aplicant el Concili Vaticà II, les reflexions que se'n feien en altres països i la manera com l'Església, guiada pel Papa i pel col·legi episcopal, els anava assimilant i poguessin seguir les aportacions principals al diàleg que internacionalment s'anava establint».

Tot seguit, va prendre la paraula el cardenal Lluís Martínez Sistach. «Amb aquest acte acadèmic i commemoratiu, que s'està duent a terme de manera entranyable i familiar, volem agrair als monjos de Montserrat els 1.000 números de la revista *Documents d'Església* i la tasca extraordinària que proporciona a la nostra comunitat cristiana. És una publicació que ofereix un servei molt important i necessari, amb unes bones traduccions sòlides, competents i fidels als textos originals. Això dona molta garantia i seguretat», va constatar

l'arquebisbe de Barcelona.

La revista quinzenal *Documents d'Església*, dirigida pel P. Bernabé Dalmau i editada per les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, la va fundar el P. Hilari Raguer l'any 1966. La revista va néixer tot just acabat el Concili Vaticà II com una necessitat d'omplir el buit que representava la inexistència dels principals textos eclesials en català. L'oportunitat de l'edició queda avalada per aquests quaranta-cinc anys d'edició ininterrompuda i per l'acceptació per part d'un públic fidel i constant.

Si bé actualment hi ha més mitjans d'informació religiosa i de divulgació de textos, els lectors de la revista n'aprecien la qualitat literària del català i, sobretot, la publicació sistemàtica dels principals documents, no sols del Papa i dels organismes romans, sinó també d'episcopats, així com de comunitats de base. Més enllà de la utilitat puntual de tenir un document a l'abast, el pas dels anys fa de la revista una obra de consulta, ja que cada any se'n publiquen els índexs.

Les característiques del pontificat de Joan Pau II, amb la multiplicació d'encíclics i d'exhortacions apostòliques extenses, va motivar també una certa reducció dels textos editats, en profit dels que tenen el nivell més alt d'autoritat. La revista, però, no ha renunciat a traduir de tant en tant ni estudis doctrinals ni comentaris lliures. Això li dona un to diferent del que podria ser un butlletí oficial interdiocesà, ja que els textos oficials alternen amb documents de frontera i, fins i tot, d'opinió.

L'1 d'octubre del 1966, el P. Hilari Raguer la va fundar i en va ser el director durant tres anys, un període que va ser decisiu perquè els *Documents* ja estaven ben definits. El va succeir, transitòriament però eficaç, el P. Adalbert Franquesa. I a la darrerria de 1969 el va rellevar el P. Andreu Marquès, que la va dirigir durant quinze anys, i va voler ser fidel a una realitat que ell expressava així: «L'evolució postconciliar ha desplaçat el centre d'interès del món cristià: l'atenció es dirigeix més actualment a les relacions entre Església i món que no pas a qüestions purament internes, hi ha més interès per documents emanats de comunitats de base que no pas per declaracions purament oficials.» Quan la revista va complir vint anys, tot coincidint amb el número 444, el P. Bernabé Dalmau va rellevar el P. Marquès.

L'evolució de la revista, les noves tècniques de tractament de textos, l'experiència adquirida i la sistematització de responsabilitats a l'interior de la comunitat de Montserrat han simplificat al màxim la intervenció de col·laboradors, fins a suprimir l'exhibició dels crèdits de responsables de redacció, de traducció i de revisió. Però, com afirma el P. Bernabé Dalmau, «durant aquests vint-i-cinc anys la revista s'ha mantingut oberta a la realitat del que passa a l'Església, sempre dins dels límits de publicació de documentació». *Documents d'Església* ha contribuït, des de l'inici, «a la inculcació de l'Església al país» i ha estat un mitjà que ha vetllat per «la llibertat d'expressió i d'opinió dins la comunitat eclesial», afegeix el seu director.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

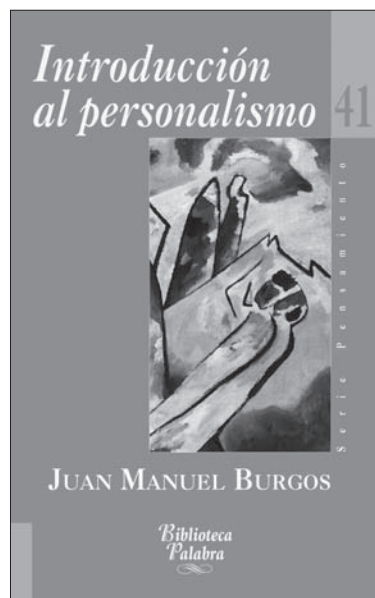
Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Llibres

Gènesi d'una filosofia

La filosofia personalista va sorgir a l'Europa de mitjans del segle XX proposant un concepte de persona digna i solidària davant del col·lectivisme i el liberalisme. Aquest projecte va prendre cos gràcies al treball intens d'Emmanuel Mounier i es va consolidar a través de les aportacions de filòsofs com ara Maritain, Wojtyla, Guardini i altres. Juan Manuel Burgos reconstrueix la gènesi d'aquesta filosofia a través del pensament dels seus representants principals.

Juan Manuel Burgos, *Introducción al personalismo*. Ediciones Palabra, Col·lecció Biblioteca Palabra, 2012, 304 pàg.

Antropologia de la comunicació

Partint d'una mirada comprensiva que defuig la fragmentació que avui presideix les ciències socials i humanes, el teòleg Lluís Duch i l'assagista Albert Chillón posen els fonaments d'una antropologia de i per a la comunicació que resultarà il·luminadora per a comunicòlegs, periodistes... Així mateix, criden l'atenció dels científics socials i dels humanistes sobre el paper que la comunicació exerceix en tots els plans de la vida i la història.

Lluís Duch i Albert Chillón, *Un ser de mediaciones*. Herder Editorial, 2012, 508

El secret del quadre

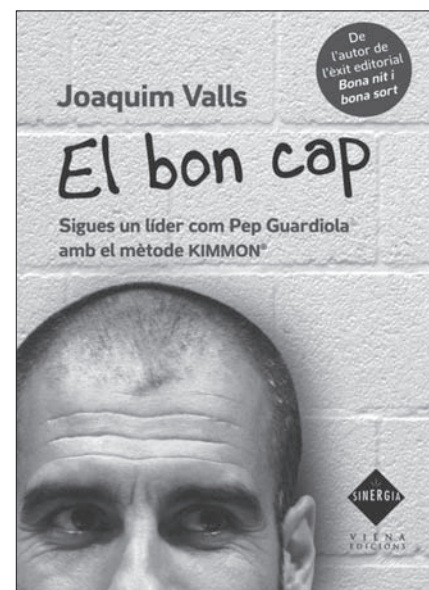
A petició del seu nòvio, Konrad, un ric empresari alemany, Ana va rere la pista de *L'astròleg*, un quadre de Giorgione del segle XV. En la seva recerca descobreix el passat del París ocupat pels nazis i la saga familiar dels Bauer, encarregats de vetllar el secret que amaga aquesta obra al llarg dels segles. Dues històries d'amor separades en el temps, però unides pel misteri d'un quadre desaparegut, que canviarà la vida dels protagonistes per sempre.

Carla Montero, *La tabla esmeralda*. Plaza & Janés, 2012, 750 pàg.

Model a seguir

No cal ser un aficionat al futbol per adonar-se que Pep Guardiola és molt més que un entrenador; hi ha alguna cosa que el distingeix de tots els altres. N'hi ha que en destaquen la integritat; d'altres, la passió que sap transmetre als jugadors o una intuïció natural per liderar. S'ha convertit en un model a seguir per polítics, empresaris, mestres, pares... Avui necessitem més que mai motors que ens portin, amb valors i honestat, cap a l'excel·lència.

Joaquim Valls, *El bon cap*. Viena Edicions, Col·lecció Sinergia, 160 pàg.

Cròniques periodístiques

Tarragona, Istanbul i Roma són els tres eixos sobre els quals pivoten les cròniques que ens ofereix el periodista Arturo San Agustín. Tres ciutats que ens ajuden a atansar-nos al cristianisme en l'actualitat i en els seus orígens. Sant Pau, santa Tecla, Joan Pau II, les relacions entre cristianisme i islam, o la comunicació i el poder a l'Església són algunes de les qüestions que aborda l'autor amb el seu estil àgil, multidisciplinari, provocador i informat.

Arturo San Agustín, *En Tarso ya no suenan las campanas*. Ediciones Palabra, Col·lecció Expresarte, 2012, 248 pàg.

Un viatge fascinant

Més de dues-centes figuretes de fusta i ivori —cap d'elles més gran que una caps de llumins— són l'origen d'aquest llibre en què el ceramista Edmund de Waal descriu el viatge que han fet al llarg dels anys. Un itinerari ple d'aventures, guerra, amor i pèrdua, que resumeix, en la història d'una família, la història d'Europa del segle XIX i XX. Es tracta d'un text de gran bellesa que comença amb una llebre d'ulls d'ambre...

Edmund de Waal, *La llebre amb ulls d'ambre*. Quaderns Crema, Col·lecció d'Un Dia a l'Altre, 2012, 382 pàg.

Un cas enigmàtic

El 17 de juny del 1939 es van celebrar els funerals per Mons. Manuel Irurita. Però, realment havia mort el bisbe de Barcelona? Segons la versió oficial, va ser afusellat el 1936 per un esquadró anarquista al cementiri de Montcada, però altres versions ho qüestionen perquè diversos testimonis afirmen haver vist el bisbe una vegada acabada la guerra. Aquest i molts altres misteris s'aborden en aquesta obra, que combina el rigor històric amb el vigor narratiu.

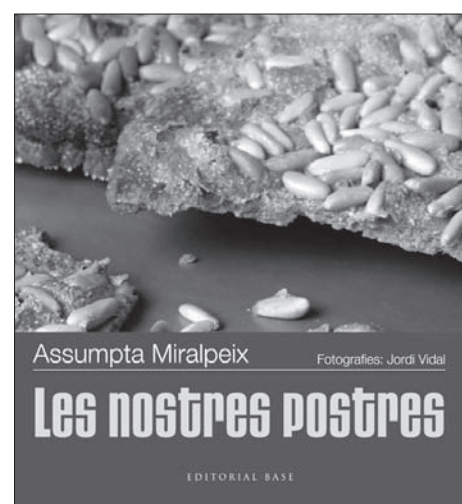
Ponç Feliu i Miquel Mir, *El misteri de l'assassinat del bisbe de Barcelona*. Edicions Pòrtic, Col·lecció Visions, 2012, 200 pàg.

Gastronomia dolça

Aquest llibre combina receptes de postres tradicionals (la crema de Sant Josep, el flam, les magdalenes) amb moltes altres d'atrevides (quiche de préssecs al vi, fondant de tres xocolates). Seguint les indicacions de la professora de cuina Assumpta Miralpeix, il·lustrades amb les magnífiques fotografies de Jordi Vidal, la pastisseria elaborada a casa serà fàcil i divertida. És una obra adequada per a principiants i també per a experts en rebosteria.

Assumpta Miralpeix i Jordi Vidal, *Les nostres postres*. Editorial Base, 2012, 288 pàg.

Crítica literària

Una obra de categoria clàssica

Mircea Eliade (Bucarest 1907 - Chicago 1986), considerat un dels fundadors de la història moderna de les religions del segle XX, demostrà de ben petit ser un gran erudit i amant del saber en general. Fou un personatge fascinant, no només per la seva obra literària i acadèmica, sinó també pel seu pensament i la seva vida: llicenciat en Filosofia, va dedicar gran part de la seva vida i de la seva obra a analitzar i a sistematitzar una visió comparativa de les religions. Viatjà a Roma, a l'Índia, i a l'Himàlaia, on practicà el ioga. Més tard, retornà a Romania i exercí de professor a la Universitat de Bucarest. Després de la Segona Guerra Mundial, s'establí un temps a París, i finalment s'instal·là a Chicago, on fou nomenat director del departament d'Història de les religions. Va ser un gran apassionat de les religions orientals, sobretot de la cultura i de la filosofia índia; la seva estada a l'Orient marcà els seus treballs posteriors, sobretot pel que fa al simbolisme religiós, el descobriment de l'home neolític —que comporta el naixement de la religió còsmica—, la importància dels mites, etc.

El sagrat i el profà ha estat sovint catalogat com una obra de categoria clàssica. I no en va: en ella el lector descobreix el significat de l'experiència religiosa de l'*Homo religiosus* arcaic i la

MIRCEA ELIADE
El sagrat i el profà. Traducció de Júlia Argemí
Fragmenta Editorial, 2012, 256 pàg.

seva vigència en les accions humanes. Des d'una perspectiva teològica, l'autor presenta els mecanismes generals i les modalitats de la sacralitat i de la fe, a més de recollir algunes qüestions que ja havia tractat anteriorment, com l'estudi dels símbols i el mite de l'etern retorn. Així, doncs, aquest llibre pretén servir d'«introducció general a l'estudi fenomenològic i històric dels fets religiosos», tal com Eliade apunta en la seva introducció; és, per tant, amb paraules de Vicenç Mateu, una obra eminentment filosòfica, perquè no només contempla la realitat sinó que en vol la transformació. L'obra fou suggerida a Eliade pel professor Ernesto Grassi, i publicada el 1957 a la Rowholt Deutsche Enzyklopädie; l'edició present ha estat publicada per Fragmenta Editorial, amb la traducció de Júlia Argemí, doctora en Filologia Romànica, i la introducció de Vicenç Mateu, llicenciat en Filosofia i especialista de l'obra d'Eliade.

Eliade, així com Durkheim, no dubta a definir el *sagrat* com allò que s'oposa al

profà; aquesta relació d'oposició és l'essència del fet religiós. Però la finalitat d'Eliade no és establir una comparativa d'aquests dos elements, sinó parlar del *sagrat* en la seva totalitat, de remarcar aquells elements que conformen l'experiència religiosa primitiva, que és la que l'*Homo religiosus* cerca, perquè s'ha mantingut inalterable al llarg dels segles.

L'autor, tot i ser conscient que actualment el *profà* és el màxim governant, creu que el *sagrat* forma part de la nostra història i continua vigent perquè, en última instància, la consciència de l'home modern deriva del comportament de l'home religiós arcaic. Per aquest motiu, l'home modern de la societat occidental està en crisi, perquè desconeix el sentit de l'existència: en desprendre's del sentiment religiós l'home ha perdut la seva consciència humana, rebutja la transcendència —la realitat absoluta, el *sagrat*— i únicament es conforma amb la relativitat de la realitat —el *profà*—. Per a Eliade, el *sagrat* es manté ocult, ja

que qualsevol acte, per petit que sigui, pot esdevenir la repetició dels gestos exemplars i, en definitiva, la reproducció dels mites, a través dels quals l'home es pot submergir en el món sagrat dels temps primordials.

Crítica cinematogràfica

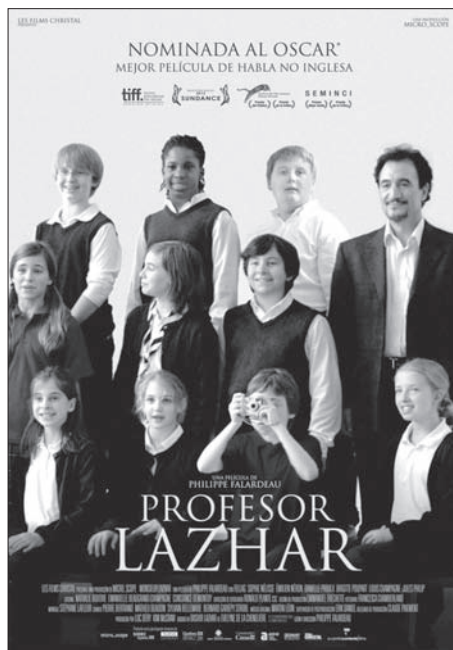
Poema pedagògic en homenatge als educadors

PROFESOR LAZHAR

DIRECTOR: Philippe Falardeau.
INTÈRPRETS: Mohamed Fellag, Sophie Nélisse, Émilien Néron, Marie-Ève Beauregard, Vincent Millard Seddik Benslimane.
Drama, comèdia. 94 minuts.
Canadà, 2011.

Profesor Lazhar és una pel·lícula canadenca nominada a l'Oscar al millor film estranger l'any passat. Sorprenent i profunda, aborda el problema del suïcidi a les aules des del coratge d'un professor algerià al Quebec que destil·la el seu sofriment cap a l'acompanyament educatiu dels seus alumnes.

La pel·lícula comença amb una trobada tràgica a l'aula de nois d'11 i 12 anys. Amb aquest motiu entra en escena Bashir Lazhar (Mohamed Fellag), un estranger de mitjana edat que s'ofereix per treballar com a professor d'aquest grup de nois traumatitzats. La seva veu càlida amb accent àrab, els seus mètodes clàssics per ensenyar literatura, el seu caràcter solitari i el seu vestit envellit inesperadament captiva els alumnes. Entre ells destaquen Alice (Sophie Nélisse) per la seva saviesa forjada en la seva

pròpia vulnerabilitat i Simon (Émilien Néron) que viu rosegat per una culpa interior incapaç de superar. Mentre un vel de silenci cobreix la veritat dels fets, amb la complicitat benintencionada de la directora i del claustre, el professor estranger és l'únic que planta cara a la mort. Gràcies a ell, a qui uns pares demanen que ensenyi als seus fills però que no els eduqui, els alumnes tindran l'oportunitat de madurar per afrontar

la vida. Tremendament actual, es tracta d'una adaptació de l'obra *Bashir Lazhar* de la dramaturga Evelyn de la Chenelière publicada el 2002 i que fa de la mare d'Àlicia a la pel·lícula. Aquest poema pedagògic tracta de reflexionar sobre la hiperprotecció en educació precisament en un moment en què assistim a una invasió de la duresa de la realitat a les aules. El dolor, el patiment i la mort s'han ocultat a una generació d'infants que prematurament ja els carreguen sobre l'espatlla. Aquests nois són els que necessiten no ser abandonats a la seva sort i per això han de comptar amb educadors que els guiïn en aquesta hora, com va assenyalar Albert Camus en el seu relat autobiogràfic *El primer home*.

Per representar aquests educadors apareix un estranger, trencat pel seu mateix sofriment de violència i desarelament, però que malgrat tot s'ha convertit en un ésser humà sòlid capaç d'acompanyar en la travessia del desert els seus alumnes. En un moment en què s'insisteix en la qualitat competitiva de l'ensenyament, aquí apareix una reivindicació convincent dels educadors com a imprescindibles per a aquesta hora.

El director Philippe Falardeau (*C'est pas moi, je le jure!* 2008; *Congorama*, 2006) ens ofereix aquest relat intel·ligent i crític sobre l'educació i la vida. En un temps on les crisàlides-alumnes

tenen difícil convertir-se en papallones per poder volar calen arbres que resistixin els incendis i que en el dolor siguin testimonis de l'amor. En un temps en què ja no es pot tocar l'ànima, aquesta pel·lícula reivindica els éssers humans. Genials els petits quan poden superar la culpa i la pena, i poden créixer i volar confiats en les seves possibilitats. Imprescindibles els mestres capaços de creure que més enllà de l'incendi i les dificultats han de seguir dempeus per abraçar.

La força espiritual no sorgeix de la comoditat ni de l'encobriment sinó de la mateixa vida, de l'exercici de la responsabilitat de no abandonar els altres. De romandre creient que hi ha esperança, plantats a la terra, amb la mirada capaç d'aixecar el vol malgrat les proves i amb la confiança de prestar la pròpia feblesa per sostenir els altres. Com es presentarà el professor: Bashir significa «portador de bones notícies» i Lazhar significa «afortunat».

Així, doncs, una bona notícia per a tots des del poder de la metàfora. Uns quants educadors em deien quan van veure la pel·lícula que ja no queden alumnes així. Altres espectadors em deien que ja no queden educadors així. Però tots sabem misteriosament que en cada ésser humà hi ha un ésser afortunat que és una bona notícia. I això és la presència de l'Esperit.

Peio Sánchez

Director del Departament
de Cinema de l'arquebisbat
de Barcelona

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Poden tenir diferències genètiques dos bessons univitel·lins?

La major part dels nostres lectors estic segur que en llegir aquesta pregunta deuen haver contestat en el seu interior que no. Els dos bessons no poden tenir diferències en els seus *gens* perquè procedeixen d'un únic òvul fecundat (o *zigot*) que va dividir-se accidentalment en dos amb el resultat de dos zigots genèticament iguals. I no obsta a dir que són idèntics pel que fa a la seva constitució genètica el fet que hi vegem després algunes diferències de personalitat, ja que això es pot considerar degut a haver rebut l'influx de circumstàncies ambientals que no han estat exactament iguals i, després, que dotats de tenir el gran do de la llibertat psicològica no s'inclinaren cap a unes aficions idèntiques, encara que de vegades, això sí, molt semblants. Aquí puc citar, per exemple, el cas que em va explicar un metge: que havia conegut dos germans bessons idèntics que havien tingut un comportament oposat però, fins a cert punt, de denominador comú, ja que un va ser un delinqüent i l'altre un criminòleg, o sigui tots dos inclinats al crim, l'un per fer-lo i l'altre per estudiar-lo. Així,

doncs, jo també hauria contestat amb un «no» rodó a la pregunta que he posat per títol fins que... M'he trobat que a la revista *Investigación y Ciencia* del mes de maig hi ha un article escrit per dos experts en genètica, Fred H. Gage i Alysson R. Muotri, tots dos de Califòrnia, que es titula *La*

singularidad de cada cerebro i exposa que no hi ha mai dos cervells exactament iguals ni en dos bessons monovitel·lins. Per què? La raó és que han trobat que a l'interior de les neurones hi ha sovint alguns *gens* que es desplacen i alteren la funcionalitat d'aquestes cèl·lules. Més detalladament: hi ha seqüències en l'ADN dels cromosomes que són especialment actives durant el desenvolupament del cervell i provoquen desprendiments d'elles mateixes per inserir-se després a altres llocs del genoma. No provoquen efectes notables en general però més d'una vegada activen els *gens* on s'han instal·lat i, tot activant-los segons el seu programa modifiquen el funcionament d'algunes cèl·lules i es fa diferent la funció cerebral que en resulta.

Amb ratolins creats genèticament idèntics els nostres investigadors experimentaren diferències d'aprenentatge davant d'haver de respondre a certs estímuls o per superar la por o l'estrès. Però l'anàlisi cerebral també mostrà (i això és més important) l'existència d'aquelles seqüències després que dèiem, i fins i tot que de vegades podien arribar a provocar malalties mentals. I moltes més coses encara ens diuen que els nostres lectors ens dispensaran de detallar. El cervell encara ens dóna sorpreses i potser ens en donarà més! L'estudi dels 100.000 milions de neurones que tenim no s'acaba aquí.

Certeses científiques i fe cristiana

24. La condemna de Galileu del 1633

El 1616, a més d'aquella sentència del Sant Ofici contra la centralitat del Sol i el moviment de la Terra, va ser també posada a l'Índex de llibres prohibits l'obra de Copèrnic *donec corrigatur* (fins que es corregeixi), i Galileu des de Florència, havent promès que obeeiria el que Bellarmino li havia manat de no parlar més a favor del sistema copernicà, segueix fent elucubracions en temes de la física i fins i tot astronòmics (taques solars, asseverant que no té raó el P. Scheiner a dir que les havia vist abans que ell, i cometes, que creu que són fenòmens atmosfèrics). I el 1623 publica *Il Saggiatore* («L'Assajador», nom que es refereix al pesador d'or) que és una ferma defensa del caràcter experimental de la nova ciència, basada en les observacions i no en l'autoritat dels autors; la dedica al cardenal Maffeo Barberini, esdevingut Papa amb el nom d'Urbà VIII. Aquesta obra havia estat aprovada per la censura, amb tot i que s'hi deia que les observacions estan més d'acord amb el sistema de Copèrnic que no pas amb el d'Aristòtil o el de Ptolemeu; i el Papa no tan sols no hi trobà res en contra sinó que omplí Galileu de regals, però, això sí, sembla segur que li digué que no afirmés que el sistema copernicà era cert, sinó que el tingués com una simple hipòtesi.

El 1632 Galileu publica el seu llibre més polèmic

Hem de suposar que va ser sincer quan va prometre al cardenal Bellarmino que no defensaria més el sistema heliocèntric, però quan el 1623 ja feia dos anys de la mort de Bellarmino i va ser elegit papa Maffeo Barberini, que no trobà res a objectar en *Il Saggiatore* i se li mostrà tan amical, Galileu va pensar que havia arribat l'ocasió de tornar a

ensenyar que la centralitat del Sol, amb la Terra girant sobre el seu eix i al seu voltant, era la hipòtesi que més s'ajustava a les observacions. De fet, però, no tenia arguments científicament vàlids que ho demostrassin, perquè les marees sabem que es produïen igualment si la Terra estigués immòbil i la Lluna fes el que fa, orbitar al seu entorn, i ell les adduïa com una prova de la rotació del nostre planeta. L'argument d'analogia que ell posava: «Si els planetes giren a l'entorn del Sol, per què no ho ha de fer la Terra?» ja es veu que no tenia gaire valor; també s'ajustava a les observacions el sistema ideat per Tycho Brahe que posava tots els planetes girant a l'entorn del Sol i aquest i la Lluna girant al voltant de la Terra.

Així i tot, Galileu segur que pensà que el nou Papa no posaria cap objecció i es decidí a escriure un llibre, desobeint el que havia promès, per defensar el que ell creia que la ciència mostrava com a inqüestionable. La composició li durà de sis a set anys. Cap al 1629 ja té acabat el manuscrit del *Dialogo de Galileo Galilei sopra i due massimi sistemi del mondo, Tolomaico e Copernicano* (que quan se cita es diu: «Diàleg sobre els dos màxims sistemes del món»). És efectivament un llibre escrit en forma de diàleg entre tres personatges, Sagredo, Salviati i Simplicio en quatre jornades. Salviati és el savi, i representa clarament el mateix Galileu; Sagredo és un noble que ha acollit a casa seva els altres dos i actua de moderador, tot mostrant-se poc versat en l'assumpte però amb un gran sentit comú, i vol saber la veritat del que digui la ciència, i Simplicio és el típic aristotèlic incapaç de jutjar a partir dels fets d'observació. I mentre Sagredo acaba veient-ho tot clar i dóna la raó a Salviati, Simplicio fa el ridícul negant-se obstinadament a acceptar els

arguments de Salviati. El llibre acaba dient com és de convenient d'acceptar el sistema copernicà «sempre que sigui amb la condició de prendre'l com una hipòtesi», frase que era una al·lusió al que li havia dit el Papa.

Per publicar l'obra li cal *l'imprimatur*. Galileu el porta al censor romà P. Niccolò Riccardi, Maestro del Sacro Palazzo, el qual li indica que faci algunes correccions. I el llibre surt imprès a Florència el febrer del 1632, i sense cap correcció segons sembla segur. Hi ha qui veu en Simplicio la figura del Papa, i el Sant Ofici decideix confiscar el llibre a l'agost del mateix any; i després d'un informe elaborat per un grup de teòlegs designats per Urbà VIII, ordena que Galileu comparegui a Roma a respondre del que ha escrit.

Galileu és objecte d'un procés del Sant Ofici

Quan va arribar a Roma s'hostatjà al palau de l'ambaixador de Florència en un apartament amb cinc habitacions i amb un criat i un majordom a la seva disposició. No hi va haver empresonament. El procés durà des del 12 d'abril fins al 22 de juny, sense tortures ni maltractaments. La primera acusació va ser, naturalment, la de desobediència al que havia promès al cardenal Bellarmino. Va ser conduït el 22 de juny a l'església de Santa Maria sopra Minerva i de genolls va escoltar la sentència: «Després d'haver examinat curosament el teu cas, Galileu, amb les teves declaracions, disculpes i considerands... pronunciem, sentenciem i declarem que... has estat trobat, a judici d'aquest Sant Ofici, fortament sospitos d'heretgia, o sigui, d'haver cregut i sostingut la doctrina, falsa i contrària a les divines Escripures, que el Sol és el centre del món i no es

mou d'est a oest, i que la Terra es mou i no és el centre del món...». I Galileu, continuant agenollat va llegir la seva abjuració: «Jo, Galileo Galilei, fill de Vincenzo Galilei, ... després d'haver estat comminat per un precepte del Sant Ofici a abandonar del tot la falsa opinió de ser el Sol el centre de l'univers i que no es mou, i que la Terra no és el centre de l'univers,... pel fet d'haver escrit i publicat un llibre en el qual tracto de dita doctrina ja condemnada i porto raons a favor d'ella sense arribar a cap conclusió, he estat jutjat pel Sant Ofici com a sospitos d'heretgia,... amb cor sincer i fe sincera abjuro, condemno i detesto els mencionats errors i heretgies i juro que en el futur no tornaré a dir ni presentar de paraula o per escrit res que pugui donar ocasió a una sospita similar...» I rebé la penitència: presó commutada per arrest domiciliari i resar els salms penitencials durant tres anys.

I Galileu, després de passar cinc mesos al palau del seu amic Ascanio Piccolomini, arquebisbe de Siena, es retirà a la seva finca, villa del Gioello, que tenia a Arcetri, on va viure els últims vuit anys de la seva vida, dedicat encara a estudis de física assistit i ajudat per dos religiosos escolapis. El 1638 publicà *Discorsi e dimostrazioni matematiche intorno a due nuove scienze*, que potser va ser el llibre més valuós científicament de tots els que va escriure (les noves ciències són: dinàmica i resistència dels cossos). Aquesta vegada obeí del tot; ja no va escriure res més sobre l'heliocentrisme.

Només ens resta afegir que Galileu es mostrà sempre fidel a l'Església i no apareix enlloc que dubtés mai de la seva fe cristiana. En una carta seva, escrita després de la seva condemna, s'hi llegeix: «No hi ha ningú que hagi parlat amb més fervor i devoció per l'Església que jo.»

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

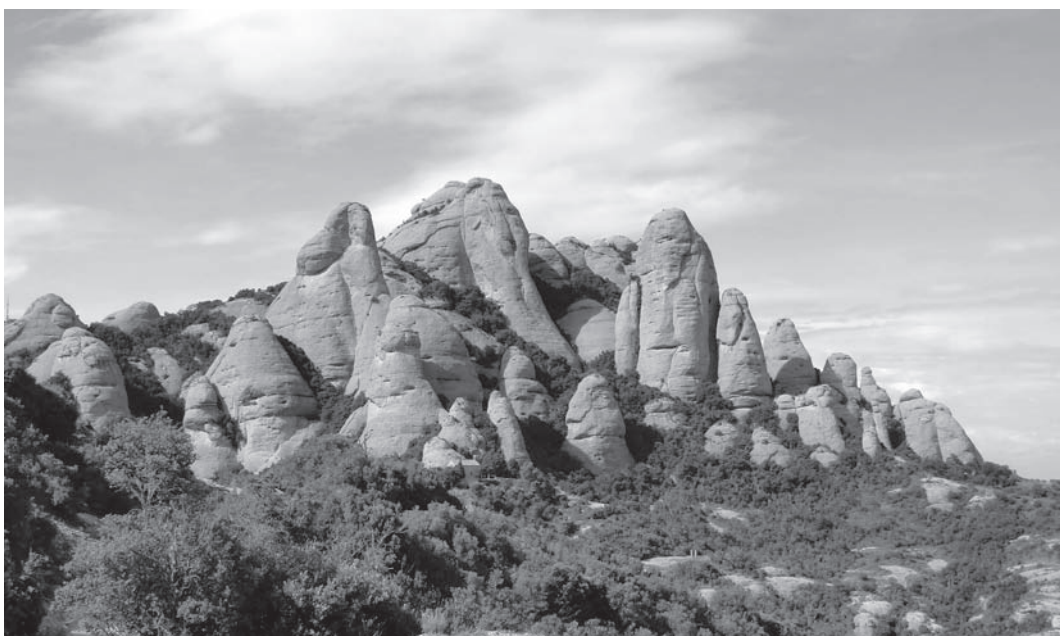
Aquesta setmana destaquem

Disculpes

Durant les últimes setmanes s'han produït diverses incidències de caràcter tècnic en les transmissions que fem diàriament des del monestir de Montserrat. Algunes han estat prou importants i la reacció dels nostres oients no s'ha fet esperar.

Com que no ens és possible contestar directament totes i cadascuna de les queixes rebudes, creiem necessari donar una explicació del que ha estat succeint durant les últimes setmanes. Tant a Montserrat com a Ràdio Estel estem immersos en una reconversió tècnica i informàtica que ens ha de permetre en un futur immediat eliminar alguns dels problemes tradicionals que han tingut fins ara les transmissions (connexions en directe) des de la basílica. Una aposta de futur necessària que comporta, però, alguns desajustos en el seu període de rodatge, que esperem superar aviat.

En qualsevol cas, reiterem les nostres disculpes per aquests fets, que nosaltres som els primers de lamentar, conscients del pes que té entre els nostres oients aquesta línia directa i diària amb la comunitat benedictina de Montserrat. I el nostre agraïment pels seus controls i les mostres de fidelitat que rebem dia a dia.

Queixes, consultes, opinions

Gerard Carrion, al capdavant de «Tot sardana» i «Sons de la terra».

L'activació de la nostra pàgina web ha permès establir una relació molt més fluida amb els nostres oients. No hi ha dia que no arribin comunicacions de signe molt divers, que procurem contestar d'una manera immediata. Avui ens fem ressò d'alguns d'aquests missatges rebuts durant els últims dies. Sònia Pastor, Evarist Calleja i Marta Pagès ens feliciten per la nostra selecció musical i ens animen a continuar en aquesta línia. I, a banda, dos d'aquests oients es queixen de les interferències provocades per Radio María; tema que també ens preocupa a nosaltres, lògicament, els primers interessats a trobar-hi una solució. De totes maneres també tenim alguna queixa sobre la nostra selecció musical, sobretot per l'excessiva presència de música anglosaxona, en opinió d'alguns oients.

Un dels programes amb més correspondència és *Tot sardana*, que s'emet els diumenges al matí. En general les cartes són de felicitació, però també per suggerir l'emissió de peces musicals determinades, o polemitzar sobre la situació actual de la sardana. Tant aquest programa com *Sons de la terra* es continuaran emetent durant tot l'estiu a la seva hora habitual.

Durant aquests últims dies s'han rebut també felicitacions pel premi Ràdio Associació de Catalunya atorgat recentment al programa *Punt.org*.

«Cantate Domino»

En opinió d'alguns oients, es tracta del millor programa de música religiosa que es pot sentir actualment a la ràdio. Realitzat per Oriol Casals, s'emet cada diumenge a les vuit del vespre. Aquesta és la programació pel que resta del mes de juny.

Aquest diumenge 10 de juny, solemnitat del cos i la sang de Crist (Corpus):

-Motet *Pange lingua*, d'Anton Bruckner.

-Lletanies del venerable sagrament de l'altar, KV 125 de Wolfgang Amadeus Mozart.

Diumenge 17 de juny:

-Fragments de l'oratori *Paulus* op. 36 de Felix Mendelssohn. Narra la conversió i la vida de sant Pau.

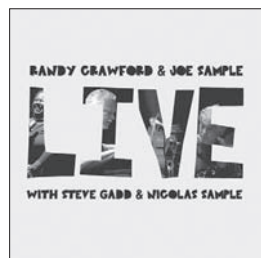
Diumenge 24 de juny, naixement de sant Joan Baptista:

-Seqüència *Lauda Sion*, de Narcís Casanovas.

-Missa per al convent cistercenc de Port-Royal, de Marc Antoine Charpentier.

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

Duet genial

★ **Randy Crawford i Joe Sample, Live.**
Dreyfuss/Karonte

La cèlebre cantant de *rhythm & blues* Randy Crawford i el llegendari pianista i compositor Joe Sample s'han unit novament en aquest treball musical, enregistrat en directe en diverses ciutats durant la gira europea que van fer entre octubre i desembre del 2008. Entre els onze temes del disc, destaquen *Rainy night in Georgia* o *Every day I have the blues*.

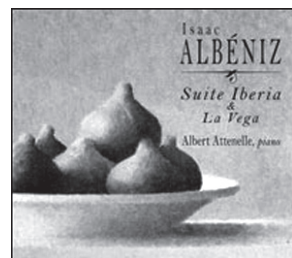
Ritmes enèrgics

★ **Diversos autors, African blues.**
Putumayo

Aquest àlbum mostra la profunda connexió del *blues* amb les seves arrels africanes. També presenta els lligams entre els músics de l'Àfrica oriental i occidental, així com entre els dels Estats Units i Europa. El resultat és un disc de ritmes enèrgics. Hi col·laboren artistes i grups com ara Taj Mahal, Culture Musical Club of Zanzibar, Issa Babayogo o Amar Sundry.

Patrimoni musical

★ **Albert Attenelle, Isaac Albéniz.**
Columna Música

En aquest disc, el pianista català Albert Attenelle interpreta dues peces mestres del gran compositor Isaac Albéniz: *Suite Iberia* i *La Vega*. La discogràfica Columna Música s'ha caracteritzat al llarg dels seus quinze anys d'activitat pel compromís amb el patrimoni musical català i amb els intèrprets del país. Aquest nou enregistrament n'és una bona prova.

Grup de referència

★ **Luar Na Lubre, Mar maior.** Warner Bros

Luar Na Lubre, que el 2011 va celebrar els seus vint-i-cinc anys de reeixida trajectòria professional, és avui dia el grup galleg amb més projecció dins i fora de Galícia. En aquest nou treball, la música medieval té un protagonisme molt destacat. També hi són presents músiques tradicionals gallegues i atlàntiques, així com composicions pròpies.

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

INTERNET

• **MARES DE DESEMPARATS I SANT JOSEP DE LA MUNTANYA.**— Presenten la seva pàgina web (www.quierosermd.com) per interactuar amb tots els que desitgen conèixer aquest carisma de l'Església i, especialment, amb les joves.

ALTRES BISBATS

• **UNIVERSITAT PONTÍFICA DE SALAMANCA.**— Curs d'estiu de comunicació social sobre *Identidad, comunicación e interacción en redes sociales*, del **dilluns 2 de juliol al divendres 6**. Més informació: tel. 923 282 357, fax 923 282 747, mmanzanobo@upsa.es.

• **EDITORIAL VERBO DIVINO.**— Organitza del **dilluns 9 de juliol al divendres 13**, a Dueñas (Palència), un curs sobre *Palabra-Vida. Las comidas del camino. Hacerse pan para hacerse pan entregado*. Les professores seran Magdalena Bennasar i Carmen Notario. Més informació: tel. 948 556 510, formacion@verbodivino.es.

• **SOCIETAT DE MISSIONS AFRICA-NES.**— Del **dilluns 30 de juliol al dilluns 6 d'agost** organitza un campament missioner per a nens de 7 a 16 anys a Antequera (Màlaga) amb el tema *La gran familia africana*.

na. Més informació: tel. 620 360 656, www.misionesafricanas.org.

BARCELONA

S. I. CATEDRAL BASÍLICA
BARCELONA

• **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà el **diu-menge 10 de juny** en l'eucaristia de Corpus Christi, a les 18.30: ofertori: *Osacrum convivium* de Francesc Valls; postcomunió: *Qui manducat meam carnem* de F. Valls; el **divendres 15** en l'eucaristia de les 19.30: ofertori: *Improprium expectavit* de Giorgi; comunió: *Gustate et videte* de H. Isaac; sortida: *Cantate Domino* de Pitoni.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El **dilluns 11 de juny**, a les 19.30, cicle «Llibres que marquen època» (organitzat conjuntament amb Cristianisme i Justícia): *L'oient de la Paraula*, de Karl Rahner (1941), a la Fundació Joan Maragall. Obra presentada per Josep Giménez. Cal confirmar l'assistència: tel. 934 880 888, fjm@joanmaragall.org, www.joanmaragall.org.

• **FAMÍLIA FRANCISCANA DE CATALUNYA.**— El **dimarts 12 de maig**, a les 19.00, cloenda del curs amb una Eucaristia. Serà al monestir de Pedralbes de Barcelona.

• **PAU.**— El **dimarts 12 de juny**, a les 21.30, concert per la pau i el desarmament amb Joan Amèric, a la sala Luz de Gas (c/ Muntaner, 246 – Barcelona).

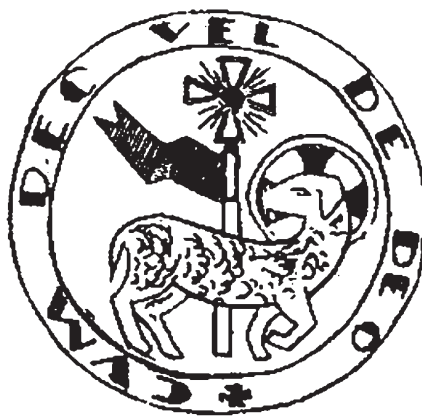
• **LLIBRERIA CLARET.**— El **dimarts 12 de juny**, a les 19.00, conferència d'Anton M. Vilarrubias sobre *Sinai: geologia i Bíblia*; el **dimecres 13**, a les 19.00, presentació del llibre *El Crist sense braços*, de Ramon Rius. Hi intervindran Ignasi Ricart, claretà, Eulàlia Vernet i l'autor; el **dijous 14**, a les 19.00, seminari *Tecnologia i comunicació. L'individu pren la paraula*, amb la participació de Gemma Vallet (directora de postgrau de Brand Community

Management de La Salle), Ferran Sáez (director del Centre d'Estudis de Temes Contemporanis de la Generalitat) i Míriam Subirana (directora de YesOuiSi). C/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.

• **CANVI DE RUMB.**— El **dimecres 13 de juny**, a les 19.00, conferència *La supressió dels paradisos fiscals*, a càrrec d'Antonio Fuertes (ATTAC-Acordem). Pavelló Sant Salvador del recinte històric Sant Pau, c/ Sant Antoni M. Claret, 169 – Barcelona.

• **CONFRARIA DE SANT PAU I SANT GALDERIC.**— El **dijous 14 de juny**, a les 20.00, xerrada *Sant Galderic patró dels pagesos catalans*, a càrrec d'Agustí Esteve i Orozco de Nájara, president del Patronat de Sant Galderic. Serà a l'antic monestir de Sant Pau del Camp de Barcelona.

• **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El **dijous 14 de juny**, a les 20.00, pregària, o.f.m. C/ Santaló, 80 – Barcelona.

• **COMUNITAT DE L'ANYELL.**— El **divendres 15 de juny**, a les 20.00, Escola de la Paraula (Mc 4,26-34). Capella de Guadalupe, c/ Comtessa de Sobradiel, 5 – Barcelona.

• **ESGLÉSIA DE SANT GAJETÀ.**— El **divendres 15 de juny**, a les 21.00, concert del cor Galeuzcamerata de la UB amb obres del *Llibre vermell* de Montserrat i *Cantigas de Santa Maria* d'Alfons X el Savi, entre altres. Concert solidari a favor del projecte «Joves a l'atur» de Càritas; el **diu-menge 17**, a les 18.00, Ruth Lluís (piano) amb obres de Beethoven,

SANTUARI DE MONTSERRAT

CURS D'ORGANISTES D'ES-GLÉSIA.— XX curset de formació del **dilluns 27 d'agost al dissabte 1 de setembre**, al monestir de Montserrat. Més informació: M. Dolors Casanovas, tel. 626 924 414, mariadolorscasanovas@yahoo.es.

GRUP D'OBLATS BENEDICTINS DE MONTSERRAT.— Del **dissabte 1 de setembre al divendres 7 de setembre** peregrinarà a l'Andalusia atlàntica i Còrdova, acompanyat pel P. Jordi Castanyer. Visites: Sevilla, Xerès, Cadis, Còrdova, Riotinto, Aracena, Jabugo, El Rodo, monestir de la Rábida i Huelva. Més informació: Ruth Travel, tel. 934 673 244.

Bach o Schubert, entre altres. Concert solidari a favor dels menjadors infantils de Cali. C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

• **VIDA CREIXENT.**— El **dissabte 16 de juny**, trobada de final de curs a la parròquia Mare de Déu de la Pau de Barcelona (pl. Ferran Casablanques, 4-6): a les 10.30, inici; a les 11.00, conferència; a les 12.00, eucaristia; refrigeri de germanor.

• **ACAT.**— El **dissabte 16 de juny**, a les 17.00, Acció dels Cristians per a l'Abolició de la Tortura celebra el 25è aniversari al monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Anglès, 55 – Barcelona); a les 19.30, res de vespres amb pregària ecumènica per l'abolició de la tortura.

• **SANT JERONI DE LA MURTRA.**— El **dissabte 16 de juny**, a les 19.00, música del Mediterrani amb el grup Thalassa (Marina Mir, guitarra i requint; Gemma Huguet, veu; Blanca Giménez, contrabaix, i Carlos Cortés, percussions i guitarra). Més informació: tel. 933 951 911, www.lamurtra.cat.

• **CAIXAFORUM.**— El **dissabte 16 de juny**, a les 19.00, arts de carrer L'eS3 a càrrec de Trifaldó. Més informació: av. Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **TIBIDABO.**— El **diumenge 17 de juny**, a les 12.00, consagració de les famílies al Sagrat Cor de Jesús: eucaristia concelebrada i consagració.

• **MISSIONERES CLARETIANES.**— Del **dijous 5 de juliol al dissabte 14**, exercicis espirituals dirigits pel

Catalunya
Cristiana

facebook

Busca'ns al
Facebook i
clica «m'agrada»
i també al
twitter

往而不害, 安平太。
執大象, 天下往。

Cap a aquell que porta en
ell mateix la gran imatge
totes les coses convergeixen.

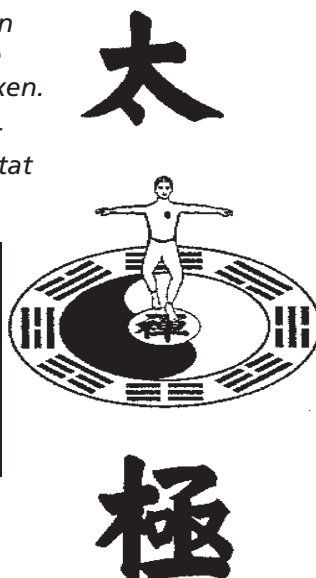
Convergeixen sense patir
cap mal, troben la serenitat
i la pau.

MOVIMENT I TERTÚLIA
AMB PETER YANG

Dissabte 16 de juny,
a les 18.30, tertúlia.
Diumenge 17,
a les 12 h, missa.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

EL P. JUAN ANTONIO FRAILE HA ESTAT 12 ANYS A LA REPÚBLICA DEMOCRÁTICA DEL CONGO

«Malgrat tant de patiment, quants gestos d'amor!»

Rosa María Jané Chueca

Juan Antonio Fraile és missioner combonià i ha estat els darrers 12 anys a la R. D. del Congo, a la selva i a la muntanya, amb la violència com a teló de fons. Ara és a Espanya, on passarà un temps dedicat a l'acompanyament de «joves disposats a donar la seva vida per la missió», com diu ell, i segurament, a una parròquia on hi hagi molta immigració africana.

Com es desenvolupa la missió en un país com la R. D. del Congo?

El primer que cal fer és adaptar-se al que passa, perquè no sempre les coses passen com tu voldries... Al Congo he viscut situacions de guerra, de violència. El que més m'impactava era la impotència: ser testimoni d'injustícies tan grans i no poder fer res, simplement estar amb la gent.

Segur que la població agraiïa la seva presència, oi?

He constatat que la gent t'estima, que es preocupa per tu. Recordo quan les tropes nacionals atacaven la ciutat d'Isiro, saquejant, matant i violant. Era la nostra ciutat. Els soldats van venir a l'església obrint les portes amb puntades de peu, perquè pensaven que els blancs teníem diners pertot arreu. De sobte algú va trucar a la porta... Era una dona de la parròquia que havia sortit de casa seva per anar a l'església perquè pensava que ens havien matat. Aquella dona va deixar casa seva, la seva família i es va arriscar a sortir al carrer, que en aquells moments estava en mans dels soldats, que no deixaven de disparar i de matar, per comprovar què ens havia passat. Allò em va arribar a l'ànima, no podia deixar de plorar... ens sentíem com a germans i el Senyor ens recolzava. Malgrat tant de dolor, quants gestos d'amor!

Quin ha estat el treball més ur-

gent a realitzar?

El que més necessita el Congo és l'educació. El règim de Mobutu va destruir l'educació i va deixar corrupció. Sense l'educació, la resta de problemes s'engrandeixen. Per això els combonians, i tota l'Església en general, treballem de valent en el tema de l'educació. També l'Església treballa molt per la pau i promou animadors socials per formar el poble. Crec que s'estan fent grans passes al Congo.

Com marquen 12 anys al Congo?

Abans que res, t'ajuden a ser més humil davant dels altres i a no pensar que la teva forma de viure i d'actuar és l'única. Aprens el que hi ha de bo en els altres i ofereixes el que tu també tens de bo. És una gran riquesa. La vivència de Déu és molt forta allà, la presència de Déu es percep a tot arreu. És un poble generós que viu molt la

litúrgia, la gaudeix. Experimentes Déu molt proper i veus els detalls que té amb cadascú.

S'ha adaptat bé a Espanya?

Aquí em sento com peix fora de l'aigua. Al començament deia: «Però que blanc que és tothom!» Sé que Déu em vol aquí ara i així ho accepto. Estic desitjant, però, tornar novament al Congo. És cert que allà he passat molts moments dolents i que he patit, però en la balança pesen molt més les coses positives que he viscut i, sobretot, la gent. Les notícies sobre la guerra i la violència no són les úniques que hi ha al Congo. La gent el que vol és viure en pau, el problema és que no els deixen... Són gent molt acollidora, alegre, a la qual agrada viure... El que impacta és que enmig de tant de patiment són capaços d'expressar alegria, un somriure... Això és el que em deixa meravellat.

Pensant-ho millor

Joan Godayol
Bisbe emèrit
d'Ayaviri (Perú)

Crist avui i sempre

Finalitzant l'any lectiu escolar, se succeeixen els esdeveniments festius familiars i comunitaris pel que fa a les celebracions dels sagraments de la iniciació cristiana; val a dir, batejos, primeres comunions i confirmacions.

Socialment són oportunitats de trobada familiar i amical, molt saludables i lloables en un temps que propicia el gaudi entre amics, reforça l'amistat veritable, i trenca egoismes solitaris.

Eclesialment, aquestes celebracions també ofereixen l'oportunitat de reforçar la celebració de la fe en família i la comunitat cristiana; al mateix temps que comporta refrescar actituds i comportaments davant del sempre tan meravellós i actual missatge evangèlic de Jesús de Natzaret, l'únic Salvador del món, de totes les races, cultures i religions. Com que col·laboro personalment en aquestes celebracions, m'he trobat amb una diversitat fascinant, on la Veritat flota com el suro a l'aigua. Un infant, que acabava de fer la Primera Comunió, li va dir a la seva mare que el convidava a anar a missa el diumenge: «No vull trepitjar més l'església perquè n'estic tip de suportar tantes xerrades llargues i avorrides de la preparació interminable.»

En canvi, en una altra parròquia vaig poder constatar que, fins i tot els pares van amb els fills a la catequesi, perquè els encanta veure-hi els fills jugant i aprenent el Catecisme, en un ambient celebratori envejable festiu i alegre.

En una família, que viu del seu petit negoci, van topar amb un inconvenient penós perquè no podien portar la filla a la catequesi de Primera Comunió, a causa d'uns horaris no assequibles per a ells. Li vaig dir a la mare (que havia estat catequista) que ella era la millor educadora de la fe de la seva filla i que portés aquest procés a casa fins a la celebració magnífica.

I no diguem de tants grups de joves que, en rebre la Confirmació, donen una força i esperança concreta de renovació eclesial actual de cara a un futur millor i més autènticament cristià. I de tants nens-àngels de Déu, que en la filiació divina baptismal, contrapesen la maldat i la corrupció d'aquest món.

No hi ha casualitats, sinó «Divina Providència» en aquesta Història de Salvació!

Rauxa

La família

Aquest cap de setmana passat ha tingut lloc la Trobada Mundial de les Famílies a Milà, que ha gaudit de la presència i el suport sempre afectuós de Benet XVI. Ha estat la festa de la família catòlica, basada en els principis cristians i en la set insaciable pel seguiment de Crist. Però la família no és un patrimoni exclusiu del cristianisme, sinó que és una institució fonamental que pertany a gairebé tots els pobles i religions de la terra. Efectivament, encara que segons cada entorn cultural pugui ser més o menys extensa i tenir algunes característiques diferents, la família és una expressió netament

humana amb uns trets bàsics comuns: uns pares que basen la relació conjugal en un amor profund i un respecte recíproc, i uns fills, fruit directe i meravellós d'aquest amor. En aquest nucli essencial els esposos aprenen a estimar-se, i els fills s'eduquen en els principis i les relacions que més tard hauran de fer servir en anar-se integrant a la societat. La família, per tant, no és el resultat de cap ideologia o cultura concreta sinó una necessitat pròpiament humana, el fonament natural i la cèl·lula primigènica de tota societat.

Eduard Brufau